

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:61 • 4 Temmuz '98 • 100 000 TL.(KDV dahil)

**Yeni saldırı paketine hayır!
Krizin faturasını kapitalistler ödesin!**



**İMF-TÜSİAD reçetelerini
kavga alanlarında yırtalım!**

İÇİNDEKİLER

Emperyalist

soygun mekanizması: IMF. . . . 5-6

Sivas anmaları 10-11

EMEP'in Niğde, Kocaeli,

Nevşehir, İzmir il ve ilçelerinden

kopan komünistlerin

ortak çağrısı (Orta Sayfa). . . 14-15

Rusya'da madenci eyleminin

gösterdikleri. 18-19

Doğu Timor halkı bağımsızlık

şiarıyla sokaklarda 20

Zindanlar 26-27

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:61 ● 4 Temmuz 1998

Fiyatı: 100 000 TL. (KDV. dahil)

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Yeter Yalçın

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul
Tel: 0 (212) 638 28 83 Fax: 0 (212) 517 39 49
e-mail: kb@arti.net.tr

Baskı:

SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
BİRYAY

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL Tel: 0 (216) 488 67 05

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/604
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

İlkiz Sok. Ekmen İşhanı 22/14 Kat: 5
Sıhhiye/ANKARA Tel-Fax: 0 (312) 229 40 19

Cumhuriyet Mahallesi Aytar Sokak Çarşıbaşı İşhanı
No: 303/KAYSERİ Tel: 0 (352) 221 04 31

Ahi Evran Mahallesi Okatanlar Sokak Kent Apt.
No: 1/KIRŞEHİR Tel: 0 (386) 214 08 85

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3 No: 306
ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Hacı Halil Mah. 1219. Sk. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No: 33
Gebze/KOCAELİ Tel: 0 (262) 642 41 90

Terakki Mah. Cumhuriyet Cad. Papila İşhanı Kat: 2 No: 1
ZONGULDAK Tel: 0 (372) 252 25 92

Gazetene sahip çık!

Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 2 000 000 TL 1 Yıllık Yurt içi 4 000 000 TL
Yurt dışı 130 DM Yurt dışı 260 DM

Fatma ÜNSAL adına, * Yapı Kredi Bankası İSTANBUL/Aksaray Şb.

-TL için :0079219-2

-DM için :3002991-8 No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

* İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb.

-DM için :1002 30100 1051039 No'lu hesaba yatırdım.

Sosyalizm Yolunda
Kızıl Bayrak
Abone Formu

Kızıl Bayrak'tan

Geçtiğimiz hafta, Cumartesi akşamından başlamak üzere, oldukça acı ve yoğun günler yaşadık. Adana'da onlarca emekçinin ölümü, yüzlercesinin yaralanmasıyla sonuçlanan deprem, tüm işçi ve emekçilerin yüreğini yaktı.

Hafta ortasında ise bir başka yangının hala küllemeyen ve asla küllememesi gereken alevlerini kavga ateşiyle harlamak için tutuştu yürekler. Sivas Katliamı'nın yıldönümünde, yaralı yürekler çeşitli illerde buluşarak, katil devlete olan öfkesini bir kez daha dile getirdi. İstanbul'daki anmalarda, bir kez daha katil devletin saldırıları yaşandı.

'96 Direnişinin yıldönümü yaklaşırken, cezaevlerinde sürmekte olan açlık grevleri bir kez daha kritik bir sürece girmiş, çeşitli hak gaspları, hücre tehditleri ayyuka çıkmış bulunuyor. '96 şehitlerinin anması, bu nedenle, güçlü mücadelelerle gerçekleştirilmek zorunda. Özellikle "dışarıda", devrimci tutsaklarla dayanışma, eylemli, saldırıları püskürtebilecek bir gücün örgütlenmek zorunda. Cezaevleri ve devrimci tutsaklara saldırı sorunu işçi-emekçi kitlelerin gündemine sokulmak, hem tutsaklarla dayanışmanın genişletilmesi ve hem de sınıf hareketinin politikleşmesi açısından ayrı bir önem arz ediyor.

Proletaryanın kızıl bayrağı, tüm bu ölümlere, acılara inat yükselmeye devam ediyor. Kayseri ve Kırşehir'den sonra, Kocaeli, Niğde ve Hatay'da

irtibat bürolarımızın açılma çalışmaları sürüyor. Bu koşuyu uzun zamandır sürdüren Hataylı ve yeni katılan Kocaeli, Niğde, Nevşehir, İzmirli yoldaşlar merhaba!

"Binlerce kilometre uzakta" yaşamalarına rağmen yürekleri bizlerle çarpan Cenevre, Lozan ve Noşatel'den yoldaşlarımıza, Kızıl Bayrağımızı Orta Anadolu'da dalgalandırmaya başlayan Kayseri ve Kırşehirli yoldaşlar adına da teşekkür ve selamlarımızı iletiyoruz.

Yeni bir IMF reçetesiyle (son reçeteyi Türk devleti bizzat kendi elleriyle hazırladı) işçi ve emekçi-

lerin köleliği iyice pekiştirilmeye çalışılıyor.

Hızlanan özelleştirmeler, tensikatlar, dondurulan ücretler, ardı ardına zamlarla ücretli emekçiler sefalet uçurumunun dibine yollanmak isteniyor.

Sermayenin bu topyekun saldırılarına karşı işçi ve emekçilerin topyekün direnişini örgütleyebilmek için, kendiliğinden çıkışları devrimci bir kanalda birleştirebilmek için, tüm komünistlerin, tüm öncü-devrimci işçilerin olağanüstü bir çabaya girişmesi gerekiyor. 3 ayda bir sermaye devletini "izlemeye" gelecek olan emperyalist kuzgunlara, bol direnişli izlenceler sunmak boynumuzun borcu olmalı...

**Krizin faturası kapitalistlere!
Kapitalist-emperyalist soyguna
izin vermeyeceğiz!**

Yakında kitapçılarda!



Yeni saldırı paketine hayır!

İMF-TÜSİAD reçetelerini kavga alanlarında yırtalım!

TÜSİAD-MGK hükümeti İMF ile 17. antlaşmasını 27 Haziran Cumartesi günü İMF'nin Washington'daki merkezinde imzaladı. İMF heyetinin Türkiye ziyaretinin hemen ertesinde imzalanan bu antlaşma, 18 aylık bir "izleme" antlaşması olarak sunuldu kamuoyuna. Devlet Bakanı Güneş Taner başkanlığındaki Türk heyeti İMF'ye 12-13 sayfalık bir "niyet mektubu" sundu.

Antlaşmanın kamuoyuna açıklanan kısımları işçi ve emekçiler açısından öylesine vahim bir tablo çizmekte ki, açıklanmayan kısımları için irkilmemek mümkün değil. Açıklanan vaatlerden bir kısmı şöyle:

* Memur maaşları ve tarım taban fiyatları düşük tutulacak. (Somut olarak bu Temmuz'daki memur maaş zammı %20'yi aşmayacak.)

* Büyük özelleştirmeler tamamlanacak, yenileri hazırlanacak. (POAŞ bitirildi. THY, Erdemir ve diğer bazı şirketleri bu yıl sonuna kadar, Telekom'un %49 hissesi ile 9 enerji santrali ve 20 dağıtım bölgesini kapsayan elektrik üretim ve dağıtım hakları ise 1999 yılında satılacak)

* Sosyal güvenlik reformu hızla uygulamaya konacak. (SSK tasfiye edilecek, sağlık sigortası kaldırılacak, hastaneler özelleştirilecek)

* Emeklilik yaşı kadınlarda 50, erkeklerde 55'e çıkarıldı. (Bu sınır 57-65'e çekilecek)

* '99'da faiz ödemelerine 6.6 katrilyon, yatırımlara 1.6 katrilyon harcanacak. (Yani sermaye devleti bu faturayla işçi ve emekçilerden soyduklarının dördünü emperyalizme birini kendine ayıracak.)

Bu antlaşma ile İMF, verilen sözlerin tutulup tutulmadığını 18 ay boyunca ve üç aylık periyotlarla teftiş ederek izleyecek.

Sonra ne mi olacak?

Eğer bunlar gerçekleştirilebilirse İMF uluslararası sermayeye Türkiye'de yatırım ve krediler için "güvenli" startı verecek. Çünkü artık yabancı sermayeyi davet etmek yetmiyor. "Sağlam" güvenceler de vermek gerekiyor. Taner, "bu bir Stand-By antlaşması değil, allaha şükür İMF'nin bize empoze ettiği bir reçete yok" diyor. Bu durum, büyük eşkiya emperyalistlerle küçük eşkiya Türk tekeli sermayesinin aynı çıkar ve hedeflerde ortaklaştığının göstergesi oluyor. Türk sermaye devleti bu antlaşma ile uluslararası soygun şebekelerine, Türkiye'yi 18 ayda dikensiz gül bahçesine çevireceği sözünü vermiş oluyor. Bu sözler IMF, ABD ve Dünya Bankası'nı son derece memnun ediyor. Emperyalistler uşaklarını tebrik ediyor ve uşaklar bu tebrikten son derece "gururlanıyorlar". Burjuva basın bu "memnuniyet" ve "gurur"u anlata anlata bitiremiyor: Merkez Bankası Başkanı İMF'nin kendisinden de imza istemesinden gurur duymuş, IMF başkanı Michael



- Özelleştirmeye, SSK'nın tasfiyesine, mezarda emekliliğe, sefalet ücretlerine boyun eğmeyelim!
- Emperyalist köleliğe, kapitalist sömürüye, faşist teröre son!
- İMF, TÜSİAD-MGK programlarını kavga alanlarında yırtalım!
- Tek yol devrim, kurtuluş sosyalizm!

Camdessus antlaşmadan çok memnunmuş, Dünya Bankası ve Amerikan yönetimi, Türk Hükümetinin ekonomi alanındaki politikalarına övgüler yağdırmış, vb. vb...

İMF ile yapılan bu tür antlaşmalar, sermaye sınıfının krizini yönetme programlarıdır. Yöntem, artık klasikleşen deyimle, faturanın işçi-emekçilere çıkarılması yöntemidir. Sermaye düzeninin istisnasız bütün partileri, ortada imzalanmış bir antlaşma olup olmamasından bağımsız olarak, bir ve aynı programın uygulayıcılarıdır. Dün Refahyol hükümeti eliyle uygulanan bu aynı programdı. Bugün Anasol-D hükümetinin canla başla hayata geçirmeye çalıştığı bu saldırı programıdır. Ve CHP'nin muhalefet pozlarında "seçim protokolü" gerekçesiyle yaz ayları için destek verdiği, meclisin gündemindeki çalışma programı da bu aynı programdır. Çünkü yapısal bir bunalım içindeki sermaye düzeninin ve onun yürütücü gücü MGK'nın biricik programı budur. Meclisin seçime hazırlık görüntüsü altında yaz aylarında çıkaracağı bütün yasalar IMF'nin saldırı programının yasal kılıfı olacaktır. Buna MGK'nın "irtica ile mücadele için" çıkarılmasını talep ettiği yasaları eklemeliyiz. Halen meclisin gündeminde olan devlet personel yasasındaki değişiklik tasarısı buradaki ikiyüzlülüğün tipik bir örneğidir. Yıllardır sürgün ve cezalarla kırılmayan kamu emekçileri hareketi şimdi işten atmalarla tasfiye edilmek isteniyor. Tasarıya göre "yıkıcı ve bölücü faaliyetlerde bulunan" kamu emekçileri iki müfettiş raporuyla işten atılabilecek. Tekeli sermayenin yürütücü gücü genelkurmay-MGK, laiklik-şariat ekseninde emek sermaye çelişkisini perçinleyip karartmakta

yetinmiyor; bizzat buradan aldığı güçle emekçi yığınları adım adım yeni saldırılar örgütleyiyor.

Fatura her seferinde emperyalizm tarafından geri ülkelere, bu ülkelerin burjuvazisi tarafından da işçi ve emekçilere çıkarılmaktadır. Bu saldırı programlarını bir uşak gayretiyle üstlenen devletler övüle övüle bitirilemiyor. İMF, Dünya Bankası ve ABD'nin bugün Türk devletine yağdırdığı övgülerin aynısını, dün Endonezya'nın bir isyanla devrilen diktatörüne yağdırdığını dünya kamuoyu çok iyi hatırlıyor. O diktatörün sonunu da...

Tıpkı Endonezya diktatörü Suharto gibi, Türk devletinin de emperyalizme kölece bağılılığını kanıtlamak için halka karşı işlemeyeceği suç yoktur. Dün Kore'de emperyalist çıkarlara feda edilen emekçi çocukları, bugün İsrail'le birlikte Ortadoğu halklarına karşı ABD'nin bekçiliği ve maşalığı için girilen kirli işbirliği bu köleliğin diğer boyutunu ortaya koyuyor. Türk devletinin bu antlaşma ile İMF'ye verdiği sözleri tutup-tutamaması ise, tümüyle, işçi sınıfının bu saldırıya nasıl yanıt vereceğine bağlıdır.

Özelleştirmelere, mezarda emeklilik yasasına, ücretlerin dondurulmasına vb. izin vermek, işçi sınıfı için kendi idam emrini imzalamak, emperyalist soygun ve talana kölece boyun eğmek anlamına gelecektir. Saldırıların hayata geçirilmesi salt bir yoksullaşma sonucu da yaratmayacaktır. Sermayenin sırf sömürü ve talan düzeninin devamı için yeniden örgütlediği kontr-gerilla devletinin saldırıları da azgınlaşacaktır. Susurluk'taki devlet işte bunun için vardır. Siyasi cinayetlerden sabotajlara, "sivil" faşist saldırılardan yalan haber yaymaya, örgütlenme ve fikir özgürlüğünün gaspına kadar her türden kontra suçu artarak sürecektir.

Türkiye işçi sınıfı, sermaye devletinin bu kölelik antlaşmasıyla İMF'ye verdiği sözleri boşa çıkaracak, krizin faturasını sahiplerine iade edecek potansiyel güce sahiptir. Bu gücü harekete geçirme, örgütlenme ve mücadeleye sevk etmenin, sermayeyle kolkola giren, saldırıları suskunlukla onaylayan sendikaların bugünkü yönetimleriyle mümkün olmadığı açıktır. Bir kez daha, öncü işçilerin önüne yakıcı bir görev olarak, işyeri komitelerinin acilen örgütlenmesi görevi durmaktadır. Özelleştirmenin ilk eldeki hedefleri olan işletmelerin işçileri başta olmak üzere, Türkiye işçi sınıfı, özelleştirmeye karşı mücadele istek ve potansiyelini, bahar aylarında gerçekleştirdiği eylemlerle ortaya koymuş bulunuyor. Bu potansiyeli harekete geçirmek, mücadele için örgütlemek, işçi sınıfının devrimci öncüsü için hem yakıcı bir görev hem de bir sınav olacaktır. Sınıfa karşı bu görevi öncü işçilerle mücadele içinde birleşmenin bir aracına dönüştürebilecek miyiz? Komünistlerin önündeki canalcı sorun budur.

Emperyalist soygun mekanizması

İMF



•Son yıllarda karşılaşılan tablo bu çözümün ne ölçüde gerçekçi olduğunu, yani dünya kapitalist ekonomisinin bunalımının boyutlarını sunması açısından kapitalizmin çözümsüzlüğünü ortaya koymaktadır.

•Çeşitli ülkelerde İMF reçeteleri sonucu yaşanan sosyal patlamalar orta verdedir. Bu planların boşa çıkmaması için her türlü klasik sömürgecilik dönemlerine paralel doğrudan müdahaleler, emperyalist burjuvazinin krizin yıkıcı yüklerini geri ülkelere aktarma çabasının pek rahat karşılık bulamayacağının bir göstergesi olmuştur.

İkinci paylaşım savaşını izleyen yıllarda kapitalist dünya ekonomisinin girdiği uzun süreli büyüme, '70'li yıllardan itibaren yerini uzun süreli bir durgunluğa bıraktı. '70'li yıllardan günümüze emperyalist ülke ekonomilerindeki bunalımla birlikte işsizlik ve enflasyon kangrenleşen bir sorun haline geldi. Ancak bu bunalıma ve sonuçlarına rağmen gelişmiş kapitalist ülkelere ekonomik büyüme döneminde sağlanmış "iç barış"ta önemli bir yıpranma yaşanmadı. Emperyalist burjuvazi gerek kendi işçi sınıfını ideolojik ve örgütsel denetim yoluyla, gerekse krizin yıkıcı etkilerini geri ülkelere aktarma yoluyla cephe gerisindeki sükuneti korumayı belli oranlarda başardı. Krizin faturasını

gittikçe artan oranlarda bağımlı ülkelerin emekçi halklarına ödetmek, krizin yıkıcı etkilerini mümkün olduğu kadar kendi dışında tutmak her yönden kritik, kritik olduğu kadar da vazgeçilmez bir çözüm arayışı olarak işlerlik kazandı.

Fakat son yıllarda karşılaşılan tablo bu çözümün ne ölçüde gerçekçi olduğunu, yani dünya kapitalist ekonomisinin bunalımının boyutlarını sunması açısından kapitalizmin çözümsüzlüğünü ortaya koymaktadır. Emperyalist burjuvazi krizin yükünü bağımlı ülkelere aktarma çabasından elbette vazgeçmemiştir. Ne var ki krizin boyutları o denli büyüktür ki tek başına krizin faturasını aktarma planlarında kusursuz bir çözüm

sağlanmış olsaydı bile tablonun bugünkünden farklı olacağını kimse garanti edemez. Kaldı ki çeşitli ülkelerde İMF reçeteleri sonucu yaşanan sosyal patlamalar orta yerdedir. Bu planların boşa çıkmaması için her türlü klasik sömürgecilik dönemlerine paralel doğrudan müdahaleler, emperyalist burjuvazinin krizin yıkıcı yüklerini geri ülkelere aktarma çabasının pek rahat karşılık bulamayacağının bir göstergesi olmuştur.

Emperyalist burjuvazi ister istemez "sosyal refah devleti" masalını da bir kenara bırakmak ve kendi işçi sınıfına saldırılarını tırmandırmak yoluna gitti. Doğu Bloku'nun çöküşünün verdiği rahatlık ve sosyalizmin bir alternatif olmaktan çıktığına duyulan inancın verdiği güven, bu saldırıdaki pervasızlığı koşulladı. Bu süreç içerisinde cephe gerisinde ücretlerde belirgin bir düşüş ve işsizlikte artış gözlenirken, sosyal haklar sürekli budanmaya başlandı, yoksulluk yaygınlaştı. Sınıf çelişkilerinin keskinleşmesi, kitle hareketinin gelişmesi ve grev silahının gittikçe daha etkin bir tarzda kullanımına tanık oldu "sosyal refah devletleri". Artık "sosyal barış"ın hızla aşındığını belirleyen dinamiklere her gün bir yenisi ekleniyor. Son süreçte bunalımın getirdiği işsizliğe karşı biriken öfke İtalya, İspanya ve Fransa gibi ülkelerde sokağa taşıyor. Eylemlere hakim olan bilinç bugün son derece zayıf olsa da, yani

protestolar temelde hükümet politikalarını hedef alıyor olsa da, şunu kesin olarak ortaya koymak gerekiyor: Emperyalist burjuvazi artık cephe gerisinde de eskisi kadar rahat değil.

Emperyalizmin haciz memuru: İMF

Emperyalist-kapitalist sistemin işçi sınıfının istemlerini karşılamak bir yana, mevcut kazanımları budama çabasından geri adım atmayacağı açık bir gerçektir. Ekonomik kriz ve kızışan uluslararası rekabet bunu zorunlu kılıyor. İMF'nin "istikrar" politikaları ya da reçeteleri bu emperyalist soygunculuğun birer aracı oluyor. Yani kapitalist metropollerdeki ekonomik krizin yüklerini bağımlı ülkelerin emekçi halklarına ödetmenin etkili bir aracı.

Düşününüz ki, en büyük ABD bankalarının kârlarının %50'sinden fazlası halen dış kredi ödemelerinden oluşuyor. Bu kâr oranlarındaki artış ise bir tek şeyi ifade ediyor; kredi alan ülkelerdeki işçi sınıfı ve emekçilerin yaşam ve çalışma koşullarında aynı oranlarda kötüleşme. Emperyalistlerin "arka bahçe"sindeki acı ve yoksulluk gitgide katmerleşiyor. Bunun bir yüzünü işten atılmalar, sefalet ücretleri, özelleştirmeler, sosyal hakların gaspı, grev yasakları, kemer sıkma politikaları, kısacası sömürünün azgınlaşması, yani onların değişimiyle daha fazla "fedakarlık" oluştururken; diğer yüzünü ekonomik saldırıların siyasal yönü, yani askeri darbeler, karşı-devrimler ve bölgesel çatışmalar oluşturuyor. Kriz ve emperyalistler arası kızışan paylaşım kavgaları bağımlı ülkelerin emekçi halkları açısından daha ağır bir ekonomik yük ve daha büyük acılar anlamına geliyor.

Emperyalist soygunun ve ekonomik krizin bağımlı ülkelere çıkardığı fatura çoktan kaldırılmayacak boyutlara gelmiştir. Emekçilerin Arnavutluk'ta, Endonezya'da, Güney Kore'de ağırlaşan köleliğe karşı mücadeleleri bunu tanıtlamaktadır. Son yıllarda Uzakdoğu ve Güney Amerika ülkeleri başta olmak üzere, işçi sınıfının İMF'nin acı reçetelerine karşı kullandığı grev silahı bunu

tanıtlamaktadır. Artık bıçak kemiğe dayanmış, hatta kemiği yontmaya başlamıştır.

Bu soygun mekanizmasının kapitalist dünya ekonomisi açısından hayati önemi ise bağımlı ülkelere verilen "gözdağları"nda kendini gösteriyor. Bağımlı ülkelerin dış itibarının zedelenmesi, kredi notlarının düşürülmesi ve ambargolar yoluyla verilen gözdağlarından söz ediyoruz. Emperyalist rekabet ve talan "insani yardım", "barış", "istikrar sağlama", "iç savaş engelleme" ve bu "kutsal" amaçlar uğruna "BM hukukunu uygulama" kılıfı altında emperyalist gericiğin dünyanın çeşitli bölgelerindeki sorunlara klasik sömürgecilik dönemlerini aratmayacak yöntemlerle müdahalelere yol açıyor. Arnavutluk'ta, Somali'de, Bosna'da, Ortadoğu'da, Latin Amerika'da, Uzakdoğu ülkelerinde...

İMF anlaşmaları bağımlı ülkeler için neyi ifade ediyor?

Emperyalist soygun mekanizması bağımlı ülkelerin ekonomilerinin bir anlamda kaçınılmaz olarak kredi, yani dış borç ağlarına takılmasıyla hayata geçiyor. Yardım hiç kuşkusuz bağımlı ülkelerdeki ekonomik gelişme görüntüsünü kurtarmaya sınırlı bir süre de olsa yetiyor. Kısmi rahatlamalara yol açıyor. Kısmi diyoruz, çünkü allanıp pullanarak İMF anlaşmalarıyla "kalkınma" örneklerinde kalkınma hayalleri pek uzun erimli olmuyor. Bugünün dünyasında bunun aksini

ispatlayan tek bir örnek yoktur. Kısmi rahatlamalar dedik, çünkü hayallerin kısa erimli olmasının yanı sıra bu "rahatlama" dönemlerinde gelişmenin meyvalarını toplayanlar açısından da bir darlık söz konusudur. Meyvaları toplayan emperyalist

burjuvazi ve onun işbirlikçileridir. Şimdiye kadarki tüm örneklerinde görüldüğü üzere dış borçlanma, emperyalizme bağımlılığı daha da pekiştirmiş ve bağımlı ülkelerin emekçi halklarına daha fazla yoksulluk ve sefalet dışında birşey getirmemiştir. Bu süreç her seferinde bağımlı ülkelerin bu ağır yükü kaldıramayacak kadar çamurun dibine saplanmasıyla sonuçlanmıştır. Denizin bittiği yerde artık ne kalkınma hayalleri vardır ortada, ne de "istikrar". Uzakdoğu'nun kağıttan kaplanları gibi bir devrilir.

Kredi musluklarının kesilmesi, kredi notunun düşürülmesi bağımlı ülkelerin emekçi halklarının üzerinde Demokles'in kılıcı gibi sallanır. Çünkü bu alınan düşük not yeni saldırıların habercisidir. Emperyalist efendilerinin gösterdiği yoldan imzalanan İMF reçeteleri uygulamaya konur. Bu amaç uğruna her yol mübahtır. "Daha fazla fedakarlık" masallarıyla emekçi halkların sofralarından bir dilim ekmek daha eksiltir, son kırıntılara da el konulur. Ekonomik saldırıların zeminini düzlemek için her türlü kirli yöntemin kullanıldığı siyasi saldırılar gündeme gelir. Emperyalist haydutların uşakları düzenin tüm kurumlarıyla efendilerinin çıkarlarının hizmetindedir.

Sermaye iktidarı,
emperyalist efendilerinin
çıkarları doğrultusunda
her türlü görevi yerine
getirmek, sömürü
koşullarını
azgınlıktır, toplumsal
muhalefeti ezmekte
başarılı olacak mı; bunu
önümüzdeki süreç
gösterecek.
Anti-emperyalist,
anti-kapitalist
mücadeleyi yükseltip yeni
saldırı furcasını
püskürtme göreviyle karşı
karşıya olan Türkiye işçi
sınıfı da bu emperyalist
soygun mekanizmasını
dağıtacak tek güç olarak
bir sınava giriyor.

Tersi durum, yani yüksek notların alınması ise, krizin yükünü omuzlamak konusundaki kararlılığı göstermektedir. Bir başka ifadeyle, İMF ve Dünya Bankası türünden finans kurumlarının bağımlı ülkelerin ekonomik performansına verdikleri başarı notları ve övgülerin arka planında azgınlaşan sömürü koşulları ve emekçilerin sefaleti yatmaktadır. Not yüksek ise, biliniz ki emekçi halkların kanının emilmesinde efendilerinin buyruklarını kusursuzca uygulayan "öğrenciler" söz konusudur. Şu örneği hatırlatmak yeterlidir: 1965'ten beri iktidardaki Suharto rejiminin ekonomik performansı '95'lere kadar en büyük övgülere mazhar oluyor, Endonezya emperyalizmin en başarılı öğrencilerinin arasında yerini alıyordu. Bu başarılı öğrencinin aldığı notlarsa, şimdilerde bu eli kanlı diktatörü deviren öfkenin temel kaynağı olan süngü gücü ile gerçekleştirilen sömürü ve Doğu Timor'da 1974'ten bu yana süren kirli savaş üzerinden yükseliyordu.

Emperyalist soygun mekanizmasının beyni, yönetim merkezi İMF'nin gözleri sadece sermaye devletinin değil, aynı zamanda bizim, işçi sınıfı ve emekçilerin üzerindedir şimdi. Sermaye iktidarı gündemde olan "İzleme Anlaşması"yla bir sınav verecek. İMF üç aylık periyotlarla burjuvazinin toplumu sefalet ve yıkıma sürüklemekteki başarısını teftiş edecek. Emperyalist efendilerinin çıkarları doğrultusunda her türlü görevi yerine getirmek, sömürü koşullarını azgınlıktır, toplumsal muhalefeti ezmekte başarılı olacak mı; bunu önümüzdeki süreç gösterecek. Anti-emperyalist, anti-kapitalist mücadeleyi yükseltip yeni saldırı furcasını püskürtme göreviyle karşı karşıya olan Türkiye işçi sınıfı da bu emperyalist soygun mekanizmasını dağıtacak tek güç olarak bir sınava giriyor.

Sermayenin topyekün saldırılarına karşı işçi-emekçi barikatlarına!

Kapitalist dünya ekonomisinin içinde bulunduğu krizin çözümü noktasında hayata geçirilen soygun mekanizması emperyalist burjuvazi açısından hayati önemdedir. Öyle ki krizin yıkıcı etkilerinin bağımlı ülkelere devrini hedefleyen emperyalist soygun mekanizmasının merkezindeki İMF'nin oluşturduğu "acı reçete"lerin uygulanma noktasındaki zorunluluktan söz ediyoruz. Dünyanın çeşitli bölgelerindeki sorunlara klasik sömürgecilik dönemlerini aratmayacak yöntemler bu zorunluluğun ifadesidir. Yine CIA merkezli olarak bağımlı ülkelerde yaşama geçirilen kontr-gerilla örgütlenmeleri bunun bir ifadesidir. Bizim Susurluk sonrası süreçte işittiğimiz "derin devlet", yani bizzat kontr-gerilla devleti bu soygun mekanizmasının işleyişini sürdürmesi için zorunluluktur.

Şimdiye kadarki tüm anlaşmalar, bu anlaşmalar sonucunda altına imza atılan kararlar yeni saldırıların habercisi olmuştur. Her anlaşma işçi sınıfı ve emekçilerin yaşamlarından birşeyleri alıp götürmüştür. Sosyal hakların gaspı, zamlar, özelleştirmeler, tensikatlar, işten atmalar, düşük ücret politikası, şok paketler... Kısacası herbiri işçi sınıfının ve emekçilerin kanını emmeye yöneliktir.

Hatırlayalım, tüm dünyada IMF merkezli olarak yaşama geçirilmesi planlanan saldırı programının bir parçası olarak gündeme gelen 24 Ocak kararları başta özelleştirme olmak üzere sonraki dönemlerde hiçbir zaman vazgeçilmeyecek olan saldırıları içeriyordu. Bunun koşullarını yaratmak için bu saldırıların zeminini düzlemek için 12 Eylül darbesi peşinden geldi. Bir diğer örneği de 5 Nisan kararlarıydı. Bu süreçten sonra tirmandırılan



saldırılarda 650 bin işçi işinden oluyor, diğerlerinin önüne de iki seçenek sunuluyordu; "Ya sıfır sözleşme, ya kapı dışarı!". Bu boyuttaki saldırıları yaşama geçiren sermaye devletini için için kemiren "sosyal patlama" endişesi anlaşılmaz değildir.

Ekonomik saldırılara her zaman siyasal saldırılar da eşlik etmiştir. Her IMF anlaşması bağımlı ülkelerdeki işbirlikçilerinin emperyalist efendilerine verdiği bir sözdür. Bu söz işçi sınıfı ve emekçilerin sofrasındaki son kırıntıların da gaspedilmesi üzerinden verilmiştir. En küçük bir hak arayışını ezmek üzerinden verilmiştir. Bu soygun düzenine karşı mücadeleye çağırın devrimcileri kaybetmek, infaz etmek üzerinden verilmiştir. Bu politikalara uyum sağlamayan her türlü muhalefeti sindirmek üzerinden verilmiştir. Bu sözde yalnızca işçilerin

emekçilerin kanını emmek yoktur, kanını dökmek de vardır. Yalnızca mezarda emekliliği dayatma sözü vermediler, bu saldırı politikalarının karşısında duranları mezara gönderme sözü verdiler.

Ekonomik saldırılar için uygun zemin hazırlanması ve "dikensiz bir sömürü cenneti" yaratılması için mevcut ve olası tepkileri törpülememeyi ve ezmeyi hedefliyorlar. İller İdaresi Yasası, Batı Çalışma Grubu, Olağanüstü Hal, Kriz Yönetim Merkezleri bu ihtiyacın üzerinden gündeme gelmişlerdir. Bugün İstanbul'da Köhler'de, Bursa'da Isı Şah'ta kölelik koşullarına karşı direnişe geçen sınıf kardeşlerimizin karşısına sermaye devleti polisiyle, jandarmasıyla çıkmaktadır. Yıllardır grevli-toplusözleşmeli sendika hakları için mücadele eden kamu emekçilerine %20 "zam" öngörülüyor. Buna karşı çıkanların karşısına ise 4 Mart'ta olduğu gibi robocoplarıyla, bombalarıyla çıkacaklar.

Devletin zindanlara yönelik kimliksizleştirme ve imha planları bunun bir parçasıdır. İzmir'de son örnekleri yaşanan kaçırılma ve dört devrimcinin kaybedilmesi aynı zamanda bir mesajdır da. Sermaye düzeninin "ez ve çöz" politikalarına uyum sağlamayan, bu sömürü düzenine karşı sesini yükselten ya da yükseltebilecek olanlarımıza bir mesajdır. Son "İzleme Anlaşması"yla TC'nin emperyalist efendileri karşısında gireceği sınav işçi sınıfı ve toplumsal muhalefete halihazırda yürütülen saldırıların yeni boyutlar kazanmasını da ister istemez beraberinde getirecektir.

Gün krizin faturasını ödemeyi kabul etmemek ve sermayenin topyekün saldırılarına karşı işçi-emekçi barikatlarını örme gündür!

Empeyalizme jandarmalığın temeli:

Ekonomik bağımlılık

Türkiye kapitalizmi 1923-1950 arası dönemi politik tercihlerinden çok tarihsel gecikmişliği yüzünden özgün bir süreç olarak yaşadı. Bu özgünlük emekçi kitlelere kuşkusuz son derece farklı yansıtıldı. Kemalizmin altı okundan “devrimcilik” ve “sınıfsız, zümresiz kaynaşmış bir kitleyiz” anafikri bu özgünlüğün bir yansımasıydı. Aslında özgünlük kapitalizmin gecikmişliği idi. Böyle bir dönemde Türkiye, ekonomide ve politikada bağımsız ya da daha doğrusu tarafsız bir konumun sınırlarında dolaştı. Kuşkusuz bir de buna izin veren uluslararası şartları belirtmeliyiz. SSCB’nin varlığı böyle bir manevra alanının temel koşuluydu. II. Emperyalist Savaş Türkiye kapitalizmi için de bir dönemeç oldu. Asgari birikimin sağlanması ve özellikle savaş dönemini emekçi halkın ücretsiz köleliği (angarya) ve stokçulukla açlıktan kırıldığı karne döneminde sermaye savaştan zenginleşerek çıktı. Böylece de “özel sektör” ün daha ileri düzeyde bir serbestlikle piyasaya yön verebileceği şartlar oluştu. Burjuvazi savaş sonrası bu taleplerle hükümetleri göreve çağırırdı.

İçte bu gelişmelere dışta iki paralel gelişme eşlik etti. Bu aslında tek bir olgunun iki yüzüydü. Birincisi, ekonomide emperyalizme bağımlılığın derinleştirilmesi ve kurumsallaştırılması. İkincisi, politik ve askeri planda bağımlılığın derinleştirilmesi ve kurumsallaştırılması. Mart 1947’de Türkiye, Bretton-Woods Antlaşması olarak bilinen Batı Dünyası’nın uluslararası para sistemine katıldı; Dünya Bankası (IBRD) ve IMF’ye (Uluslararası Para Fonu) üye oldu. Daha üyelik süreci içinde, 7 Eylül 1946’da Cumhuriyet tarihinin ilk büyük devalüasyonu dönemin Recep Peker Hükümeti’nce gerçekleştirildi. Böylece 1 ABD Doları karşısında TL’nin değeri 131,5 kuruştan 280 kuruşa düşürüldü. 7 Eylül kararları olarak anılan bu önlemler kısa süre sonra üye olunacak IMF’yle hükümetin kurduğu bağlantının ilk göstergesiydi. Devalüasyonu kimi temel gereksinim maddelerine yapılan zamlar izledi. 12 Mart 1947’de açıklanan Truman Doktrini ise açıkça, “Türkiye’nin ABD’nin koruma alanının içinde” olduğunu ilan ediyordu. Böylece ABD askeri yardımlara ve asker-sivil personel gönderimine başlıyordu. Truman Doktrini’nin açıkça Avrupa’da Sovyetler Birliği ve sosyalizmin etkisini özelde de faşizme karşı direnişlerin önderliğini yapmış komünist partileri hedeflediği düşünülürse, Türkiye’nin kendini ABD’nin jandarmalığına soyundurduğu ve savaşa açık bir risk aldığı rahatça görülebilir.

Artık zorunlu bir geçiş döneminin sloganı olarak, “Yurtta sulh, cihanda sulh!” gitmiş, kapitalist sistemin, emperyalizme bağımlılığın gerekleri öne çıkmıştı. ABD ile yapılan askeri antlaşmanın stratejik nitelikte iki hükmü vardı: Birincisi, Türkiye kendisine verilen ABD silah, araç ve gereçlerini ABD Başkanı’nın bilgi ve onayı olmaksızın hiçbir biçimde “amaç dışı” kullanamayacaktı. İkincisi, ABD askeri yardımının uygun biçimde kullanıldığını sürekli biçimde denetleyecekti. Türkiye’de sermaye iktidarı, 1923 sonrasının hala canlı “bağımsızlık”, “Kurtuluş Savaşı” anılarına (!) rağmen kendi sınıf çıkarlarının gereği konusunda tereddüt etmedi. Durumu kurtarma adına yapılan tek şey ikinci hükmün daha dolaylı biçimlerde

yapılmasını istemek ve sağlamak oldu. Böylece Marshall Planı öncesinde ve Batı Avrupa’dan önce, Türkiye emperyalizme bağımlılığını ilan etti. Sonraki tüm askeri antlaşmaları da belirleyen anlaşmayı dönemin Cumhurbaşkanı İ. İnönü şöyle tanımlıyordu: “Birleşik Amerika’nın cihan barışının devamı ve teyidi uğrunda kendisine düşen büyük rolü tamamiyle benimsediğini gösteren parlak ve ümitlerle dolu bir işaret...” Ekonomik bağımlılık ve politik-askeri jandarmalığı tamamlayan tam bir onursuzluk ve uşaklık ruhuydu. Bu süreçte dış yardım arandığı, kitlelerin yoksulluk sınırlarında yaşadığı koşullarda II. Emperyalist Savaş döneminde zor alımlarla da sağlanmış olan altın ve döviz kaynaklarını da harcamak pahasına, savunma giderleri bütçenin %50’yi aşkın bölümünü götürmüş ve yokluk, yolsuzluk iddiaları ortalığı kaplamıştı. ABD ile imzalanan antlaşma gereğince ABD askeri ve ekonomik komisyonları Ankara’ya bu süreçte yerleşmiş bulunuyordu.

İşçi sınıfı ve emekçilere yönelik saldırı paketi IMF gözetiminde uygulanıyor, dışarıda ordu ABD denetimine bırakılıyor, içeride ise politik, yapısal düzenlemelerde de uygulanan faşist baskı yöntemleri gündeme geliyordu. Bu üçlü her yeni IMF paketi, dış borç bulunmasıyla tekrar eden klasik bir üçlüdür zaten. 7 Eylül devalüasyonu buna bir örnektir: Devalüasyon kararını “uluslararası planda gerginliğin sürdüğü” gerekçesiyle İstanbul da içinde 6 ilde sıkıyönetimin devamı kararı, Türkiye Sosyalist Partisi’ni, kurulan sendika ve gençlik derneklerinin yanı sıra Ses, Söz, Sendika gibi birçok sol ve sosyalist eğilimli yayının kapatılması izlemiştir. Yıllarca sürdürülen davalar sonrası ağır cezalar buna eşlik etti. Sonrasında da CHP, hızını alamayıp Ankara Üniversitesi’ndeki sol görüşleriyle tanınan öğretim üyelerine kadar devlet terörünü yaygınlaştıracaktı. Bu örnekte de görüldüğü gibi mali krizi biraz geciktirmek, ertelemek ve bu arada bir süre sonra ağırlaştırmak pahasına borç, kredi alındığı her yerde bu emekçi halklara kan, can pahasına ödettirilir ve yabancı bayraklar topraklarımızın, onurumuzun üzerinde dalgalanır.

Bu dönemde emperyalizme jandarmalığın doruğu NATO’ya üyelik ve bunun önkoşulu sayılabilecek Kore Savaşı’na katılımı. Nasıl ki IMF’ye üyeliği önceleyen bir tarzda ekonomik saldırı paketi uygulanıyor ve emperyalist bağımlılığa uygun davranılacağı gösteriliyorsa, NATO’ya üyelik öncesinden de ABD bayrağı için emekçi halklarımızın katliamlara

sürülebileceği gösterilmeliydi. Böylece dünyanın iki ayrı ucunda, hiçbir düşmanlığı olmayan, hatta birbirini bile tanımayan halkların emekçileri birbirine kırdırıldı. Bilanço: Savaşa katılan 4.500 kişilik Türkiye emekçi halkının evlatlarından 717’si öldü, 167’si kayboldu ve 2246’sı yaralandı. Resmi açıklamalarda bile son derece ağır olan bu tablonun arkasında Kunuri’de ABD birlikleri kaçarken onları korumak adına Türkiyeli emekçi çocuklarının savaşmalarıydı. Bu pratikle sinanan Türkiye NATO’ya alındı. CHP ise bu süreçte Kore Savaşı’na katılma kararının ilk anda meclisten çıkmaması üzerine demagojik bir muhalefet yürüttü. Hem de ABD’ye bağımlılığın sistemleşmesinde kendi hükümetlerinin pratiği olmasına rağmen.

Bu tür bir keyfilik ve sınırsız, pervasız bir rahatlık sonraki süreçlerde de sürdü. Hem de varolan hükümetlerin CHP, DP vb. olmasına bakmaksızın. Ekim 1959’da ABD’ye bir geziye giden A. Menderes’in amaçlarından biri de ABD sermayesini ülkeye çekmekti. Nitekim ABD burjuvazisinin finans merkezi Wall Street’e giderek görüşme de yaptı. A. Menderes ülkeye döndükten sonra da, 30 Ekim’de bir ABD radyosunda yapılan açıklamayla Türkiye’nin topraklarında bir füze üssünün kurulmasını kabul ettiği ilan edildi. Bu dönemde ABD ile SSCB Türkiye ve Küba’ya yerleştirilmesi düşünülen füzeler üzerinde, kuşkusuz Türkiye’nin dahil olmadığı görüşmeler ve pazarlıklar yaptılar. Ve yine kuşkusuz Türkiye, kendi üzerine yapılan pazarlıklardan, savaşa kadar uzanan yelpazeden tamamen bilgisizdi. 1 Mayıs 1960’da İncirlik Üssü’nden kalkan CIA ajanı Gary Powers’ın kullandığı bir ABD casus uçağı SSCB üzerinde düşürüldü ve pilotu tutsak alındı. Böylece de üslerin hiç te göstermelik olmadığı görüldü. Kaldı ki ABD gibi kendi imza attığı anlaşmaları çiğneyen terörist bir ülkenin başka ülkeler ve askerleri üzerinden maceralara eğilimli olduğu bir yerde bu üslerin yarattığı savaş tehlikesi somut hale gelmekteydi.

1990 sonrası Doğu Bloku’nun da dağılmasıyla terörizmi pervasızlaşan ve azgınlaşan ABD bugün de İncirlik’i Irak ve tüm Ortadoğu halklarına karşı kullanıyor. Iraklı sivil halkı Türkiye toprakları üzerinden bombalayan ve Türkiye burjuvazisini Irak’ın yeniden yapımında müteahhitlikten pay ile kandıran ABD’nin, belirtmeye bile gerek yok ki, Irak “barış” pazarını Avrupa emperyalistlerine bile koklatmaya niyeti yoktur. Türkiye sermayesi “1 koyup 3 almayı” beklediği, komşu bir halkın ölümleri üzerinden ganimet toplama işinden zararlı çıkmıştır. Bugün de NATO eliyle ve artık diğer emperyalistlerle diplomasiyle bile uğraşmadan uluslararası terörizmini Kosova’da gösteren, ABD Senatosu’nda nükleer silahları “ilk kullanma hakkı”nı yasallaştıranlar bir kez daha emekçi halklarımızı can pazarına sürmeye hazırlanıyorlar. Somali’de ve Bosna’da son dönem kullanılan yeni Kore örneği Türkiye birlikleri ve TC-ABD-İsrail askeri antlaşmaları bunun zaten açık göstergeleridir. Son IMF anlaşması ve açıklanmayan mektup da şimdiye kadarki gizli antlaşmalar bize çok da uzak olmayan bu örnekleri hatırlatıyor. Zira akan bizim kanımız, pazarlığı yapılan bizim canımız, devredilecek olan bizim alınterimizin, emeğimizin ürünü ve çiğnenen bizim onurumuzdur. “Emekçilerin hafızası güçlüdür, kolay kolay unutmazlar!”

Emekçilerden gizlenen tüm anlaşmalar açıklansın!

Emperyalist anlaşmalar iptal edilsin!

Tüm yabancı üsler kaldırılсын!

Cekic Güç defolsun!

6. Filo ve tüm emperyalist donanmalar limanlarımızı terketsin!

Dış borçlar iptal edilsin!

Karşılıklı ya da karşılıksız tüm krediler reddedilsin!

İMF’ve, NATO’ya, Avrupa Birliği’ne ve tüm emperyalist kuruluşlara hayır!

Kahrolsun ABD, kahrolsun emperyalizm!

TC-ABD-İsrail ittifakına hayır!

Yasasın bağımsız-sosyalist Türkiye!

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

Kapitalizm iki liseli genci ölüme götürdü

“Buraya ait değiliz”

21 Haziran Pazar... Yer Ataköy... Betonun üzerinde iki liseli gencin cesedi... Duvarda “Hepinizi çok seviyoruz. Ancak buraya ait değiliz. WE DON'T BELONG HERE” mesajı...

Fabrikasyon ilişkiler. Yosun tutmuş maskeler. Yabancılaşma. Herşeyden. Ama birden. Uçurumların farkına varış. Çaresizlik. Hayır, arayış. Bir köprü. Artık iki kişilik bir ada. Uçurumların arasında. Bir dünya. Ama buraya ait değil. Bu uçurumlar çölüne ait değil. Buraya mahkum değil. Tutsak olmamalı. Varolmanın esaretine hayır. Yokolma özgürlüğü. Ve 14. kattan atlayış. Elele. Ve hayattan asla af dilemeden. Ve uçurumları ve maskeleri ardında bırakarak ama onları parçalayamadan, ama çıkışı bulamadan, ama çaresizliğe teslim olarak, yabancılaşmayı iki kişilik tek hücreli bir dünyada aşarak ama o dünyanın hayattan yabancılaşmasını elle dokunulacak aşamaya vardırıarak, cansız bedenleriyle gerçekliğin tüm estetiğini sömürerek.

Aslı Yardımcı, 17 yaşında. Alp Cenani Yuğaç, 14 yaşında. İkisi de Alman Lisesi'ne devam eden iki liseli. Burjuva basının anlatımıyla “İkisi de toplumda saygın yer edinmiş üst düzey ailelerin, en kaliteli okullarda okuyan çocuklarıydı. Onlar kıskanılacak bir konumdaydı çoğu genç için. (Sabah, 23 Haziran)” Yani düzenin vaadettiği en tılsımlı şeylere sahiptiler. Maddi sıkıntı yok. Gelecek kaygısı yok. Refah içinde bir yaşantı. Mutlu aile yapıları. Bir anne, bir baba, çocuklar. Klasik aile hiyerarşisi içinde düzgün işleyen çarklar. Herkes yapması gerekeni yapıyor. Herkes başarılı. Sadece aile içinde mi, sosyal çevrede de böyle. Herkes seçkin davranışlar içerisinde. Herkes olması gerektiği gibi.

Ama zaten sorun burada değil miydi? Gerçek bir hayat değil zaten bu. Çünkü özgürlük sahte “mükemmellik” kavramıyla çelişir. Ve özgür olmayan bir yaşam kişiye ait değildir. Onun yaşamı değildir. Herkes olması gerektiği gibi. Yapması gerekenleri yapıyor. Varolan kudreti sınırsız şablonlar içinde yaşamaya çalışıyor, ancak orada varoluyor, orada varolmayı düşünebiliyor. İnsan hayata yabancılaşıyor. Tam bir bürokratik mekanizma işliyor. Bütün ilişkiler bu mekanizma içinde bürokratikleşiyor. İnsan insana yabancılaşıyor. Tüm insani ilişkiler buruşturulup çöpe atılıyor. Annesi bile çocuğunun niye intihar ettiğini bilemiyor, ancak tahmin yürütebiliyor. Bu yabancılaşmayı kendi aralarında kıran iki genç bunu daha iyi farkedebiliyorlar. Ancak çürümüş bir çevrede yaşıyorlar. Burada, burjuvazinin elit tabakasının gençleri bu yosun tutmuş mağaranın çıkış yolunda alkolü, uyuşturucuyu, intiharı buluyorlar. Tepki duydukları bu toplumu bu ve benzeri yollarla dışlamaya çalışıyorlar. Sevgisizliğe isyan ediyorlar, samimiyetsizliğe isyan ediyorlar, uçurumlara isyan ediyorlar, refah içindeki tutsaklığa isyan ediyorlar. Ama isyanlarını doğru kanallara akıtamıyorlar, “gerçek” bir kurtuluş için sonuç alıcı eyleme dökemiyorlar. Çünkü mağaranın yosunları onları da sarıp çürütüyor ve başka bir yol göstermiyor. Onlar da zaten bu noktadan tepki yükseltmeye başlıyorlar. Ancak kurtulabilmek için bu mağaranın yıkılması gerekiyor. Oraya ait olmadıkları bu mağarayı yıkmaları gerekiyor. Saklanmak sonuç vermiyor.

Buraya, bu sisteme, bu sistemin yarattığı insan ilişkilerine ait olmadığını hisseden birçok gençten

bir kısmı günümüzde farklı bir yol seçiyor. Kendileri gibi tepkileri olan başka gençleri, başka insanları buluyor, örgütleniyorlar. Bu mağarayı yıkmak tek başına olanaksız çünkü. Yokolmayı hakeden herşey kendisini yokedecek gücü kendisi yaratır. Bu mağara da kendisini yokedecek tepkiyi kendisi yarattı, yaratıyor. Çözüm ise o tepkileri birleştirerek yıkımı gerçekleştirmekten başka birşey değil ve o kadar da basit.

Ama tabii, burjuvazi bunu kendince “mantıklı” bir şekilde açıklamalıydı. Çürümüşlüğünün üstünü örtmeliydi. Burjuva medya üzerine düşeni yaptı. Öncelikle “satanist”(şeytana tapan) oldukları iddiası atıldı ortaya. Alp'in ruhsal tedavi gördüğü söylendi. Ünlü bir psikiyatrist “şizofreni hastalarının intihar sıralamasında ikinci sırada yer aldığını...Cenani'da da şizofreni olduğunu” belirterek sözlerine şöyle devam etmiş: “Hastalığa neden olarak aşk, okuldaki başarısızlık, askerlik bahane olarak gösterilir. Ancak gerçek nedeni düşünce bozukluğudur. Eskiden komünizmle ilgili düşünce bozuklukları vardı. Günümüzde ise mistik ve dini düşünceler var...(Sabah, 23 Haziran)” Bu sözler aslında burjuva ideolojisinin savunmasını kısaca özetliyor. Demek istiyor ki; “Bu gençler bizim düzenimize tepki duyuyorlar, bir şekilde onu reddediyorlardı. Bu ise zaten düşünce bozukluğudur. Nasıl ki komünizm de bu sistemi reddeder. O da düşünce bozukluğudur.” ‘89 çöküşünden sonra ise -her burjuva ideoloğunun attığı sevinç naralarını tekrarlayarak- “komünizmin öldüğünü” ifade ettikten sonra “mistik ve dini düşünceler” tanımıyla da aslında intihar nedenlerini gelip satanizme dayamaktan başka bir açıklama bulamıyor.

Bir kere onların satanist olup olmadıkları hiçbir şekilde netlik kazanmadı. Aksine birçok arkadaşı bu iddiayı reddetti. Ama onların satanist olduğunu kabul edelim. Bu hiçbir şeyi zaten değiştirmiyor. Aksine bu, gençlerin bu çürümüşlükten bir çıkış arayışı olmaktan başkaca bir anlam taşımaz. Yani burjuva düzen suçunu satanizme yıkıp, işin içinden sıyrılmaz.

Gelelim komünizme. Burada burjuva ideoloğu psikiyatristimiz bunu bilinçli ve özel bir şekilde kullanıyor. Zira, aslında başından beri saydıklarımın o da farkında. Tepkilerin gerçek hedefine yönelmesinden korkuyor ve önden saldırıyor: “Bunlar düşünce bozukluklarıdır. Şizofreniye varır ucu. Şizofreni de intihara götürür.” Bu tepkilerin bürokrasiyi tümünden temizlemiş, insani ilişkileri çürütebilecek herşeyden arınmış, dostluğun ve çıkarsız sevginin tüm atmosferi doldurduğu komünizm için birleşip gençlerin kendilerini alkol, uyuşturucu, intihar gibi sahte çözümlerde tüketmeleri yerine, ait oldukları dünya için ayağa kalkmalarından korkuyor. Bize ise sistemin bu korkularını gerçeğe dönüştürmek kalıyor. Aynı şeyleri hisseden herkese biraraya gelmek ve bu sistemi yıkmak düşüyor.

Aslı ve Alp; artık mücadeleimizde çarpan yüreğimizin bir köşesi de sizi zamanında kurtaramamaktan burkulacak hep.

**Buraya ait değiliz!
Bize ait bir dünya kuracağız!**

Adana'da deprem:

yüzün üzerinde emekçi öldü. inlercesi yaralı

Asıl felaket

kapitalizmdir

Adana'da, 27 Haziran Cumartesi akşam üzeri saat 17:00 sularında yaşanan deprem geride birçok ölü ve yaralı bıraktı. Şu ana kadar çöken bina ve evlerden 150 kadar ceset çıktı. Ölü sayısının daha da artması bekleniyor. Yaralıların sayısı ise ikibini aşmış durumda. Nitekim her gün yeni ölüm haberleri birbirini izliyor. Enkaz altından emekçilerin cesetleri çıkarılıyor. Her zaman olduğu gibi bu felaket de işçi ve emekçilerin başına patladı yani. Kan ve gözyaşlarına boğulanlar, alınterini üç kuruşa pazarlamak zorunda bırakılan, barakalarda yaşamaya terkedilenler oldu bir kez daha.

Sermaye devleti bildik iğrenç ve ikiyüzlü kimliğiyle çıktı sahneye deprem sonrasında da. Demirel'den Yılmaz'a kadar tüm sermaye uşakları depremin hemen sonrasında soluğu Adana'da aldılar. Timsah gözyaşları döküp, üzüntülerini dile getirdiler. Sonra da okkalı yalanlarla yardım edileceği vaadinde bulundular. Burjuva medya da hemen işe koyuldu. Televizyonlarda bol bol devletin şefkatli yardımlarından sözedildi. Devletin Adana halkının yanında olduğu yalanları, büyük bir pişkinlikle bağırıldı. Kepçelerle yapılan sözde kurtarma çalışmaları devletin yardımseverliğine kanıt sayıldı. Yazılı ve görsel basınıyla sermaye devleti adeta emekçilerle alay edercesine bu yalanlarını sürdürdü, sürdürmeye devam ediyor. Fakat bu kez sermaye devleti umduğunu bulamadı. Adanalı işçi ve emekçiler depremin doğal olmayan sonuçlarının nedenlerini çok iyi biliyorlardı. Bu yüzden de sermayenin temsilcilerine öfke ve kinlerini kustular. Demirel ve Yılmaz halkın protestolarıyla karşılaştılar gittikleri yerlerde. Bu durum karşısında Adana'yı hemen terkedip, kaçmayı daha uygun gördüler.

Deprem sonrasında yaşananlar devletin gerçek yüzünü fazlasiyla sergilemiş durumda. Depremden hemen sonra devletin yerel tüm kurumları olayları yalnızca izlemiş, insanlar göçük altında ölüme terkedilmiştir. Enkaz çalışmalarını emekçiler uzun süre kendileri yapmışlardır. Devlet nihayet çalışmalara başladığında ise bu kurtarmak olmamış, tam bir katliam yapılmıştır. Dozerlerle, kurtarılması mümkün olan insanlar göz göre göre katledilmiştir.

Evini kaybedenlerin ise haddi hesabı belli değildir. Emekçi mahalleleri sokaklara taşınmış bulunuyor. Verilen yardım birkaç Kızılay çadırından ibaret, birkaç da göstermelik seyyar mutfak. Hastane masrafları ise tüm bunların tuzu biberi. Parasız sağlık hizmeti verileceği yalanı ise sermayenin iğrenç kimliğine tutulmuş en iyi ayna. Yaklaşık 200 ile 300 milyon arası para alındı depremden zarar görenlerden. Ödemeyenler ise rehin tutuluyor.

Tüm bunlar gösteriyor ki, asıl felaket kapitalizmdir. Sermayenin sömürü sistemi devam ettiği sürece işçi ve emekçilerin payına düşen yalnızca ölüm olacaktır. Sermaye tatlı karları için bizi daha çok diri diri toprağa gömecektir. Ama onun da sarsılacağı bir deprem var. Devrim depremi. İşçi ve emekçiler kendi depremleriyle sermaye iktidarını dinamitleyecek, yerlebir edecek birgün. İşte o zaman kaçan biz değil burjuvazi olacak.

2 Temmuz katliamının yıldönümünde Ankara'da binler alanlardaydı!

Öfkeyle bilenen kitlelere polis barikatları da panzerleri de vız gelir!

2 Temmuz sermayenin katliamcı tarihinin doruk noktası olmuştu. 33 aydın, güzel insan, sermayenin karanlığının ateşine hedef oldu bugün... Onlar mücadele tarihini yaşatmak için Sivas'taydılar. Fakat sermaye devletinin bu denli büyük bir provokasyon organize edebileceğini hiç hesaba katmamışlardı. Ve gelecek mücadelesinde şehit düştüler.

Ama hiç unutulmadılar. Onlara yapılan saldırı sermayeye olan kin ve öfkemizi bin kat daha arttırdı. Mücadelemize güç verdi. Mücadelemizde yaşadıklarını, kavganın her alanında ve 2 Temmuzlar'da haykırdık. Bu yılın 2 Temmuzu'nda da onları kavgamızda yaşattığımızı dosta düşmana haykırmak için mitingdeydik.

Sermayenin çete devletine olan öfkemizle sabah saat 10:00'da Tandoğan Meydanı'nda toplanmaya başladık. Pankartlar açılıyor, arkasında kitleler yer alıyordu. Herkes yol kenarında duran çetelerin panzerlerine inat sloganlarını panzerlerine inat sloganlarını haykırıyordu. Biz de Kızıl Bayrak imzalı "Sivas'ın Katili Sermaye Devleti, Hesap Soracağız!", "Kahrolsun MGK, MİT, CIA, kontr-gerilla!" ve "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber, ya hiçbirimiz!" pankartlarıyla kortejde yerimizi aldık.

4 Mart'ta kamu emekçilerinin Kızılay işgalini engelleyemeyen sermaye devleti bu kez Kızılay'a ve çevresine görülmemiş bir polis yığınağı yapmıştı. Abdi İpekçi Parkı'ndan Kızılay yönüne üç polis ve panzer barikadı kurulmuştu. Yürüyüş güzergahı çevreleri de sermaye çeteleriyle doluydu. Bu yığınak ve psikolojik baskı, kitlenin "Baskılar bizi yıldıramaz!" sloganıyla karşılandı. Devlet 4 Mart Kızılay işgalinden çıkardığı dersi, abartılı düzeyde polis yığınağı yapmak şeklinde uyguluyordu anlaşılan. Ama katiller şunu bilmeli ki, öfkeyle bilenen kitlelere polis barikatları da panzerleri de vız gelir.

Saat 11:00 sularında Ankara'nın yakıcı sıcağında yürüyüş başladı. Yürüyüşe pankartlarıyla katılanlar; Pir Sultan Abdal Kültür Dernekleri, Hacı Bektaş Veli Derneği, Halkevleri, Aşık Veysel Kültür Derneği, ÇHD, Çorum-Der, Divriği Kültür Derneği, Ovacık Halkı, Kızılırmak Ozan Der, Köy Yardımlaşma Dernekleri, Mülkiyeliler Birliği, 68'liler Vakfı, TMMOB, Aydos Vakfı, DİSK, Nakliyat-İş, TÜMTİS, KESK, Tüm Bel Sen, Eğitim-Sen, Enerji Yapı Yol Sen, Tüm Sosyal Sen, SES, BTS, BES, Emek-Sen, Haber-Sen, Tüm Yargı Sen, Kültür Sen, Maden Sen,



Tunceliler Derneği, Kızıl Bayrak, HÖP, Atılım, Alınteri, Odak, Partizan, Alevi Halk Gerçeği, Kaldıraç, SİP, EMEP, ÖDP, CHP, TSİP, DBP, BP, DSİP, İP ve HADEP'ten oluşuyordu.

Yürüyüş boyunca sık sık "Sivas'ın ışığı sönmeyecek!", "Faşizme karşı omuz omuza!", "Sivas'ın hesabı sorulacak!", "Devrim şehitleri ölümsüzdür!", "Çeteler halka hesap verecek!", "Faşizmi döktüğü kanda boğacağız!", "Çetelerden hesabı emekçiler soracak!", "Sivas'ın katili sermaye devleti!" sloganları atıldı. Yol kenarında toplanan insanlar, yürüyüş boyunca alkışla destek verdi. Kortejler oluşturulurken düşük olan katılım yürüyüşün başlamasıyla arttı. Abdi İpekçi Parkı'na gelindiğinde kitle yaklaşık 10 bin kişiyi bulmuştu.

Sendikalardan sırasıyla Eğitim Sen, Tüm Bel Sen ve SES önemli bir katılım sağlarken, diğer sendikaların katılımı zayıftı. Bu katılım zayıflığı konusunda 2 Temmuz'un hafta içine gelmesini de gözönünde bulundurmak gerekiyor. Siyasi partilerden ise seçim hesapları yapan CHP'nin katılımı diğerlerine oranla daha yüksekti. MGK'nın cengaver temsilcisi İP, eyleme Türk bayrakları ve laiklik/ordu savunucusu sloganlarla katılıp yine faşist sermaye devletini aklamaya çalıştı. Fakat bunda hiç başarılı olamadı. Farklı eylemlere katılımını temsili düzeyde tutan Barış Partisi ise Aleviliği laiklik savunuculuğu temelinde istismar etmek için belli bir etkinlik sağlama çalışıyordu.

Eyleme katılımıyla seçim yatırımı için Alevilik propagandası yapan CHP, 9 saati bulan bir katliam sürecinde kılını bile kıpırdatmayan, o günkü hükümet ortağı SHP'nin devamıdır. Bu seyircilik olarak dahi tanımlanamaz. O zaman iktidarda

olmak Sivas provakasyonunun içinde yer almakla eşanlamıdır. Bugün kalkıp Sivas katliamı üzerinden politika yapan CHP aslında ne kadar ikiye bölünmüş bir düzen partisi olduğunu da göstermektedir.

Devleti aklama yolunda ikinci Truva atı ise MGK'nın sadık kulu İP'tir. İP Sivas provakasyonunu sadece şeriata ve gericiliğe mal ederek olayı bizzat planlayan sermaye devletini aklama peşindedir. Polise bir iki laf etmesi onun bu durumunu değiştirmiyor. Devlet polisiyle, askeriyle bu işin içindedir. Bütün askeri güçleriyle Madımak Otel'i'ne gelip "olayı aslında biz planladık" der gibi seyreden bir Tugay komutanının durumu başka neyi anlatır ki?

Barış Partisi ise Aleviliği devlet lehine yedekleme görevini üstlenmiş bulunuyor. Bunu da her yerdeki pratikte gösteriyor. CHP'den kalan boşlukları BP doldurmaya çalışıyor. Fakat miting üzerinden özellikle şunu belirtmek gerekiyor; kitleler Sivas katliamında muhataplarının çete devleti olduğunu çok iyi biliyor. Mitingin içeriği ve atılan sloganlar bunu gösteriyor.

On bine yakın kitlenin tamamı Abdi İpekçi'ye girdikten sonra miting, devrim şehitleri için saygı duruşuyla başlatıldı. Arkasından şehitlerin bir bir isimleri okundu. İsimlerin her okunuşunda kitle olanca gücüyle "yaşıyor!" diye haykırıyordu. Şehitlerin isimlerinin 2. okunuşu ise alkışlarla karşılanarak, öfke, coşkuya dönüştürüldü. Kürsüden yapılan konuşmalar ağırlıklı olarak çeteleri, devletin kolluk güçlerini ve MGK'yı hedefliyordu. Pankartımıza çıkardığımız "Kahrolsun MGK, MİT, CIA, kontr-gerilla!" sloganı bunun üzerine her defasında daha güçlü biçimde haykırıldı. Alandaki bir çok

kişinin elinde bağlama olması katledilenlerin aydın, sanatçı kimliğine bir çağrıydı. Bu çağrışım kürsüden bir ozanın bağlamasıyla Pir Sultan türkülerini söylemesiyle tamamlandı. Halkların kardeşliği şiarının kürsüden ve kitleden doğru yaygınlaşması ise eylemin içeriği açısından oldukça önemliydi.

Komünistler, gerek yürüyüşlerinde gerek alanda, eyleme katılım konusunu asıl olarak emekçi kitlelere Sivas'ın katilinin sermaye devleti olduğu ve bunun hesabını da ancak emekçilerin sorabileceği üzerinden yaptı. Yapılan kuşlama, dağıtılan binlerce bildiri, sloganlar ve pankarta çıkardığımız şiarlarımız bunun içindi. Komünistler bu çerçevede "Sivas'ın katili sermaye devleti!", "Sivas'ın katili devlettir, hesap soracağız!", "Çetelerden hesabı emekçiler soracak!", "İşçi sınıfı savaştık, sosyalizm kazanacak!", "Kahrolsun sermaye diktatörlüğü!", "Kahrolsun MGK, MİT, CIA, Kontr-gerilla!", "Sivas'ta düşenler kavgamızda yaşıyor!" sloganlarına daha özel bir yer verirken, bunları bütünleyici olarak da "Yaşasın devrim ve sosyalizm!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!", "Yaşasın işçi-emekçi iktidarı!", "Katil devlet hesap verecek!", "İşçiler birlik, halklar kardeş olmalı!", "EKİM, devrim, sosyalizm!", "Herşey parti için, parti devrim için!" ve "Partiyi kazandık, partiyle kazanacağız!" sloganlarını haykırdılar.

Sınıflar savaşında sermaye sınıfı her türlü hile ve provokasyona başvuruyor. Kendi iktidarını korumak için, sahte gündemler yaratabilme uğruna onlarca insanı katledebiliyor. Hatta MGK'sıyla bu katliamlar üzerinden politika bile yapabiliyor. Bunu kendi iç dengelerini korumanın bir aracı olarak kullanabiliyor. İşte Sivas katliamı böyle bir katliamdır. Alınacak tutum ve yürütülecek mücadele de bu gerçeğe uygun olmalıdır.

İktidarını kan, gözyaşı ve katliamlar üzerine kuran, kürsüdeki konuşmacılardan birisinin de dediği gibi, "Sivas katliamını, gözaltında kayıplarda devam ettiren" sermaye devleti hesap vermektan hiçbir zaman kurtulamayacak. Birgün emekçilere yaşattığı tüm acıların hesabını verecek. İşte o gün ezilenlerin şöleni olan devrimin yapıldığı ve proletaryanın iktidara geldiği gün olacak.

Sivas'ın katili sermaye devleti, hesap soracağız !

2 Temmuz Sivas katliamının faili sermaye devletine bir cevap da Ankara'dan:

Unutmadık, hesap soracağız!

2 Temmuz günü Ankara'da yapılacak olan mitinge Kırşehir Kızıl Bayrak olarak elden geldiğince fazla katılım sağlamaya çalıştık.

Kayseri, Niğde ve Nevşehir'den gelen yoldaşlarla beraber toplanma alanına geldiğimizde kitle örgütleri, siyasi partiler, sendika ve dergi çevreleri kortej oluşturmak için yavaş yavaş yerlerini almaya başlamışlardı. Mitinge HADEP, ÖDP, BP, CHP, EMEP, SİP, İP, TSİP gibi reformist partiler, KESK, Eğitim-Sen, TÜMTİS, BTS, BES, Nakliyat-İş gibi sendikalar, İHD, PSAD, HÖP, Alınteri, Atılım, Odak gibi dergi çevreleri ve kitle örgütleri katıldı.

11:30 civarında kortejlerin oluşturulmasının ardından, mitingin yapılacağı Sıhhiye Meydanı'na doğru akan kitle, öfkelerini, kinini ve sosyalizm özlemlerini dile getirdi.. Sıhhiye Meydanı'na akan kitlenin en önünde Sivas katliamında yakılan 37 güzel insanın resminin bulunduğu bir pankart, bunun ardında ise PSAD'ın korteji yeralmaktaydı. Bu kortejin ardından sendikalar, kitle örgütleri, dergi çevreleri ve siyasi partiler kortejlerde yerlerini aldılar.

Mitingin başlamasından önce toplanma alanı olan Tandoğan Meydanı'nda dikkat çekici bir durum vardı ki, o da EMEP kortejinde kitlenin sosyalizme olan özlemini dile getiren sloganların sıkça atırılmasıydı. Burada bu tür sloganların sıkça atırılmasının asıl nedeni EMEP saflarındaki çözülme, özellikle de, geçen yıl Ağustos ayında bir deklarasyonla ilk çıkış yapıldıktan sonra, geçtiğimiz aylarda 2. bir deklarasyonla komünist hareket saflarına akan komünist potansiyelin yarattığı basınçtır. EMEP'li liberal yöneticilerin tek düşüncesi tabandaki yeni kopmaları engellemek, EMEP'in devrimci bir parti olduğunu kanıtlayarak tabanın sesini kısmaktır.

Miting alanında “Yaşasın devrim ve sosyalizm!”, “Sivas şehitleri kavgamızda yaşıyor!”, “Sivas'ın katili sermaye devleti!”, “Faşizme karşı omuz omuza!”, “Sivasın ışığı sönmeyecek!”, “Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!”, “Sınıfa karşı sınıf-düzene karşı devrim-kapitalizme karşı sosyalizm!”, “Kahrolsun sermaye iktidarı!”, “Kahrolsun MGK, MİT, CIA, Kontr-gerilla!” sloganları atıldı. Mitinge katılmamız genel kitle sayısına göre az olmasına rağmen, partiyi kazanmanın heyecanı, coşkusu ve sevinciyle en hareketli kortejlerden biriydik.

Kırşehir SYKB

Sivas şehitlerini unutmayacağız!

Sivas katliamının üzerinden tam 5 yıl geçti. Ve bu beş yılda Susurluk'taki katliamcı çete devleti, “Bin Operasyon”larıyla ilerici, devrimci ve yurtseverleri katletmeye ve işçi ve emekçiler üzerindeki baskı, zulüm ve katliam politikalarını sürdürmeye devam ediyor.

Dün Maraş'ta, Çorum'da, Gazi'de işçi ve emekçilere sıkılan kurşunlar, bugün de Sivas'ta ateş olup 33 canı kavuruyordu. Ama biz bu karanlığın, bu zulmün yabancısı değiliz... Yıllar önce yine Sivas'ta, ezilenlerin sesi-soluğu Pir Sultan, aynı eller tarafından yağlanan ipte sallandırılıyordu. Evet tarih tekerrürden ibaretti. Pir Sultan'ı asanla Madımak'ı tutuşturan aynı eldi, sömürü ve zulüm devletinin katil eli...

Pir Sultan'ın, Çorum'un, Maraş'ın, Gazi'nin ve Sivas'ın hesabını faşist çete devletinden sormak için Zincirlikuyu Mezarlığı'nda Saat:12:00'de yapılan anmaya yaklaşık 2500 kişilik bir kitle katıldı. Pir Sultan Abdal Dernekleri İst. Şubeleri adına okunan basın açıklamasında: “Sivas katliamının üzerinden 5 yıl geçti, Sivas'ın katliamcıları hala tezgahlarına devam ediyorlar. Sivas'ın yangını gözaltında kayıplarla, faili belli cinayetlerle, köy boşaltmalarla, işkencelerle ve yargısız infazlarla devam ediyor. Sivas'ın

yangını özelleştirmelerle, işsizlikle, sendikasızaştırmalarla, yoksullukla ve açlıkla devam ediyor. Sivas'ın yangını; insan kanı ile beslenen eroin ve silah tüccarlarının, savaş çıkırtkanlıklarının ve mafya babalarının hayatımızı içine aldıkları kuşatmalarla devam ediyor.... Bugün 2 Temmuz 1998, Sivas'ı unutmadık, unutmayacağız.” denildi.

Yapılan basın açıklaması sırasında ve sonrasında; “Dün Maraş'ta, bugün Sivas'ta çözüm faşizme karşı savaştı!”, “Sivas'ın katili Susurluk devleti!”, “Faşizme karşı omuz omuza!”, “Katil devlet Kürdistan'ı terket!”, “Sivas'ın hesabı sorulacak!”, “Kahrolsun MGK, MİT, CIA, Kontrgerilla!”, “Faşizmi döktüğü kanda boğacağız!” sloganları yoğunlukla atıldı, zılgıtlar çekildi. Pir Sultan Abdal Derneği Semah Ekibi'nin yaptığı semah gösterisinin ardından kitle kortejler halinde ve sloganlarla Asım Bezirci'nin mezarına doğru yürüyüşe geçti. Asım Bezirci'nin mezarına gelindiğinde, kitle Sivas ve devrim şehitleri için 1 dakikalık saygı duruşuna davet edildi. Saygı duruşu; “Devrim şehitleri ölümsüzdür!”, “Sivas şehitleri ölümsüzdür!”, “Şehit namırın!” sloganlarıyla sona erdirildi. Çeşitli partilerin ve kitle örgütlerinin yaptığı konuşmaların ve sloganların ardından anma sona erdi.

Anmada göze çarpan iki olgu vardı. Bunlardan biri reformist EMEP'in anmaya ve kitleye sahip çıkmaya çalışması, alana sloganları ve konuşmacıları ile hakim olmaya çalışmasıydı ki kitlenin kararlı tutumuyla bunda başarılı olamadı. Bir diğer olgu ise Kürdistanlı işçi ve emekçilerin faşist T.C. devletine karşı yükselttikleri özgürlük ve bağımsızlık sloganlarıydı. Katliamcı çete devleti ise mezarlığın içinde ve dışında konumlandığı kolluk güçleriyle gövde gösterisi yapmayı ihmal etmezken, anmanın bitiminde itler mezarlıktan çıkan kitleyi provoke edebilmek için kendi aralarında yüksek sesle; “Sinirlerinize hakim olun, sakın olun, sinirlenmeye gerek yok...” vb. cümleler kullanmayı da ihmal etmiyorlardı. Anma sonrasında arabalara binen kitle Anadolu yakasında; saat 14:30'da Karacaahmet mezarlığında yapılacak olan anmaya katılmak için hareket etti.

Karacaahmet Mezarlığı'nda Ozan Nesimi Çimen'in mezarı başında yapılan anmaya daha az bir kitle katılmıştı. PSAD Semah Ekibi'nin yaptığı semah gösterisinden sonra ozanın mezarına yürünerek burada Sivas'ta kaybettiklerimiz nezdinde tüm devrim şehitleri için bir dakikalık saygı duruşu yapıldı. Yapılan konuşmalar ve söylenen türkülerle anma tamamlandı.

1 Mayıs Mahallesi'nde anma

Sivas katliamının yıldönümünde 1 Mayıs mahallesinin emekçi halkı, tepkisini eylemlerde ortaya koydu. 1 Mayıs'ta yaklaşık 700 kişinin katıldığı, birbirinden ayrı iki eylem gerçekleştirildi. Birincisi Halk Meclisi Girişimcileri tarafından yapılan yürüyüş ve etkinlik. İkincisi ise Atılım, Alınteri, Kızıl Bayrak, Halkın Günlüğü, Odak, HADEP, SİP, ÖDP, Devrimci Parti Güçlerinin oluşturduğu platform tarafından gerçekleştirilen yürüyüş.

2 Temmuz'dan bir süre önce toplanan platform, katliama yönelik eylem kararı almıştı. Gerçekleşen eylem halkın katılım ve desteği yoğunluğunda. Aynı zamanda mahalledeki tüm dükkanların kepenkleri de kapanmıştı.

1 Mayıs son duraktan, karakol durağına kadar yürüyen kitle; “Yaşasın devrim ve sosyalizm!”, “Sivas'ın katili çete devleti!”, “Faşizmi döktüğü kanda boğacağız!”, “Parti, atılım, zafer!”, “Yobazların ipleri sermayenin elinde!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Dün Maraş'ta, bugün Sivas'ta, çözüm faşizme karşı savaştı!”, “Faşizmi döktüğü kanda boğacağız!”, “1 Mayıs faşizme mezar

olacak!” sloganlarını attı. Ayrıca yürüyüş sırasında EHB pankart, SİP ve DPG döviz taşındılar.

Yol boyunca haktan kortejlere katılımlar gerçekleşiyordu. Son birkaç gün mahallede terör estiren polisler ise ortalıkta gözükmüyordu. Yürüyüşün ardından başta Sivas'ta katledilenler olmak üzere tüm devrim şehitleri için saygı duruşunda bulunuldu. Hazırlanan ortak metin okunurken Halk Meclisleriyle ufak bir gerginlik yaşandı. Metnin okunduğu esnada , Halk Meclisi Girişimcileri eylemlerini bitirip yukarı doğru dağılırken, toplanan kitlenin yanından geçerken kendi grup sloganlarını atmaya başladılar. Uyarılmalarına ve metnin okunması kesilip “Yaşasın Devrimci Dayanışma!” sloganı atılmasına rağmen, aynı tavırlarını sürdürdüler. Atılan sloganlarla devrimci dayanışmayı yükseltmek yerine rekabetçi bir mantıkla davranan Halk Meclisi Girişimcileri'nin bu tavrı devrimcilerin tepkisini topladı.

Metnin okunmasının ardından Emeğin Türküsü müzik grubunun söylediği şarkılarla eylem sona erdi.

Katliam Gebze'de lanetlendi

2 Temmuz 1993'te, Sivas'ta 35 ilerici aydının yakılarak hunharca katledilmesinin 5. yılında katliam, Gebze'de de yapılan yürüyüş ve basın açıklamasıyla lanetlendi.

Anadolu Görgü ve Kültür Derneği'nin organize ettiği eylemi EMEP, HADEP, ÖDP, CHP gibi siyasi partilerle, Eğitim-Sen, DİSK Genel-İş şubeleri ve Emeklisen temsilcilikleri ile ilerici kamuoyu da destekledi.

Yaklaşık 300 kişinin katılımıyla gerçekleştirilen eylemde yürüyüş güzergahı ve Cumhuriyet Alanı'nda katliamı lanetleyen devlet karşıtı sloganlar atıldı, aynı içerikte şiarların yazılı olduğu dövizleri taşındı.

Cumhuriyet Alanı'nda Sivas'ta ölenlerin yanında Adana depreminde ölenler için de 1 dakikalık saygı duruşu yapıldı. Basın açıklamasında Sivas katliamının lanetlendiği ve hesap sorulacağı belirtildi. Yaklaşık yarım saat süren eylem süresince; “Sivas şehitleri ölümsüzdür!”, “Devrim şehitleri ölümsüzdür!”, “Kahrolsun MGK, MİT, CIA, Kontr-gerilla!”, “Susma sustukça sıra sana gelecek!”, “Çeteler halka hesap verecek!”, “Sivas'ın hesabı sorulacak!” sloganları haykırıldı.

Eylem basın açıklamasının ardından sona erdi.

Gebze/ Kızıl Bayrak

Köhler direnişine polis saldırısı

Sabah 8:00'de fabrikanın önünde beklemeye başladık. Polisler bir adım geri çekilmemizi istediler. Bunun üzerine bir adım geri çekilip beklemeye başladık. Yarım saat sonra iki ekip arabası geldi. Dağıtılmamız için uyarı yapıp bir erkek arkadaşımızı hırpalamaya başladılar. Bunun üzerine birbirimize kenetlenip "Baskılar bizi yıldıramaz!", "İşveren şaşırı, sabrımızı taşırdı!" sloganlarını atmaya başladık. Polisler bizi fabrikanın önünden uzaklaştırmak için, fabrikayla aramıza polis otosunu yerleştirdiler. Ardından oturan işçilerin üzerine arabayı sürmeye başladılar. Az kalsın arkadaşlarımızın ayakları eziliyordu. Tepkilerin ardından, polisler bir işçinin ayaklarının ezildiğini sanarak fabrikanın içine kaçtılar. Ortalık biraz sakinleştikten sonra fabrikanın önünden çekilip her zamanki oturduğumuz yere geçtik.

Saat 17:30 olduğunda tekrar fabrikanın önüne gittik. Her zaman yaptığımız gibi "Köhler'e sendika girecek!", "Atılan işçiler geri alınsın!", "Köhler'in yeni işçiye ihtiyacı yok!", "Onurumuz için direniyoruz!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "İşçiler sizden hesap soracak!" vb. sloganlarımızı atmaya başladık. Polisler, "Burada slogan atamazsınız" diyerek bizi engellemeye kalkıştılar. Bunun yerine olduğumuz yere oturup, "Baskılar bizi yıldıramaz!" sloganını attık.

Kalkmamızı isteyip, arkadaşlarımızdan birini zorla almaya kalkıştılar. Biz de bunun üzerine "Arkadaşımızı alıyorsanız hepimizi götürün" dedik. İki arkadaşımızı tekme-tokat alıp Küçükköy Karakolu'na götürdüler. Yarım saat sonra arkadaşlarımızı bırakmak durumunda kaldılar. Bir arkadaşımızın kafasına telsizle vurulmuştu. Acilen Küçükköy'deki bir dispansere kaldırıldı. Şu an durumu iyi. Bütün bu anlattıklarım Cuma günü olan olaylar. Pazartesi günü sabah geldiğimizde, fabrikanın önü yaklaşık 30 sivil ve resmi polis tarafından işgal edilmişti. Oturduğumuz yeri araçlarla doldurup, alanı zincirlerle çevirmişlerdi. Orada bulunan komiser, birazdan çevik kuvvetin geleceğini ve dağıtılmamız gerektiğini söyledi. Biz de fabrikanın karşısındaki Gökkuşuğu Hipermarket'in önünde beklemeye başladık. Komiser sürekli dağıtılmamız yönünde ikazlarda bulunuyordu.

Sendikacıların aldığı kararla, fabrikanın önünden ayrılıp Birleşik Metal Topkapı Şubesi'ne geldik.

Bir Köhler direnişçisi

Bursa işçisi tensikata geçit vermeyecek!

Siemens ve Isı Şah işçisi saldırılara karşı direniyor

Bursa'nın Mudanya ilçesinde kurulu Siemens kablo ve elektrik fabrikası ile Demirtaş Organize Sanayii'nde kurulu Isı Şah fabrikasında işçiler, tensikata karşı mücadele bayrağını yükseltiyor.

Her ikisi de Birleşik Metal-İş sendikasında örgütlü olan fabrikalarda, kapitalistin asıl derdinin örgütsüzleştirme olduğu açık. Siemens patronu bunu, Türk Metal sendikasını da kullanarak yapmaya çalışıyor. Isı Şah patronu ise, henüz yeni olan örgütlenmeyi pekişmeden dağıtmayı amaçlıyor.

Uzun mücadeleler sonucunda örgütlenen ve gerektiğinde güçlü direnişlerle hak almayı ve korumayı başarabileceğini '90'lı yılların başındaki direnişleriyle kanıtlayan Siemens işçisi, bir kez daha bu tür oyunlara izin vermeyeceğini bu direnişle de kanıtlamış oldu.

Siemens patronunun ilk oyunu, yeni açılan otomatik kablo bölümündeki işçileri zorla Türk Metal'e üye etme girişimiyle başladı. İşçiler bu saldırıya boyun eğmeyince, geçtiğimiz Pazartesi günü 11, Çarşamba günü de 4 işçiyi daha işten çıkardı. Bunun üzerine Siemens'in 700 işçisi iş bırakarak direnişe geçti. Bursa'dan ilerici sendikalarla, işçi aileleri ve Mudanya halkının da destek verdiği direniş, bugün (3 Temmuz Cuma), işverenin talebiyle geri çekilerek görüşme sürecine girildi.

Aynı tarihlerde gene Birleşik Metal-İş'te örgütlü Isı Şah fabrikasında da tensikat saldırısı başlamıştı. 5 ay önce örgütlenen Isı Şah işçileri, tespit yapıp sıra sözleşmeye geldiğinde, kapitalistin saldırısıyla karşı karşıya kaldılar. Aslında örgütlenme farkedildiğinden beri parça parça tensikat uygulanıyordu. Fakat son olarak 2 Temmuz Perşembe günü 5 kişinin daha işten çıkarılması bardağı taşıran son damla oldu. Tensikata uğrayan Isı Şah işçilerinden Nedim Güzelöz saldırıların bundan sonrasını şöyle anlatıyor:

"İşveren ve vekilleri tensikatlarla da yetinmediler. Bazı arkadaşlarımıza yüksek rakamlarda maaş ve şeflik önerisinde bulundular. Fakat arkadaşlarımızın bu onursuz teklife verdiği yanıt, 'Ya bu fabrikaya sendika girer, ya da fabrika kapanır' oluyor. Bunun üzerine patron da, 'Ben bu sendika yükünü kaldıramam, gerekirse kapatırım' tehditlerinde bulunuyor."

"Biz bu gelişmeler üzerine, atılan işçiler ve sendika yöneticisi arkadaşlarla birlikte fabrika önünde direniş başlattık. Şimdilik sadece atılan işçiler olarak başladığımız bu direnişi, iş durdurma hedefiyle genişletme hedefindeyiz. Tıpkı Siemens'te olduğu gibi. Zaten şu anda üretimi sürdüren arkadaşların çoğu sendika üyesi. Az sayıda patron yalakası var. Sonuna kadar direnmeye ve kazanmaya kararlıyız."

Sun Tekstil işçilerine sendikal ihanet

Sun Tekstil 1993 yılından itibaren sendika girişimine karar aldı. Birçok girişim sonucu 1996 yılında sözleşme yapıldı. '94-'95 dönem arasında birçok gözaltı ve işçi kıyımı yaşandı. Sun işçileri bütün bu baskılara rağmen direndi ve direnmektedir. '96-'98 dönemi için işçilerin istememesine karşın toplu sözleşmeyi Kazım Doğan sattı. Artık yapılacak birşey kalmamıştı. Toplu sözleşmeden bir gün sonra bu karar doğal olarak işçi-emekçi ve sosyalistlerin tepkisine yolaçtı. Bizim Sun Tekstil'de açlık grevinde devrim şehitleri için saygı duruşuna kattığımız insanları bölüp parçalamak durumundadır.

Bugün 1998'in 31 Martı'nda kesim, tasnif ve nakış bölümünün de kapatılmasına göz yummuştur. Şimdi de 26 Haziran'da 350 kişilik Sun Tekstil işçisinin işten atılmasında

işveren taraftarı oldular. Tekstil-İş Genel Merkezi'ndeki yöneticilerin de bu konuda duyarsız kaldıkları açıkça ortadadır. 10 Haziran 1998 tarihinde bize namus sözü veren yöneticilerin bize verdikleri sözü yerine getirmediklerini 15 gün sonraki toplantıya gittiğimizde açıkça gördük ve yaşadık. Bu tutarsız davranışları bizi sendikamızın ana binasında işgale kadar götürme durumunda bırakmıştır. Bundan sonra kamuoyunun bize vereceği destek ve tavırlarını olumlu bir şekilde göstermelerini bekliyoruz. DISK'in sarı sendikalaşmasına izin vermeyeceğiz. Bundan sonra da eylemlerimiz haklı mücadelemiz devrim olacaktır.

**Sun Tekstil işçisi
Murat Keser**

A.D. Demirel işçisi Türk Metal barikatını yıktı

Atilla Doğan Demirel A.Ş.'de çalışan 53 tanesi sendikalı, geri kalan bölümü idari personel ve kapsam dışı 86 işçiyiz. Bundan 3 ay kadar önce, bütün sendikalı işçiler Türk-Metal'den topluca istifa ederek Birleşik Metal-İş'e geçtik.

Tabii ki bu çok kolay olmadı. Geçtiğimiz dönem bir ihanet sözleşmesi imzalanmıştı. Biz işçilerse daha önce aldığımız kararları dayattık. Sözleşme görüşmeleri sonuçsuz kalınca arabulucuya gidildi. İşyeri temsilcisi görüşmelerin dışında bırakıldı. Ne olduysa bu görüşmelerin sonunda oldu. İşçilerin dayattığı şartların çok altında komik bir ücret zammı ve sosyal haklara imza atarak sözleşmeyi bitirmişlerdi. Ama bu fabrikamızda Türk Metal'in de sonu oldu.

İşçilerin birlikteliği ve kararlılığı, ihanetçi-işbirlikçi sendikayı işyerinden söküp atmıştır. Buna karşı, artık işyerinde bir tek bile üyesi bulunmayan Türk-Metal ise itiraz ederek, yetki sürecini uzatarak, yapılacak sözleşmeyi geciktirmektedir. Sendikası kaldığımız bu süreçte bunu fırsat bilen işveren saldırıya başladı. İşyeri temsilcisine tehditler savurdular. Yasal olmayan bir işyeri disiplin kurulu oluşturarak işçilere ihtarlar vermeye başladılar. Toplu sözleşme ile elde ettiğimiz haklarımızı gaspetmeye çalıştılar. Birkaç işçi arkadaş, sendikadan istifa ettikleri takdirde çok yüksek ücret vereceğini söyleyerek, işbirlikçiliği ve ihanetçiliği dayatmaya çalıştılar. Ancak arkadaşların yanıtı, "Biz arkadaşlarımıza ihanet etmeyiz" oldu. Bu çabaları boşa çıkan işveren, şimdi de, İSO 9002 ile işyerinde oluşturduğu ekipbaşı sistemiyle ekipbaşlarına prim vererek işçiler arasındaki birliği bölmeye çalışmaktadır.

İşyerimizde işçi sağlığını tehdit eden ağır çalışma koşulları var. (Havalandırmanın olmaması, çok fazla gürültü, kumlama, boya vs.) Bütün bunlar birçok hastalığa neden

olmaktadır. İşyerinde bulunan "İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği" Kurulu'nda bunlara karşı önlemler almak için birtakım kararlar alındı. Fakat işveren bu kararların hiçbirisini uygulamadı. İşyeri temsilcisini bu kurultan keyfi olarak çıkardı ve sadece müdürlerden, şeflerden ve formen'den oluşan bir kurul oluşturuldu. Elbetteki bu kurul işçilerin lehine kararlar çıkartmayacaktır. Fakat bizler bu saldırıları da boşa çıkartacağız, tıpkı geçmişte olduğu gibi. İşveren işe aldığı yeni işçilere sendikaya üye oldukları takdirde işten atılacaklarını söyleyerek, üzerlerinde baskı oluşturmaktaydı. Ancak işyerinde sendikası işçilerle yaptığımız uzun süreli toplantılarda sendikalı ve örgütlü olmanın önemini onlarla tartıştık ve yeni giren 20 işçi arkadaşımızı sendikaya üye yaptık. Sendikalı bütün işçilerle yaptığımız toplantıda bir işçi dahi çıkartılırsa iş bırakma kararı aldık. Bu kararlılığımızı gören işveren tek bir işçiyi dahi işten çıkartamadı.

Bu son dönemdeki saldırıları da boşa çıkartacağız. Geçmişte sendikasıylaştırma çabalarına nasıl karşı duruşu örgütledik, ağır çalışma koşullarına iş bırakarak cevap verdiğimizde bugün de bunların üstesinden geleceğiz. A.D. Demirel işçisi geçmişte kendisine yönelen saldırılara karşı yemek boykotu yaparak, iş bırakarak işverene geri adım attırılmıştır. İşçi sınıfı tarihi hakların ancak ve ancak örgütlü mücadeleyle kazanıldığını göstermiştir. A.D. Demirel işçisi de haklarını savunmak için mücadele edecek ve geri adım atmayacaktır.

**Yaşasın İşçilerin Birliği!
İşçilerin Birliği Sermayeyi yenecek!**

SYKB /Kocaeli

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

Özelleştirmeye geçit yok!

IMF'ye verilen sözler içinde baş sıralarda yer alan, özelleştirmelerin hızlandırılması, POAŞ'ın yağmasıyla ilk ürününü vermiş bulunuyor. IMF heyetinin Türkiye'de dolaştığı günlerde POAŞ'ın pazarlıkları sürüyordu. Özelleştirme İdaresi Başkanlığı'nın, POAŞ'taki %51'lik kamu hissesinin blok satışı için 17 Mart '98'de başlattığı teklif verme süresi 18 Mayıs'ta sona ermiş ve 10 teklif alınmıştı. Cıngıllı Holding, EGS Holding ve Süzer Holding'in çekilmesiyle, 29 Haziran Pazartesi günü yapılan ihaleye 7 sermaye grubu katıldı.

1. Akmaya-Orteks Ortak Girişim Grubu, 2. Ceylan İnşaat Taah. İthalat ve İhracat Ltd. Şti.-Milgaz Tic. e San. AŞ Ortak Girişim Grubu, 3. Çukurova Holding AŞ.-Anadolu Uluslararası Tic. ve Taşımacılık AŞ. Ortak Girişim Grubu, 4. Doğu Holding AŞ.-Garanti Bankası AŞ. Ortak Girişim Grubu, 5. Koç Holding AŞ., 6. Selahattin Beyazıt ve 7. İş Bankası AŞ.-Bayındır İnş. Tur. Tic. ve San. AŞ.-Park Holding AŞ.-Petrol Ürünleri Tur. ve Nak. AŞ. Ortak Girişim Grubu'nun katıldığı ihale sonucu POAŞ'ın %51'lik kamu hissesi, 1.160 milyon dolara Akmaya-Orteks'e satıldı.

1941'de kurulan Petrol Ofisi'nin KİT'ler içindeki bugünkü pazar payı %56. 6.200 çalışanı, 5.677 akaryakıt istasyonu, 2.1 milyar değerinde arsaları (723 bin metre karelik 44 parça halinde) ile Türkiye'nin en büyük tekellerinden biri olan POAŞ'ın '97'deki net kârı 21.7 trilyon lira. Sadece bu tablo bile, sermaye devletinin özelleştirme saldırısında kullanageldiği "zarar eden KİT'ler" yalanını boşa düşürmeye yeter. Konu zarar edenlerin satılması değil, tersine, tatlı kârların yağmalanması/yağmalatılmasıdır.

Akmaya-Orteks grubunun 1.160 milyon doları ödeyecek gücü olmadığını herkes biliyor. Zaten kendisi de açıklamakta hiç bir sakınca görmüyor. Bir uluslararası tekel ile işletecektir POAŞ'ı. Henüz adı açıklanmayan bu emperyalist tekelin, ihaleye doğrudan katılmamasının bir tek anlamı var; Türkiye işçi sınıfında (çarpık da olsa) bir anti-emperyalist bilincin özelleştirme karşıtı eylemlerde ortaya çıkmış olması. "ABD'nin itleri, sattırmayız KİT'leri" sloganında ifade bulan bu bilinç, bugün için anti-kapitalist bir sınıf bilincinin ürünü olmamakla birlikte, yarın için bunun (emperyalistler açısından) hiç bir garantisi yoktur.

Hükümet çevrelerinin açıklamalarına göre IMF'ye verilen sözler çerçevesinde özelleştirme için sıraya konan diğer işletmelerse şunlar: THY, Erdemir, Bor madenleri, Karadeniz bakır işletmeleri hazırlanıyor, Sümer Holding Adıyaman, Kayseri, Diyarbakır, Malatya pamuklu işletmeleri ile Çanakkale Sentetik Deri İşletmesi, Nazilli Basma Sanayi ve Tarsus Mensucat Boya İşletmesi ihalelerinde teklifler alındı.

KİT satışları dışında sınıfın sefaletini kısa zamanda katlayacak özelleştirmeler ise sağlık ve sosyal güvenlik sisteminin tasfiyesi ile SSK hastanelerinin satışlarıdır. Eğitim ve Belediye hizmetlerinin

özelleştirilmesi ise, parça parça yürütüldüğü için, zaten neredeyse bitirilmek üzeredir.

Kapitalist-emperyalist krizin faturasını geri ülkelerin proletaryası ve emekçi halklarına çıkarmak için uğraşan IMF'nin özelleştirmeler konusundaki hassaslığının altında, kuşkusuz, dış borç ödemeleri için kaynak bulma kaygısı da yatıyor. Bunun bir kanıtı, son anlaşma ile Türk devletinin IMF'ye verdiği, '99'da faiz ödemelerine 6.6 katrilyon harcama sözüdür. Yani özelleştirmelerle sadece ulusal değerlerin emperyalist sermayeye peşkeş çekilmesi değil, buradan elde edilen cüzzi gelirlerin de faiz ödemeleri şeklinde IMF'ye (yani yine emperyalizme) aktarılmasıyla kölelik bağlarının pekiştirilmesidir söz konusu olan.

Hızlı özelleştirmelerin çoğunluğu işçi-emekçilerden oluşma toplumda nasıl bir yıkıma yol açacağını kanıtları, IMF reçetelerini bir kaç dönem uygulayan Brezilya sundu, Asya kaplanları sundu. Brezilya'nın çeteci sermaye devleti, artan sefaletle birlikte sayısı katlanarak artan sokak çocukları için "itlaf" ekipleri kurarak, sokaklarda başıboş köpek avlar gibi kimsesiz çocuk avladı. İç organlarını karaborsada satışa çıkardı. İşçi ve emekçilerin genel sefaleti bir yana...

Türk sermaye devleti IMF'ye verdiği sözleri tutabilecek mi? Bu sorunun yanıtı sadece ve sadece Türkiye işçi sınıfında. Sermayenin işçi sınıfını işsizlik, örgütsüzlük, açlık batağına itme pahasına verdiği sözleri boşa çıkarmak mümkün ve zorunludur. İşsizlik-açlık vb. işin sadece ekonomik boyutlarıdır. Fakat sermaye devleti sınıfı böyle bir sefaletle razı edebilmek için bir takım siyasi önlemler almak zorunda kalacaktır. Yani işçi sınıfı ve emekçileri yoğun bir sefaletle başbaşa giden yoğun bir devlet terörü beklemektedir.

Son IMF anlaşmasıyla bir kez daha sınıf ihaneti ortaya çıkan işçi sendikalarının saldırılar karşısındaki tutumu ise tam bir felakettir. Örneğin; geçen ay Başkanlar Kurulu kararıyla özelleştirmeye karşı mücadele edeceğini açıklayan Petrol-İş, POAŞ'ın satışı karşısında, "ulusal değerlerin yabancı şirketlere peşkeş çekileceğini" söylemekle yetinmiştir. (Kaldı ki Petrol-İş, açıkça sermaye yanlısı tutumlarıyla tanınan pek çok sendika ile kıyaslandığında, sözle de olsa sınıftan yana tutumuyla tanınmıştır.) Mezarda emekliliği Ekonomik Sosyal Konsey'in 16 Haziran'daki 6.

toplantısında "sessizce" onaylayan DİSK'e gelince, şimdi sözde bu karara tepki gösteriyor. Tepkisi ise, Budak'ın "bu cinayettir" türünden ciddiyetsiz sözlerinden ibaret.

Bir kez daha görülüyor ki, saldırılara karşı sınıf mücadelesini yükseltebilmek, sınıfın yeniden ve sınıfsal çıkarlar temelinde örgütlenebilmesine bağlıdır. Her zaman olduğu gibi, bu görev ise öncü işçilere ve sınıf devrimcilerine düşmektedir.

Özelleştirmeye, sefalet ücretlerine, örgütsüzleştirmeye hayır! IMF reçetelerini sokakta yırtalım!

Sermayenin saldırılarını örgütlü bir sınıf hareketi püskürtebilir

Kendi iktisadi krizini hafifletmeye ve çürüyen düzenini sürdürmeye yönelik saldırıları, sermayenin kendisi için her defasında yeni bir çözümsüzlük, ücretliler için ise kölelik üretiyor.

Esnek üretim, sendikasıızlaştırma, ağır çalışma koşullarında düşük ücretler, taşeronlaştırma, özelleştirme vb. saldırılarla, uzun mücadelelerle kazanılan haklar bir çırpıda ortadan kaldırılmak isteniyor.

Son saldırılarla birlikte, özelleştirme furasına BMS (cep telefonunu) ile POAŞ (Petrol Ofisi A.Ş.)' da eklendi. POAŞ'ın %51'lik hissesi satıldı.

Burjuva sözcüleri, büyük bir heyecanla, THY, Telekom, Petkim, İsdemir, Erdemir vb. işletmelerin satışıyla bu saldırıları devam ettireceklerini açıklıyorlar. Kuşku yok ki, sermayenin bu cüretli açıklamalarının gerisinde, sınıf hareketinin örgütsüz oluşu, birleşik-politik bir karakter kazanamaması yatıyor.

POAŞ'ın özelleştirilmesinin gündeme alınması ile birlikte POAŞ'a bağlı işyerlerinde çalışan işçiler, Haziran ayında sergiledikleri iş bırakma, basın açıklaması ve özelleştirme karşıtı eylemlilikleri devam ettiremediler. Sınıf hareketinin son yıllara özgü bu karakteristik, kendiliğinden özelliği kendini POAŞ'ın özelleştirilmesine karşı, özelleştirilecek işyerleriyle sınırlı kalan mücadelelerinde de gösterdi. Saldırılara karşı mücadele perspektifine sahip olunamadığı durumda, işçiler, sendika bürokrasisinin, sınıf mücadelesine ve sınıf çıkarlarına yabancı perspektifiyle verilen mücadeleyle yetindiler. Bunun pratikteki karşılığı sendika cephesinde, bilgilendirme toplantıları, bir-iki basın açıklaması ile sadece sınırlı işyerlerinde yarım günlük iş bırakma ile özelleştirmenin iptali yönünde dava açılmasıdır.

Pratiğin doğrulandığı bu temel gerçek, sendikal örgütlülüklerle özelleştirme vb. saldırıların geriletilmeyeceği anlamını vermesinde de, somut olan sınıf çıkarlarının esas alınmadığı ve bu nesnel temele bağlı olmaya politika dışı -ekonomist oluşumların- örgütlerin sayesinde özelleştirme saldırısına karşı gerçek mücadelenin verilemeyeceği gibi, sermayenin saldırılarının da bu şekilde engellenemeyeceğidir. Yine tüm den sınıf çıkarlarına yabancılaşmamış, kimi ilerici sendikaların da güçlerinden ve bir dizi etkenden dolayı genel sendika bürokrasisi üzerinde yaptırım gücü ortaya koyamaması da bu temel gerçeği değiştirmiyor.

Emperyalist-kapitalist sistemin tüm dünyada bağımlı ülkelerdeki işçi ve emekçilere 1995-96 yıllarında eşzamanlı olarak dayattığı özelleştirme saldırısı, Türkiye'nin nispeten gerisinde seyreden bir dizi Asya, Afrika ve Güney Amerika ülkelerinde işçi ve emekçilerin sendikalar öncülüğünde ortaya koydukları genel grevlerle geçici de olsa saldırılar püskürtülürken, aynı dönem içerisinde biz de 5 Nisan saldırı kararlarıyla birlikte özelleştirmelerin hızlanması sonucu, yüzbinlerce işçinin sokağa atılması, ücretlerdeki düşüşler, sürekli zamlar, kısaca saldırının sonuçları üzerinden işçi ve emekçilerin ortaya koyduğu kitlesel tepki ve eylemlilikler, sendika konfederasyonları tarafından dönem dönem merkezi miting ve yürüyüşlerle çoğu dönem, görülmemiş ustalıklarla seramoniye dönüştürülerek işçilerin mücadelesini boğma ve dizginleme yoluna gidildi.

Sendika bürokrasisi bir dizi ülkede ikiyüzlülükle de olsa ulusal değerlerin korunması adı altında sermayenin saldırılarına belli bir direnç gösterir, mücadeleyi göstermek de olsa sahiplenirken bizde ise düzenin önlerine atukları kemik kırıntılarıyla beslenerek sınıfa ihanette gönüllü rol oynayan, sermayenin zorlandığı alanlarda saldırı araçları olarak devreye sokulan sendika bürokrasi pratiği ve gerçeği yaşıyor.

Bugün de sermaye krizini hafifletmek için faturayı işçi ve emekçilere ödetirmek için saldırıyor. Kapitalist kriz işçilerin öfkesini katmerliyor. İşçi ve emekçiler sermayenin her saldırı adımını belli bir tepki ve eylemlikle karşılıyor. Devrimci önderlik boşluğunda, sendika bürokrasisinin bilinçli saptırıcı ve dizginleyici müdahalesi ile yüzyüze olmasına rağmen gelişimini sürdürüyor. Mevzi düzeyde de olsa ortaya konulan bir direnişi, diğer bir direniş izliyor. Yer yer işten atılmalara karşı fabrikalar işgal ediyor. Direnişini ve dinamizmini kaybetmiyor. Eksik olan Petlas işçisinin, Yatağan termik işçilerinin, POAŞ işçilerinin ve genel olarak işçi sınıfı mücadelesinin partisi önderliğinde kitlesel savaşımla gücünü henüz ortaya koyamamasıdır.

Örgütlü bir sınıf hareketinin olmadığı koşullarda sermayenin özelleştirme vb. saldırılarını püskürtecek olan sınıf ve kitlelerin mücadelesini devrimcileştirmeyi, birleşik bir karaktere büründürmeyi, buna uygun politik-taktik hattın pratikte uygulanmasının sorumluluğu ve aciliyeti kendini dayatıyor. Bu ise sınıf mücadelesinin ortaya çıkardığı önemli olanakları değerlendirecek, işçilerin öfke ve eylemliliklerini devrimci bir kanala akıtılabilecek siyasal caba ile onunla denkleşen önderlik yeteneği ve kapasitesini gerektiriyor.

İşçi sınıfı partisi yeni bir düzen istiyor. Çalışanlara sosyalizmi öğretiyor. Sınıfın iktidar savaşımının örgütlenmesi çabasını gösteriyor. Ancak böyle bir caba içerisinde işçi sınıfı kendi sınıf çıkarları uğruna savaşım için ayağa kalkacak. Son sözü örgütlü sınıf hareketi söyleyecek. Sermayenin tüm saldırıları kendi düzeniyle birlikte yıkılacak.

İşçi sınıfı savaştıkça sosyalizm kazanacak!

SYKB/Gebze

<https://rantey.org>

TİS sürecini kazanmak için

TİS komitelerinde örgütlenmeye!



ki, örgütsüz girilen TİS süreçleri bütün çabalara karşı başarısızlıkla sonuçlanmıştır. O halde bugün öncelikli görev işyerlerinde TİS komitelerini örgütlemek ve onun aracılığıyla sürece donanımlı girmektir. Bu adımın atılması için toplu sözleşme görüşmelerini beklemek gerekmiyor. Bu yaklaşım tarzı kullanılması gereken silahın baştan boşa çıkarılması sonucuyla karşı karşıya kalınması anlamına gelir. Öncelikle TİS komiteleri örgütlenmeli ve bu komite işyerinden başlayarak çalışmalarını yoğunlaştırmalıdır. Yapılacak genel toplantılarda talepler tartışılmalı, TİS taslakları işyerindeki bütün işçilerin katılımıyla hazırlanarak sürece bütün işçilerin katılımı örgütlenmelidir. '89 Bahar eylemleri ve '90 sözleşmelerinde görüldüğü gibi işyeri komitelerinin örgütlenmesiyle yaşanan süreç taban inisiyatifinin hayata geçirilmesinde en etkin örgütlenme araçlarından biridir. Bağımsız işçi inisiyatiflerinin geliştirilebilmesi sendikal bürokrasinin ayak oyunlarına karşı durabilecek ve bu oyunları boşa çıkarabilecek gücün de örgütlenmesiyle aynı anlama gelmektedir. Sendikal bürokrasinin ihanetine geçit vermemek için hiç zaman kaybetmeksizin işyerlerinden başlayarak örgütlenme çalışmaları başlatılmalıdır. Çünkü bilinmelidir ki işverenler bu sürece oldukça hazırlıklı girmekte, aylar öncesinden saldırı planlarını hazırlamaktadırlar. MESS kapsamında gündeme gelecek saldırılar şimdiden bilinmektedir. İlk denemesini Makina Kalıp'ta yaptıkları ve Makina Kalıp işçilerinin aylarca süren greviyle karşılaştıkları esnek çalışma saldırısı bunlardan birisidir. İşverenlerin bu sürece olanca güçleriyle hazırlandıkları, medyası, yasaları, askeri, polisiyle karşımızda durdukları yerde, işçi sınıfının bu saldırıları boşa çıkarmak ve kendi taleplerini hayata geçirebilmek, bu kavgadan zaferle çıkabilmek için örgütlenmekten başka silahı yoktur. O halde hiç zaman kaybetmeden TİS komiteleri örgütlenmelidir.

Fakat iş yalnızca komiteleri örgütlemekle bitmiyor. Çünkü sınıfın karşısında tek tek işverenler değil bir bütün olarak sermaye sınıfı ve onun iktidarı bulunmaktadır. MESS sözleşmelerinde yalnızca tek tek işverenler değil bir bütün olarak metal sermayedarları vardır. İşçi sınıfına da düşen görev diğer işyerleriyle bağlantılı olarak mücadeleyi yaygınlaştırmak ve dayanışmayı güçlendirmektir. Öncelikle TİS kapsamındaki işyerleriyle bağlantı

yürütülmeksizin başlayan süreç ise baştan kaybetmeye mahkum olmakta, son anda yapılmaya çalışılan müdahaleler ise sınıf hareketinin bugünkü görünümüyle de ilgili olarak fazla karşılığını bulmamaktadır.

'95 ve '97 yıllarında yaşananlar bu anlatılanlara iyi birer örnek olmaktadır. '95 yılında binlerce işçinin süreç içinde eylemliliklere girmesi, greve çıkmaları tabloyu değiştirmeyerek sendika bürokrasinin ve sermayenin zaferiyle sonuçlanmıştı. Tabanın oluşturduğu basınç karşısında sözkonusu bürokratlar sıkıştırılmış olsa dahi, bazı manevralarla sınıfı yönlendirmeyi başarmışlar, bütün çabalara rağmen sendikal bürokrasi aşılamamıştı. '97 sözleşme süreci ise '95'in de gerisinde seyretmiş, sınıf saldırıları aktif bir mücadele içine girerek dahi karşılayamamış, sessizlik içinde satışlara boyun eğmişti.

Kuşkusuz ki bunun çok değişik nedenleri vardır. Bu sonuçlar toplumdaki sınıfların iç ilişkilerinden, sınıflar arası güç dengelerinden, siyasal süreçlerdeki gelişmelerden, siyasal odakların etkilerinden bağımsız ele alınamazlar. Sınıf hareketini, dolayısıyla eylemlilik süreçlerini etkileyen çok çeşitli faktörlerin bulunması kaçınılmazdır. Bu çok yönlülüğün içinde değişik sözleşme dönemlerinde, farklı görünümlemlerle karşılanması sınıf hareketinin o dönem içinde bulunduğu durumu anlatmaktadır.

Daha önceki deneyimlerin ışığında zaaf alanları ve eksikliklerin giderilmesi ve buradan yapılacak mücadeleler de göstermektedir

daha hazırlıklı bir sözleşme dönemine girilebileceği unutulmamalıdır.

TİS dönemlerinde karşılaşılan en önemli zaafılardan birisi bu döneme hiçbir hazırlıklı girilmemesi ya da bu hazırlıkların çok yetersiz olmasıdır. Sendikaların bugünkü durumları biliniyor. Sendikaların başına geçmiş bürokratlar ellerinden geldiğince kendileri yapmadıkları gibi yapılanların da önüne geçmek için uğraşıyorlar. Onun için yalnızca sendikacıardan beklenti içinde olmak baştan savaşın kaybedilmesi anlamına gelmektedir. Çünkü şimdiye kadar onların sınıfın çıkarlarını savundukları görülmemiştir. Toplusözleşmeler yerine toplu satışların altına imzalarını atmışlardır. Sayısız sözleşmeler bunun tartışmasız kanıtlarıdır. Kaldı ki sözkonusu tutumlar işçi sınıfının genelinde bilinen bir durumdur. Bunlara karşı çıkılmaması ise iç örgütlülüğün zayıflığında aranmalıdır. Oysa '89-'90 dönemi bunun için iyi bir örnek teşkil etmektedir. İç örgütlülük sağlandığında ve birlikte davranabilme koşulları yaratıldığında, dolayısıyla eylemlilik sürecine girildiğinde sendika bürokratları ya işin önüne düşmek zorunda kalmakta ya da aşılabilir.

TİS komiteleri

İşyerlerinde TİS'e hazırlanmanın öncelikli adımı bunun için örgütlenmekten geçiyor. Şimdiye kadar

Sermaye iktidarının işçi sınıfına yönelik saldırıları olanca hızıyla sürüyor. Özelleştirme saldırılarına maruz kalan onca sektör ve işyeri bunun karşısında mücadelesini geliştirmek için çaba gösteriyor. Stres katları ise işçi sınıfının yaşantısının bir parçası olmuş bulunuyor. Esnek üretim saldırısı ise birçok işletmede uygulamaya konuldu bile. Makina Kalıp'la başlayan saldırının devamının MESS'te yeniden gündeme geleceği biliniyor. Taşeronlaştırma birçok işletmenin bizzat yaşadığı bir olgu durumunda ve yaygınlaştırılmaya da devam ediyor. Sosyal reform adı altında SSK'nın tasfiyesi, emeklilik yaşının yükseltilmesi ise son İMF anlaşmasıyla tahahüt edilmiş bulunmakta ve bunların hayata geçirilmesi için saldırının zamanlaması planlanmakta. Sendikalar ise bütün bunlara karşı Ekonomik Sosyal Konsey (ESK) adlı kurumda yerlerini alarak yani sermaye ile kolkola girerek ihanetlerini sürdürüyor. Kapitalist düzene muhalif oldukları için onlarca insan her gün gözaltına alınıyor, zindanlara tıkılıyor ve kaybediliyor. Kürt halkı kendi kaderini tayin etmek için girdiği mücadelede yıllardır bombalarla, tanklarla karşı karşıya. Diğer tarafta ise bütün kirli çamaşırları ortaya dökülmüş düzen güçleri ise cinayetlerinin hesabını vermeden, ellerini kollarını sallayarak yeni katliamlar peşinde dolaşıyorlar. Devletin ve düzen gerçekliğinin böylesi açığa çıktığı ve düzen beslemesi çetelerin bu kadar yaygınlaştığı, emek sermaye arasındaki uçurumun bu kadar derinleştiği ve açık hale geldiği bir dönemde TİS dönemine giriliyor.

Belediyelerin kimi işletmelerinde başlayan süreç önümüzdeki aylarda MESS sözleşmeleriyle devam edecek. Böylesi bir tablonun olduğu bir dönemdeki TİS süreci ise bir kat daha önem kazanıyor. Bu koşullarda girilen TİS sürecinin emek ile sermaye arasındaki mücadelede şiddetli görünüm alması da uzak değildir. Bütün sorun bu sürecin nasıl karşılanacağına yatmaktadır.

TİS sürecinin ön hazırlığı

Geçmiş dönemlerdeki TİS süreçlerinden de çok iyi bilinmektedir ki TİS sürecine hiçbir ön hazırlık yapılmadan girilmekte, birkaç istisna dışında ne yazık ki bu genel tablo değişmemektedir. TİS'e hazırlık kapsamında hiçbir çalışma

kurarak, TİS komiteleri eş güdümlü hale getirilip üst bir koordinasyona gidilmesi zorunludur. Güçlerin birleştirilmesi ve ortak davranabilmenin kanallarını açabilmek gerekmektedir. Bunun için farklı konfederasyonlar, farklı sendikalar ayrımı yapılmamalı en geniş birliktelikler kurulabilmelidir. MESS'ten örnek verecek olursak, MESS kapsamında üç konfederasyona bağlı üç ayrı sendika bulunmakta, Birleşik Metal, Öz Çelik-İş ve Türk Metal sendikaları. Fakat MESS işverenleri saldırılarını sendikal ayrım gözetmeksizin hayata geçirirler. Çünkü onlar sınıf çıkarlarını gözetirler ve en azgın saldırıların hayata geçirilmesi üzerinden politika belirlerler. Metal işçileri de sendika ayrımı yapmaksızın bütün işyerleriyle bağlantıya geçmeli ve bu ayrımlardan gelebilecek ayak oyunlarını baştan boşa çıkarmalıdır. Çünkü TİS dönemlerinde sergilenen senaryo benzerdir. Öncelikle en geri sendikalar imzaları atarlar ve diğer satışların yolunu düzlerler. Bu konuda artık uyanık olunmalı ve aynı senaryonun tekrar gösterime girmesine izin verilmemelidir.

Talepler ve taleplere yaklaşım

TİS sözleşmeleri sendika bürokratlarının da eliyle ücret mücadelesine düşürülmeye çalışılmakta yalnızca dar ekonomik taleplere, buradan da yalnızca ücret sorununa indirgenmektedir. İşçi sınıfının ufkunu yalnızca ücretlerle sınırlı tutarak asıl saldırıların yolu düzlenmekte, diğer saldırılara kapı aralanmakta, tam da bu vesileyle ücretlerdeki kazanımların da önüne geçilebilmektedir. Çünkü bunların her biri bir bütünün parçalarıdır. Ve bütüne karşı mücadele yükseltilmeden parçanın kazanılabilmesi ve kalıcı olabilmesi mümkün olmamaktadır. Örnekeyecek olursak, iyi bir ücret artışı sağlansa dahi, bunların hayata geçirilmesi, farkların ödenmesi gaspedilebilmekte, ardından gelen tensikatlarla boşa çıkartılabilmekte, yüksek enflasyonlarla ücretler eritilmekte ve sefalet koşulları değişmemektedir. O halde TİS taleplerinin yalnızca ücretlerle sınırlandırılmasına kesinlikle söz konusu olmamalı ve çalışma koşullarının iyileştirilmesi, gerici yasa ve yasaların kaldırılması, hak ve özgürlüklerin elde edilebilmesi üzerinden geniş bir yelpazeye yayılmalıdır.

Burjuvazinin sözcüleri ekonomik kriz üzerinden yürüttükleri yalana ve demagojiye dayalı bir kampanyayla işçi sınıfının ekonomik taleplerinin baştan önüne geçerek onları daha baştan çok daha geri sınırlarda mücadeleye çekmek istemektedirler. Her dönem oynanan bu senaryo işçilerin çok fazla istemelerinden, bunların karşılanmaz talepler olduğundan, girilen ekonomik krizden dem vurarak işçileri bir ikilemle karşı karşıya bırakmak isterler. Ya işlerinde kalıp daha az ücrete boyun eğecekler ya da işsiz kalarak sefalet. Ya çalışarak, ya işsiz kalarak. Ölümü gösterip, sıtmaya razı etmek sermaye

TİS döneminde mücadeleyi yalnızca ekonomik mücadeleyle sınırlı tutmamak, sınıfın dikkatlerini çekmek, hak ve özgürlükler için mücadele etmeden, sermaye iktidarını hedeflemeyen, çalışma ve işkoşullarında da iyileşme sağlanamayacağını göstermek komünistlerin görevleridir.

Ekonomik taleplerle başlayan mücadelelerin de siyasi taleplere evrileceği, her iki mücadelenin iç içe geçebileceği gerçeğini de gözönünde tutarak faaliyete hız kazandırmalıyız.

iktidarının şimdiye kadar sürekli kullandığı yöntemdir. Oysa “Krizin faturası kapitalistlere!” şiarını yükseltmek, bu yalan kampanyasını tersine çevirebilir. İnsanca yaşam için ücret talebiyle burjuvazinin bu yönlü saldırıları cepheden karşılanmalıdır.

Yukarıda da bahsedildiği üzere sınıfın üzerinde Demoklas'ın kılıcı gibi sallanan işsizliktir. Onun içindir ki TİS görüşmelerinde işgüvencesi talebi mutlaka öne sürülmesi ve sonuna kadar mücadele edilmesi gereken bir taleptir. Çalışanlar için iş güvencesi talebinin herkese iş hakkının da konulması gerekir. Çünkü sermayenin güvencelerinden biri de hazırda tuttuğu yedek işsizler ordusudur. Bunun içindir ki yalnızca çalışanlara işgüvencesi yeterli olmayacaktır. Fakat karşımıza şöyle bir yalanla daha çıkacaklardır. Herkesi istihdam edecek işi nereden bulalım? Fakat bunun da çözümü vardır. İşgüvencesi talebinin son halkası olarak mutlaka iş saatlerinin kısaltılması, 35 saatlik iş haftası talebi de yazılabilir. Bu talep kabul edilemez gibi görülebilir. Şunu hatırlatalım ki, bugün Avrupa işçi sınıfı bunun için mücadele etmekte ve kazanımlarla da çıkabilmekte. Bunun dışında ücretler düşürülmeden uygulanacak 35 saatlik iş haftasıyla 4 vardiya uygulamasına geçilebilecek ve işçi istihdam edilebilecek koşullar sağlanmış olacaktır. Böylece işi nereden bulalım söylemi tamamıyla boşa çıkmakta, sorun sömürünün sınırlandırılmasında yatmaktadır.

Sermaye sınıfı ve iktidarı saldırılarını yoğunlaştırmıştır. Özelleştirme, esnek üretim, taşeronlaştırma, sosyal reformlar adı altında SSK'nın tasfiyesi, emeklilik yaşının yükseltilmesi gibi saldırılar birbiri ardına devreye sokulmaktadır. TİS mücadelesinin ayrılmaz parçaları olarak bu saldırıların püskürtülmesi mutlaka gözönünde bulundurulmalıdır. Esnek üretimin, taşeronlaştırmanın, özelleştirmenin hayat bulduğu yerde ücretler üzerinden en iyi sözleşme dahi imzalanmış olsa hükmü yoktur. Çünkü bu saldırılar kazanılmış hakları bir çırpıda yok etmekle, örgütlenmeleri dağılmakta, TİS hakkını bile elden almaktadır. Bunlara geçit vermemek için talepler ona göre düzenlenmeli ve bunlar için dişe diş bir mücadele içerisine girilmelidir. Taşeronlaşmanın olduğu işletmelerin TİS taleplerine mutlaka TİS kazanımlarından taşeron işçilerin de yararlanmasını sağlanmalı ve

taşeron işçilerin sendikal örgütlülüğünün önü de açılmalıdır.

Yine işverenlerin böl-yönet taktığının önlenmesi, sahte bölünmelerin, sınıflandırmaların önüne geçilebilmesi için “eşit işe eşit ücret!” talebi yükseltilmelidir. Özellikle kadın işçilerin ücretlerinin cinsel ayrımdan dolayı düşük tutulmasının önüne geçilerek kadın-erkek işçilerin birlikte mücadelesinin yolu düzlenmelidir.

İşçi sağlığı ve iş güvencesi, sağlıklı çalışma koşulları, iş kazalarının ve cinayetlerinin son bulması üzerinden çalışma koşullarının düzenlenmesi, işçi sağlığı için iş hastalıkları hastanelerinin yaygınlaştırılması, sağlık taramaları vb. talepler TİS sürecinde önemle üzerinde durulması gereken talepler arasındadır.

Yukarıda bahsedilen taleplerin kazanılması mücadelesi dahi işçi sınıfını hedef alan gerici yasak ve yasaların kaldırılması ve bu yasakların fiilen delinmesi mücadelesinden bağımsız ele alınamaz. Çünkü bu yasaklar ve yasalar sınıfın hak alma mücadelesinin her adımında karşılarına çıkmakta, bu barikat aşılamadığı sürece ise geriye düşülmektedir. Sendika bürokratlarının her vesileyle sınıfın karşısına çıkarak dillendirdiği gibi, “yasal sınırlar içerisinde kalarak” hak almak ve mücadele yürütmek mümkün olmamaktadır. Herhangi bir direnişin içinden çıkmış her işçinin bildiği üzere, 17. maddeye karşı çıkılmadan fiilen çiğnenmeden bir direniş gerçekleştirmek mümkün değildir. Yine bu söz konusu direnişlerin her birinde bu maddeye dayanılarak işçiler hiç hesapsız kapı önüne konulmaktadır. O halde, 13, 15, 17 ve 24. maddelerin kaldırılması üzerinden bir mücadele yürütmek zorunludur. Yine grev ve gösteri özgürlüğü olmadan, işçi sınıfının bu silahı kullanabilmesi ve sermayenin karşısında kendi taleplerini dayatabilmesi boşa çıkmaktadır. Grev yerinde toplanma özgürlüğünün sınırlandırılması ve yalnızca gözcülerin kalabilmesi üzerinden gerçekleşen grev hakkı ne kadar işlevli uygulanabilir? Hak ve dayanışma grevlerinin, siyasi ve genel grevin yasak olduğu yerde sınıf dayanışması ne kadar hayata geçirilebilir? Grevlerin ertelenebildiği bir ülkede grev silahının yeterince kullanılabildiğinden söz edilebilir mi?

O halde TİS sürecinin ayrılmaz parçaları olarak bu talepleri de yükseltmek bunun için mücadeleye girişmek TİS'in kazanılmasından

bağımsız ele alınamaz.

TİS süreci, görev ve sorumluluklarımız

TİS süreçleri işçi sınıfının sorunlarına karşı duyarlılıklarının arttığı, emek-sermaye çelişkesinin daha açık hale geldiği, yer yer girilen çatışmalarla işçi hareketinin ivme kazandığı dönemlerdir. Komünistler öncelikle yukarıda çizilmeye çalışılan mücadele hattı çerçevesinde hareketin geliştirilmesi mücadelesinin içinde yer almak, öncülük etmek durumundadır. Bu taleplerin üzerinden atlayarak sürece müdahale edebilmek mümkün değildir. Sermaye iktidarının ve onun sınıf içindeki uzantıları sendika bürokratlarının TİS sürecinin ücret pazarlığıyla sınırlandırılması yönündeki bütün çabalarının boşa düşürülmesi, komünistlerin sürece etkin müdahaleleriyle karşılanabilir ancak.

İşçi sınıfının daha iyi çalışma ve yaşam koşulları için mücadelesi bu kapitalist sömürü düzeni varoldukça sürecektir. Dönem dönem iyi sözleşmeler yapılsa dahi bunlar değişik oyunlarla, gerektiğinde baskı ve zorla geri alınabilmekte, kazanımların üzeri bir çırpıda çizilebilmektedir.

Onun içindir ki, TİS döneminde mücadeleyi yalnızca ekonomik mücadeleyle sınırlı tutmamak, sınıfın dikkatlerini çekmek, hak ve özgürlükler için mücadele etmeden, sermaye iktidarını hedeflemeyen, çalışma ve işkoşullarında da iyileşme sağlanamayacağını göstermek komünistlerin görevleridir. Ekonomik taleplerle başlayan mücadelelerin de siyasi taleplere evrileceği, her iki mücadelenin iç içe geçebileceği gerçeğini de gözönünde tutarak faaliyete hız kazandırmalıyız. Bu yönde bugünden başlayarak propaganda ve ajitasyon faaliyeti başlatılmalı, TİS kapsamındaki işyerleri tespit edilmeli, bu işletmelerde çalışan işçilerle ilişkiye geçebilmek için bütün araçlar zorlanmalıdır. Salt propaganda ve ajitasyon faaliyetiyle sınırlı tutulacak bir çalışmayla yetinmemek, bizzat pratikte oluşan sorunlara yanıt olabilmek ve pratik öncülüğünü de yapmakla yükümlü olduğu açıktır.

Sendikal bürokrasiye karşı verilecek mücadelede işçi sınıfını donatmak ya bunların görevlerini yerine getirmelerini sağlayacak ya da yapmadıkları koşullarda bir kenara itebilecek mücadele sürecini başlatmak yine sorumluluklarımız arasındadır. Sınıfın içinde bulunduğu cendereyi kırmak ve onun özgürlük koşullarını sağlayacak mücadele içinde öne düşmek her bir komünist militanın yapması gerekenlerden bir tanesidir.

Partinin politikalarının sınıfın içinde yaygınlık kazanması, öncülerin partiyle buluşmasının kanallarının açılması devrim ve sosyalizm mücadelesinin ilerletilmesi, ancak ve ancak bilinçli bir mücadelenin ürünü olabilir. Öyleyse TİS sürecini kazanmak ve sınıf mücadelesinin önünü açmak, partiyle kazanmak için görev başına!

EMEP'in Niğde, Kocaeli, Nevşehir, İzmir il ve ilçeleri

Proletarya davasına ve sosyalizme inanan tüm

Tüm komünistler Komünist işçi pa

Saflarına katılmaktan heyecan ve gurur duyduğumuz
komünist işçi hareketi,
dünya görüşü, ideolojik-politik çizgisiyle marksist-leninist:
sınıfsal temeli, yapısı ve bileşeniyle
proleter; düzen karşısında politik-örgütsel konumlanmasıyla ihtilalci bir
konumdadır.
Bu özellikleriyle EKİM,
yeni bir çizgi, yeni bir gelenek,
yeni bir kültürdür.
Komünist işçi hareketi bu temel nitelikler üzerinden belirgin mesafeler katederek partili kimliği yakalamıştır.
Küçük-burjuva devrimciliğine ve küçük-burjuva reformculuğuna karşı sürekli bir ideolojik mücadele yürüten
komünist işçi hareketi
azımsanamayacak bir başarı kazanmıştır.

220 imzalı deklarasyonla ilk büyük çıkışı yaparak sosyal-reformist EMEP'ten kopan yoldaşlarımız, tutacağımız yolu açıklıkla kavramamıza öncülük etmişlerdir. Tereddütsüz olarak komünist işçi hareketinin saflarında yer alarak her yeni kopuşun tutması gereken yolu da tüm netliği ile göstermişlerdir.

Geçtiğimiz Nisan ayı içerisinde yayınladığımız bir deklarasyon ile EMEP saflarından kopuşumuzun ideolojik-politik-örgütsel temellerini kısaca da olsa ifade etmiştik. EMEP bünyesinden kopan, devrimci iddia sahibi olan komünistler olarak, komünist hareketin ortaya koyduğu "Herşey parti için!" şiarına sahip çıkıyoruz. Bizden önce EMEP saflarından kopan yoldaşlarımızın çağrısını yanıtıyoruz. "Herkes kendi bayrağı altına! Tüm komünistler EKİM saflarına! Komünist işçi partisi bayrağı altına!" şiarımızı haykırıyor, komünist hareketimizin saflarına katıldığımızı ilan ediyoruz.

Devrimci komünist arayışın tek seçeneği, proleter sosyalizmin tek temsilcisi EKİM'dir.

EMEP'den kopuşumuzun üzerinden yaklaşık iki ay geçti. Bu iki aylık süreç komünist işçi hareketinin

on yıllık ideolojik-politik-örgütsel birikimini daha yakından görmemizi sağladı. Bizden önce kopan yoldaşlarımızın komünist işçi hareketine yönelmiş olmaları, EKİM hareketinin on yıldır sürdürdüğü ilkel ideolojik mücadelenin sonucuydu. EKİM'in ideolojik-politik-örgütsel birikiminin hazır bulunmuş olması yoldaşlarımızın yolunu düzlemiş, sancısız bir devrimci birleşmeyi sağlamıştı. Bizden önce yaşanan bu sancısız geçiş bize de örnek oldu. Geline yerde çok daha kısa bir zaman içinde EKİM hareketiyle birleşmeyi başardık, komünist hareketin saflarında yerimizi aldık.

EKİM, Türkiye solunun devrimci ve reformist kanatlarından sert bir kopuştu. Proleter sosyalizminin tek temsilcisi olan EKİM, bugüne kadarki çabası, girdiği yolda ısrarı, sürecin zorlukları karşısındaki sabrı ve dayanıklılığı ve yarattığı ideolojik-siyasal-örgütsel birikim ile partili düzeyi yakalamıştır. Her ileri çıkışın başını kaldırdığında EKİM'i karşısında görmesine sorumlulukla bakmak gerekmektedir. Proleter sosyalist hareket tüm ileri devrimci çıkışları kucaklayabilecek ideolojik-politik örgütsel temelleri yaratmıştır. Hiçbir devrimci çıkış çaresiz değildir artık. Bundan dolayıdır ki, her ileri çıkış EKİM hareketiyle birleşmektedir.

Geline noktada açık bir ideolojik kavrayışa, yenilenmiş devrimci bir iddiaya sahibiz. İşçi sınıfının devrimci iktidar mücadelesi için, proletarya devrimi ve sosyalizm için EKİM saflarında savaşmanın onurunu ve kıvancını yaşıyoruz. Geçirdiğimiz bu iki aylık süreç geçmişimizle ideolojik-politik hesaplaşmamızın sonucunda proletarya sosyalizmi ile buluşma olarak algılanmalıdır.

*** Geçmişle hesaplaşmayan devrimci demokrasi sürekli reformizm üretirken, komünist işçi hareketi geleceği kucaklıyor:**

Devrimci demokrasinin önemli bir bölümü (Devrimci Yol, Kurtuluş, TDKP, TKEP) çifte yenilginin yarattığı basınç altında ileri çıkmayı başaramadı. Bunun zorunlu sonucu olarak geriye düştü, liberal demokratizme savruldu. Bir kısmı da devrimci niyetlerine rağmen bastığı ideolojik-sınıfsal zeminin kayganlığından dolayı tüm çabalarına rağmen liberal demokratizme kaymaya aday gözüküyor. Yaşanan tüm tarihsel ve evrensel deneyimlerin de gösterdiği gibi "kendi zaaflarıyla hesaplaşmayan devrimci, karşı-devrim ile de hesaplaşamaz."

Buna karşılık bugün saflarına katılmanın onurunu ve kıvancını yaşadığımız komünist işçi hareketi, geleneksel halkçı ideolojik ve örgütsel kimlikle marksist-leninist dünya görüşüne dayalı hesaplaşmanın ürünü oldu. <https://www.kizilbayrak.org>

konumunu ileriye, proletarya sosyalizmine yönelik olarak aşmayı başaran tek hareket komünist işçi hareketi oldu. Bu konumu ve kimliği ile EKİM, ülkemizdeki devrimci birikimin en ileri ve billurlaşmış halidir. EKİM, yeni bir çizgi, yeni bir gelenek, yeni bir kültür yaratmıştır.

*** Devrimci demokrasi ideolojik-teorik bunalımla kısırlaşırken, komünist işçi hareketi ideolojik bir kuvvettir:**

Devrimci demokrasi, bugüne dek marksist-leninist olma iddiasını hep taşıdı. Fakat marksist-leninist teorinin özünü ve ruhunu kavrayamadı. Diyalektik yöneme egemen olmadığı ölçüde teoriyi boş söz kalıplarına çevirip cansızlaştırdı, dogmatizme kayd.

Teoride Marksizm-Leninizme uzaklık ve yabancılık onların temel karakteristiği oldu. Bu akımlar, '60'lı ve '70'li yıllara damgasını vuran küçük-burjuva sosyal ve siyasal hareketliliğin ideolojik ifadeleri oldular. Sermayenin egemen olduğu bir toplumda devrimci konumun korunmasının biricik güvencesi kapitalizmi aşan bir teorik perspektife sahip olunmasıdır. Böylesi bir teorik perspektifin olmadığı koşullarda, en iyi devrimci niyetlerle hareket edilse ve sosyalizm iddiası taşınsa da, gerçekte kapitalist düzene sığabilen burjuva demokratik bir konuma mahkum olunur.

Oysa komünist işçi hareketi, marksist-leninist ideolojinin özüne bağlı kalarak devrimci diyalektik yöntemi günümüz dünya ve ülke gerçekliğini kavramada yaratıcı bir şekilde kullanmıştır. Türkiye sol hareketinin geçmişini değerlendirmiş, eleştiri süzgecinden geçirmiş, tüm devrimci birikim ve kazanımları da titizlikle sahiplenmiştir. Dünya komünist hareketinin tarihsel deneyimlerini inkarcılığa ve şablonculuğa düşmeden devrimci bir sorumlulukla ele almıştır. Marksist yöntem ve ilkelere sınıksız bağlı kalarak gerçekliği bütün netliği ile kavramış, özgün açıklamalar getirmiştir.

*** Devrimci demokrasi, örgütsel alanda kendiliğindencilik, kuyrukçuluk, amatörlük, legalizm ve tasfiyeciliğin kaskasında kıvrılırken, komünist işçi hareketi ihtilalci illegal bir örgütsel yapıya ve birikime sahiptir:**

Devrimci demokrasinin demokratizmle sınırlı ideolojik-politik perspektifi yapısal bir zaaf olan legalizme de temel oluşturuyor. İlegalite kavramını, ideolojik ve programatik hedefler açısından düzen içine sığmamak olarak kavramadıkları için, örgütsel teknik gizliliğe indiriyorlar. Bundan dolayıdır ki,

örgütlerinden kopan komünistlerin ortak çağrısı samimi devrimcilere çağrımızdır: her EKİM saflarına! partisi bayrağı altına!

devrimci demokrat grupların bir kısmı bir taraftan “kontr-gerilla cumhuriyeti”, “faşist diktatörlük” derken, öte taraftan karşı-devrimci basınç altında legalizm çamuruna saplanabildiler. Bir kısmı ise legalizmin sınırlarında dolaşıyorlar.

Komünist işçi hareketi ise, ihtilalci ideolojik çizgisini ihtilalci örgütsel pratiği ile birleştirmiştir. Üstüste düşen iki yenilgiye rağmen akıntıya karşı yüzmeye gücünü gösterebilen, her koşulda ayakta kalabilen, kendini hep ileriye doğru geliştirebilen tek devrimci örgüttür. Komünist hareket, örgütsel şekillenmesinde ve pratik çalışmasında sınıf bakış açısını özenle korumuş, sabır ve inatla işçi sınıfı içinde çalışmayı eksen almış, örgütsel kimliğini ve kadrolarını bu çalışma içinde yoğurmuş ve şekillendirmiştir

*** Devrimci demokrasi işçi sınıfının devrimci tarihsel rolünü kavrayamadığı için sınıfa yönelimi konjonktürel dalgalanmalara bağlıdır. Komünist işçi hareketi sorunu marksist devrimci açıdan kavramış, buna uygun bir pratik sergilemiş ve açık bir başarı elde etmiştir.**

Devrimci demokrat gruplar, ideolojik ve sınıfsal zeminlerinin sonucu olarak Marksizmin sınıf özünü ve temelini kavrayamadılar. İşçi sınıfının toplumdaki benzersiz devrimci rolünü, tarihsel misyonunu teoride ve pratikte yerli yerine oturtamadılar. Yenilgi sonrası yeniden toparlanma döneminde, sınıf dışı katmanların durgun olduğu, işçi sınıfının ise hareketlendiği koşullarda, küçük-burjuva ideolojik kimliklerini değiştirmeksizin sınıfa yöneldiler. İşçi hareketi dalgasının kırılması ve ara katmanların görece hareketlenmesi koşullarında gerisin geri kendi küçük-burjuva sosyal zeminlerine döndüler.

Komünist işçi hareketi ise, partiyi, işçi hareketi ile bilimsel sosyalizmin birliğinin cisimleşmiş hali olarak kavramasına uygun olarak, sınıf yönelimini konjonktürel dalgalanmalardan etkilenmeksizin, her türlü iç ve dış basıncı göğüsleyerek korumuştur. Sınıf tabanına oturan, sınıf içinde fabrikalar zemininde kök salan proleter devrimci örgüt anlayışıyla partili kimliği ortaya koyabilecek kapasitede sınıf içinde kendini yeniden üretebilecek bir düzeyi yakalamıştır.

*** Devrimci demokrasi yayın alanında legalizme batmışken, komünist işçi hareketi bu alanda da ihtilalci bir çizginin temsilcisi olmuştur:**

Devrimci demokrasi mevcut güç ve mirası çarçur ederken,

komünist işçi hareketinin
büyük güçlükler ve olanaksızlıklarla yarattığı
ideolojik, politik ve örgütsel birikim üzerinde
her devrimci sorumlulukla düşünmek zorundadır.
Temel sorun iktidar ve devrim, acil sorun partidir.
Devrim ve sosyalizm isteminde samimiyetin en temel
göstergesi komünist işçi partisi saflarına katılarak güç
vermektir. Gün, komünist işçi partisi saflarında
proletaryanın devrimci iktidarı için,
komünizm için savaşma günüdür.

Devrimci demokrat gruplar, legal yayın eksenli örgütsel şekillenme ve çoğu durumda buna indirgenmiş bir politik faaliyet üzerinde yoğunlaşıyorlar. En radikal olanları dahi illegal yayın organlarını, ya yayın periyotlarını azaltarak işlevsizleştiriyor ya da yük sayıp tasfiye ediyorlar.

Komünist hareket ise, politik yaşamda çok temel bir rol oynayan yayın faaliyetinin önemini kavrayarak illegal ve legal bir dizi yayını düzenli olarak çıkarıyor. Yayınlarının çeşitliliği ve sürekliliği, politik mücadeleye yeni bir soluk ve yeni bir güç kazandırarak ivmelendirmiştir. Düşünen kadrolar/uygulayan kadrolar ayrımını silmiş, bütün yayınlarda kadroların kolektif katkıları esas alınmıştır.

*** Devrimci demokrasi tasfiyeci dalgayla çatırdarken, komünist işçi hareketi zor ve kısırlı bir tarihsel dönemde sergilediği gelişme gücüyle önemli bir başarı elde etmiştir:**

Küçük-burjuva katmanların mücadeleye büyük oranda katıldıkları ‘70’li yılların ikinci yarısından itibaren devrimci demokrasi, sosyalizm ile işçi hareketini birleştirmek yerine kolaycılığa kaçıp küçük-burjuvazinin bağrında örgütlenmiştir. Yükselen devrimci dalganın üstüne binerek kolayından yüzbinleri etkileyen devrimci demokrasi, 12 Eylül karşı-devriminin basıncı altında devrimci dalganın kırılıp çekilişiyle birlikte varlığını dahi sürdürmekte zorlanmaya başlamış, giderek gerilemiştir.

Komünist işçi hareketi ise dünyada ve Türkiye’de devrimci politik mücadelenin yoğun olarak yaşandığı ‘70’li yılların politize ve hareketli ortamında değil, 12 Eylül yenilgisinin ve modern revizyonizmin çöküşü koşullarında, ‘80’li yıllarda bir elin parmakları kadar insanla yola çıkmış, içinden geçtiğimiz süreçte ideolojik-politik kitaplar, arşivler, <https://marxey.org> partili kimlik

düzeyini yakalamıştır.

Saflarına katılmaktan heyecan ve gurur duyduğumuz komünist işçi hareketi, dünya görüşü, ideolojik-politik çizgisiyle **marksist-leninist**; sınıfsal temeli, yapısı ve bileşeniyle **proleter**; düzen karşısında politik-örgütsel konumlanışıyla **ihtilalci** bir konumdadır. Bu özellikleriyle EKİM, yeni bir çizgi, yeni bir gelenek, yeni bir kültürdür. Komünist işçi hareketi bu temel nitelikler üzerinden belirgin mesafeler katederek partili kimliği yakalamıştır. Küçük-burjuva devrimciliğine ve küçük-burjuva reformculuğuna karşı sürekli bir ideolojik mücadele yürüten komünist işçi hareketi azımsanamayacak bir başarı kazanmıştır.

İşçi sınıfı davasına ve sosyalizme gönül vermiş olan dürüst devrimciler ve devrimci işçiler!

Komünist işçi hareketinin teorik ve politik olarak sınavdan geçmiş marksist-leninist sınıf kimliği sizin çıkış yolunuz ve çözüm halkanızdır. Şimdi durumunuzu yeniden değerlendirmek, güç, enerji ve zamanınızı doğru kanala akıtıp akıtmadığınızı sorgulamakla yüzyüzesiniz.

Devrimin ve sosyalizmin samimi takipçileri, sınıfın öncü kuşağı!

Devrimci demokrasi mevcut güç ve mirası çarçur ederken, komünist işçi hareketinin büyük güçlükler ve olanaksızlıklarla yarattığı ideolojik, politik ve örgütsel birikim üzerinde her devrimci sorumlulukla düşünmek zorundadır.

Temel sorun iktidar ve devrim, acil sorun partidir. Devrim ve sosyalizm isteminde samimiyetin en temel göstergesi komünist işçi partisi saflarına katılarak güç vermektir. Gün, komünist işçi partisi saflarında proletaryanın devrimci iktidarı için, komünizm için savaşma günüdür.

Herşey parti için!

Herşey partinin kuruluş kongresi için!

Herşey devrim ve sosyalizmin ancak parti ile elde edilebilecek zaferi için!

Tüm komünistler ve sınıfın devrimci öncüleri EKİM saflarına, komünist işçi partisi bayrağı altına!

EMEP’in Niğde, Kocaeli, Nevşehir, İzmir il ve ilçe örgütlerinden kopan komünist devrimciler

Haziran '98



Rusya'da madenci eyleminin gösterdikleri

fazlalığından yakınılan borçlara yenilerini eklemenin olanaklarını artıracaktır. Hükümetin bu kaba yalanına IMF sorumluları ve madenciler daha rasyonel bir açıklama getirmektedirler.

22 Haziran'dan bu yana Moskova'da bulunan IMF müdür yardımcısı Stanley Ficher başkanlığındaki heyet Rusya'nın çok daha katı koşullarda daha fazla nasıl borçlandırılabilceğinin yöntemlerini tartışmakta, uluslararası mali kurumlarla ilişkilerden sorumlu olan Anatoli Çubayis ile gizli tutulan pazarlıklar yürütmektedir. Bu gizli tutulan pazarlıkların özü ne olabilir? IMF zor durumda kalan bir ülke ile ilk defa pazarlık masasına oturmuyor. Emekçilerden korkulmazsa konuyu bu kadar gizli tutmaya da gerek kalmaz. Amaç bir tek cümle ile özetlenebilir: Rusya'nın başlıca gelir kaynaklarını ve zenginliklerini uluslararası sermayenin ipoteği altına almak ve Rus türedi burjuvazisine yeni olanaklar sunmak!

Rus hükümeti bu alanda ne kadar cüretli davranır ve ne kadar mesafe kaydederse uluslararası sermayenin o kadar güvenini kazanacaktır. Bu koşulu en iyi bir biçimde IMF genel müdürü Michel Camdessus 23 Haziran günü Strasbourg'da yaptığı bir açıklamada; "Rusya'ya dışarıdan yapılacak yardımların, hep ertelenen köklü reformlarla takviye edilmedikleri koşullarda, ülkeye geçici bir nefes aldırmaktan öte bir etkileri olmayacaktır", "köklü reformlar uygulanmadan verilecek krediler birkaç ay içinde kaybolacak ve Rusya eskisinden daha fakir bir konuma düşecek"tir sözleriyle özetlemektedir.

Örnek bir emekçi direnişi

IMF'ye güven vermek ve ondan yeni krediler alabilmek için gündeme getirilen ve ultimatom eşliğinde açıklanan bu yeni saldırı kampanyasının, Rusya ekonomisini esenliğe çıkarmak bir yana onu daha da çıkmaza sokacağı ve mevcut sosyal gerginliğe ivme katacağı açıktır. Bundan yaklaşık bir ay önce patlak veren madenci direnişi Rusya'daki gelişmelere ve yaşanan sürece farklı bir ışık tutmakta, değişik bir boyut katmaktadır.

Haziran ayının ilk günlerinde uzun dönemdir ödenmeyen maaşların ödenmesi talebi ile başlayan sözkonusu madenci eylemi iki haftayı aşkın bir süre devam etmişti. Burjuva basın sadece bu eylemin patlak verdiğini duyurmuş, ama ölçeği, gücü, eylemdeki işçilerin kararlılığı, ruh hali hakkında en ufak bir bilgi vermemişti. Bir bakıma eylem sonuçlandıktan sonra yarattığı etki öğrenildi.

Boris Yeltsin geçen Mart ayında Çernomirdin hükümetini kovduğu

Emperyalist medya Rusya ile ilgili haber ve değerlendirmelerinin başlıca konularını Kremlin'de dönen dolaplar, tezgahlanan Bizans oyunları, Boris Yeltsin'in şaklabanlılığı, mafya çetelerinin vurgunları, soygunları ve katliamları oluşturmaktadırlar. Aynı şekilde, Rus sorumlularının borç dilenmek için uluslararası mali kurumların kapılarını aşındırmaları ve bu kurumlara güven vermek için Boris Yeltsin ekibinin dayattığı kemer sıkma politikaları bu kategorideki haberler arasında yer almaktadırlar.

Burjuva medyanın bu tercihlili konuları dışına taşan Rusya'daki diğer gelişmeler ise ya ustalıkla çarpıtılmakta ya da kabaca sansür edilmektedirler. Emperyalist medyanın ağızbirliği ile hasıraltı etmeye çalıştığı gelişmelerin başında Rusya'daki sosyal gelişmeler, emekçi mücadeleleri geliyorlar ve bunun en son örneğini ise madenci eylemi oluşturmaktadır.

Burada Rusya gerçeğini tanımlayan iki farklı örneği, hükümet politikası ile madenci direnişini bir arada işlemek gerekiyor. İlk bakışta taban tabana zıt iki örnek olsalar da, bu konular sonuçta birbirlerini farklı cephelerden tamamlamaktadır.

Yeni saldırı kampanyası

Kirienko hükümeti 23 Haziran günü, IMF heyetinin Moskova'ya gelişinin ertesinde, parlamentonun genişletilmiş bir oturumunda yeni bir kemer sıkma politikasını açıkladı. Boris Yeltsin'in "ya bu programı kabul edersiniz ya da biz başka önlemler almak zorunda kalırız" diyerek tehdit savurmakla başladığı oturumda kukla başbakan Kirienko "anti kriz" programının öngördüğü önlemleri sıraladı. Birkaç gün önce "kimsenin yardımına ihtiyacımız yok, 14,5 milyar dolar döviz rezervimiz var" diyen aynı Kirienko, bu kez mali durumun endişe verici boyutlar kazandığını, bundan sonra "ülkenin ayaklarını yorganına göre uzatmak zorunda kalacağını", sorunun sadece iktisadi karakterde olmadığını açıkladı. "Ya hükümet yeni bir mali politikanın temellerini

atmayı başarır ya da Rusya'da demokrasiden bahsetmeye son verilir" diyerek, kendi payına ayrılmış tehditleri savurdu. Ardından da, "son yıllarda bütçe harcamalarının sistematik olarak gelir kaynaklarını aştığını, devlet borcunun GSMH'nın %44'üne yaklaştığını, bütçenin %34'lük bir kesiminin sadece borç faizlerine ayrıldığını" belirtti.

Bütçenin %34'lük bir bölümünün borç faizlerine ayrıldığının başbakan tarafından itiraf edilmesi Rusya gerçeğini en özlü biçimde tanımlamakta ve yorum gerektirmemektedir. Bu duruma sözümona son vermek amacıyla açıklanan yeni anti kriz programı 42 milyar ruble civarında bir tasarrufta bulunmayı hedeflemektedir. Bu tasarrufu sağlamak için hükümet 1 Ekim tarihinden itibaren geçerli olmak üzere işletmelere yeni imtiyazlar tanımaktadır. Dahası bu imtiyazlar anti kriz programının belkemiğini oluşturmaktadır. Örneğin işletmelerin kâr oranlarında alınan vergileri düşürmekte, cirolarına uygulanan vergi yükünü kaldırmaktadır. İşletmelerin devlete olan borçları taksitle bağlanmakta ya da ödeme kolaylıkları tanınmaktadır. Aynı şekilde, faturalarını düzenli ödeyen işletmeler için elektrik ve gaz fiyatlarında %50 oranında bir indirim yapmaktadır.

Bu yeni istikrar paketinden çıkan sonuç, Rusya'nın karşı karşıya kaldığı iktisadi çıkmazın, mali darboğazın, aşırı borçlanmanın esas nedeninin özel sektörün, hareket alanlarının dar olması, üzerlerindeki mali yüklerin ve vergi oranlarının ağır olmasıdır. Onlara tanınan yeni imtiyazlar hem ülke ekonomisini esenliğe çıkaracak hem de uluslararası mali kurumlar nezdindeki itibarını ve dolayısıyla

IMF zor durumda kalan bir ülke ile ilk defa pazarlık masasına oturmuyor. Emekçilerden korkulmazsa konuyu bu kadar gizli tutmaya da gerek kalmaz. Amaç bir tek cümle ile özetlenebilir: Rusya'nın başlıca gelir kaynaklarını ve zenginliklerini uluslararası sermayenin ipoteği altına almak ve Rus türedi burjuvazisine yeni olanaklar

sunmak!

zaman, emekçi maaşlarının ödenmesinde görülen kronik gecikmeyi gerekçe göstermişti. Yeni hükümetin en acil görevlerinden birisi işçilerin ve emeklilerin ücretlerinin düzenli ve zamanında ödenmesi olarak belirlenmişti. Bu vaat her zaman olduğu gibi lafta kaldı ve emekçiler direnişe geçerek, devlet demiryollarının trafiğini kapatarak haklarını almak zorunda kaldılar.

Gelinen aşamada eylem güncelliğini kaybetmiş bulunuyor. İşçiler bazı haklarını aldılar ve eylemlerine son verdiler. Ama eylem hakkında sonradan elde edilen bilgiler Rusya'da işçi sınıfının ruh hali, kararlılığı, sorunlara vakıf oluşları konusunda değerli gözlemler içermektedirler. Aşağıda sıralayacağımız bu gözlemler aynı zamanda Rus gerçeğinin isabetli bir tablosunu da çizmektedir.

Örneğin kömür ocakları zarar ediyor, randıman düşük, personel sayısını aşağı çekmek, devlet sübvansiyonlarını kesmek, devlet bütçesini gereksiz bir yükten kurtarmak için ocakları özelleştirmek gerekiyor, denilmektedir. Oysa basında yer alan verilere göre 70 civarında aracı şirket 500 milyon rublelik bir vurgun vurmuştur. Maden işçileri bu vurgundan Kremlin'i sorumlu tutmakta ve hükümeti hırsızlıkla suçlamaktadırlar. Merkezi hükümet ise sorumluluğu yerel görevlilerin üzerine atarak, araştırma komisyonları kurarak işin içinden sıyrılmaya çalışmaktadır. İki ay önce Ekim Devrimi adlı maden ocakları sendikasının başkanlığına seçilen ve eylemin önderlerinden biri olan Vladimir Labousov, bu aracı şirketlerin arkasında 1992 yılında hisse senetleri alan ocak müdürleri bulunduğunu iddia etmekte ve durumu şöyle değerlendirmektedir: "Müdürler bu naylon şirketlerin başına eşlerini ya da çocuklarını atadılar. Ve inanın bana onlar maaşlarını anında alıyorlar. Herşey burada bilindiği gibi Moskova'da da bilinmektedir. Açıkça söylemek gerekirse araştırma yapmak gerçekten zor değildir. Sadece görmeyi istemek yeterlidir". "Gidin şehir merkezinde karakol ile adalet sarayı arasındaki korkunç binaya bakın. O binayı bu haydutlardan birisi kendine inşa etmektedir. Kim bu tür olanaklardan yararlanabilir? Kim kentin göbeğinde bir inşaat müsaadesi alabilir? Hepsi birbiriyle anlaşmalı. Kömür ocakları müdürü, belediye başkanı, aynasızlar vs... İşte bu hırsız çetesine müteşebbisçi denilmektedir!" "Şuradaki ocağa bakın, adı Ekim Devrimi. Gelip geçen müdürlerin sayısını dahi hesaplayamıyoruz. Geliyorlar, çalabildikleri herşeyi alıyorlar ve altı ay sonra nefesi Rostov ya da Moskova'da alıyor, vurgunlarıyla borsaya yatırım yapıyorlar".

"Kömür ocağında en iyi mevki vagon sorumlusununkidir. Değişik kömür cinsleri arasında ayrışımı yapan vagon sorumlusu nakledilen kömürün esas miktarını bilen tek kişidir. Genellikle, allem edip kullem edip kalitesiz kömürü kamu sektörünün siparişi için göndermekte, en kalitelisini de özel sektör ve karaborsaya ayırmaktadır. Bu dalavere vurgundan payını alan ocak müdürünün denetiminde gerçekleşmektedir. Mesela bugün kömürün karaborsa fiyatı 350 rubledir."

Kremlin madencilerin bu kararlı direnişleri karşısında başbakan yardımcısı Boris Nemtsov'u eylem alanına göndermek zorunda kaldı. Boris Nemtsov'un arabuluculuğu ve müdahalesi ile sonuçlanan eylemi Vladimir Labousov "tarihi bir dönemeç" olarak değerlendirmekte, bu eylem vesilesiyle "madencilerin bilinçlerinde bir değişim gerçekleştirdiğini" iddia etmektedir. Boris Nemtsov işçilerle görüşmek için gittiği yerde yaşanan sahneleri bu değişime kanıt göstermektedir. Vladimir Labousov, 50 bin madencinin çalıştığı "Rostovougol (Rostov kömür ocakları) patronları birkaç müdürü madenci kılığına büründürüp Boris Nemtsov'a kılavuzluk ettireceklerdi. Bunu duyunca maskaralığa meydan vermemek için gidip demiryollarını işgal eden işçilerden bazılarını getirdim ve Boris Nemtsov'la birlikte onlar ocağa indiler." demektedir. "Nemtsov gelmeden önce burada sözümona bilirkişiden oluşan 17 komisyon gelip geçti ve hiçbirisi de herhangi bir anormallik bulamadılar. Nemtsov gelince birden öğrendik ki Kuzey Osetya, Astrakhan, Dağıstan Stavropol gibi bölgeler bize 50 milyon ruble borçlular. Bizim komşu kent Rostov'dan alacağımız 40 milyon ruble. Savunma sanayisinin borcu 30 milyondan fazla. İşçileri bakanlığının borcu bir tarafa. Bunları hepsini bir günde öğrendik ve aynı gün içinde hükümet 310 milyon ruble borcu nakit olarak bir araya getirebildi!"

Bu değerlendirmeleri bir yerel gazete müdürünün isabetli gözlemi tamamlamaktadır. "Doğrudur, burası Sibirya değil, yanılmayın" diyerek sözüne başlayan bu yayın müdürü, "Chakhty'nin durumu Rusya'nın genel durumunun küçültülmüş bir maketi konumundadır. Ülkede devletin imtiyazları ve güçlü bir kamu sektörünün önemi unutulurken herşey dinamik bir özel sektörün oluşturulmasına kurban edildi. Gerçekten biz zenginliklerimizi kullanmayı her zaman beceremiyoruz. Hatta, acaba biz tüm bu güçlükleri bir gün kahramanca aşmak için kendimiz yaratmıyor muyuz, diye bazen kendi kendime soruyorum!" demektedir.



"Boris seni biz destekledik ve yine seni biz kovacağız!"

Rusya'da maden işçilerinin mücadelesi yeni biçimler kazanarak, militanlaşarak, politikleşerek devam etmektedir. Büyük madenci direnişinden bir ay sonra bu kez mücadele alanı Moskova'ya kaydırıldı. İki haftayı aşkın bir süredir hükümet konağı Beyaz Saray'ın civarı maden işçilerinin eylem alanına dönüşmüş durumundadır. Ödenmeyen maaşlarını talep etmek amacıyla delegasyonlar halinde Koubass'tan (Sibirya), Vorkouta'dan (Kuzey Rusya) ve Rostov'dan (Güney Rusya) gelen yüzlerce maden işçisi hükümet binasının 50 metre ötesinde çadır kurarak yerleştiler ve direnişlerini sürdürüyorlar.

Madenciler kentlerinin halkından toplanan mali yardım sayesinde Moskova'ya gelebildiler. Kaldıkları plastik çadırların cephesine astıkları pankartlar, Rusya'da gün geçtikçe gerginleşen ve bir gün patlamaktan başka bir alternatifi olmayan sosyal bunalımın niteliğini özetlemektedir: "Boris Yeltsin, biz seni kovarız!", "Boris seni biz destekledik ve yine biz seni kovacağız!"

Bir ay önceki büyük madenci direnişi, madencilerin tren rayları üzerine yatarak trafiği durdurma eylemi, iktidarın işçilere taviz vermesi, ödenmeyen maaşların bir bölümünün anında ödenmesi ve bolca vaat verilmesi sonucu son bulmuştu. Eylemin sonuçlanmasından ve direnişin kırılmasından sonra vaatler vaat olarak kaldı ve mafya güdümlü yeni

yetme Rus burjuvazisinin işçileri bedava çalıştırma politikası kalındığı yerden yeniden başlatıldı.

Bunun üzerine ve eylemin kazandırdığı dinamğin de kuvvetiyle madenciler kavgayı iktidar merkezine yakın bir mekana, Moskova'ya taşımaya karar verdiler. 6 yıldır maden işçisi olarak çalışan, son 12 ayda maaşı asla tam ödenmeyen ve Rus devletinden toplam 34 bin ruble alacağı olan 22 yaşındaki Sviatoslav olayları ve gelişmeleri şöyle değerlendirmektedir: "12 Haziran günü İakov Ourinson (ekonomi bakanı) ve Boris Nemtsov (başbakan yardımcısı) bizi azarladılar ve Yeltsin'in istifasını talep etmeye son vermemizi istediler. O günden bu yana hiçbir ses seda yok. Bir tek bakan dahi Volvo'sunun ya da Mercedes'inin camını indirerek bize bakmaya dahi tenezzül etmiyor." Sviatoslav iki çocuklu ailesinin "kaynanasının emekli maaşı ile idare etmek zorunda kaldığı" ve "Mayıs ayında tren raylarının üzerine yatan yoldaşlarının mücadelesi sayesinde 500 rublelik bir avans alabildiğini" söylemektedir. Yeni kuşak emekçisi Sviatoslav, "1996 yılı cumhurbaşkanlık seçimlerinin arifesinde Yeltsin madenci kıyafeti kuşanarak bizim ocağa indi. Ardından nefesi müdürün odasında ukaz (karar) imzalamakta aldı. Onun için hepimiz kendisi için oy kullandık, ama sonuçta hiçbir değişiklik olmadı" diyerek, direnişe katılmasının nedenlerini açıklamaktadır.

Kolombiya: Gerilla hareketi diyalog çağrısına olumlu yanıt verdi

İkinci tur başkanlık seçimini kazanan Andres Pastrana'nın bölgenin en güçlü gerilla hareketine yaptığı diyalog çağrısı yankı buldu. Kolombiya Devrimci Ordu Güçleri (FARC), ardından ülkenin diğer gerilla grupları olan Ulusal Kurtuluş Ordusu (ELN) ve Halk Kurtuluş Ordusu (EPL) Pastrana'nın barış inisiyatifine olumlu yaklaşıtları doğrultusunda açıklamalar yaptılar. Bu açıklama ile birlikte gerilla grupları sosyal reform ve yeni bir anayasa taleplerinin önemini vurgulayarak, görüşmelerdeki esas amaçlarını belirtmiş oldular. Kendi açıklamalarına göre FARC'in 12 bin, ELN'in ise 6 bin gerillası bulunmaktadır.

Pastrana gerillanın bu tutumunu selamlarken, kısa sürede bir barışın sağlanması beklentisi içinde olunmaması gerektiğini de vurguladı. FARC'ın uluslararası komisyon üyesi Javier Calderon kısa bir süre önce Uruguay'ın başkenti Montevideo'da basın karşısına çıkarak, FARC'ın silahlı savaşıyla sahip politik bir parti olduğu, sadece gerilla örgütü olarak nitelendirilmeyeceği açıklamasında bulundu. FARC 30 yıldan bu yana amacının iktidarı ele geçirerek sosyalizmi inşa etmek olarak açıkladı. Ayrıca basınla bu sohbetinde "politik dönüşümleri tek başına elde edemeyeceklerini ve bunun için bu mücadeleye katılacak başka sosyal güçlerin de kazanılmasının zorunlu olduğunu" vurguladı. Bu amaçla "Yeni Bir Kolombiya İçin Bolivar Hareketi" önerisini getirdiklerini duyurdu. Bunun milyonlar tarafından taşınan bir halk hareketi olacağı ve değişik kesimleri kapsayarak barışçıl bir biçimde radikal dönüşümler için mücadele edeceğini belirterek, yeni perspektiflerini açıkladı.

"Biz sürekli politik bir çözüm ve hükümetle diyalog yolu aradık. Bizim silahlı çatışmaları istemediğimiz bilinmektedir. Zira bundan halk zarar görüyor" diyen Calderon, şimdiye kadar barışçı bir çözümün sağlanmamasının sorumlusunun askeri kesimin olduğunu belirtti. Şimdiye kadar gerillayı askeri olarak tasfiye ettikten sonra masaya oturmaya planladıklarını, fakat bunu başaramadıklarını, buna rağmen FARC'ın barış programını ve ulusal yeniden inşa için on maddelik öneriye sadık kaldığını vurguladı. Bunun devrimci bir platform olmadığını ispatlamak için de önerilerinin Katolik kilisesi tarafından da desteklendiğine işaret etti.

ELN de Pastran'a yazdığı bir mektupta bir masada buluşma önerisini sevinçle karşıladıklarını belirtti. ELN aynı mektupta sekiz maddeden oluşan taleplerini de iletliyordu. Birinci olarak gerillanın silahsızlandırılmasının konu olarak görüşülmemesi talep edildi. Görüşmelerde bu çatışmalara neden olan "ağır sosyal eşitsizlik" üzerinde durulmasını istendi. Ayrıca ELN görüşmelere ordunun da katılmasını ve bu görüşmelerin uluslararası bir gözlemci grup tarafından izlenmesi talebini ileri sürdü. Askerin barış görüşmelerine katılması talebiyle özel ölüm mangalarının dışlanması amaçlandığını belirten ELN, bu taleplerinin ciddiye alınmadığı durumda görüşmelere katılmalarının söz konusu olamayacağını açıkladı.

Uzun bir dönemdir diyalog beklentisi içinde olduğu bilinen Kolombiya gerilla hareketinin Pastrana'nın çağrısına olumlu bir yanıt vermesi pek şaşırtıcı olmadı. Zira ABD emperyalizmi "düşük yoğunluklu demokrasi" sürecini bilinçli bir şekilde özellikle bölgede hayata geçirmektedir. Diyalog süreci altında önce gerilla iktidar perspektifinden arındırılarak politik olarak ehlileştirilmekte, daha sonra da egemen sınıf ilişkilerine dokunulmadan "ulusal uzlaşma" sağlanmaktadır. Kolombiya'da bu sürecin ABD adayı tarafından gündeme getirilmesi bu olayın gerçek yüzünü aydınlatmaktadır. Kolombiya gerilla hareketinin mevcut düzene "entegrasyonu" bölgede bir dönemin devrimciliğinin kapandığının da göstergesi olmaktadır.

ABD'nin adayı Kolombiya'ya barış getirebilir mi?

*Avrupa'da yaşamak zorunda kalan Kolombiyalı muhalif Nana Solano ile yapılan aşağıdaki röportaj **Junge Welt** gazetesinin 29 Haziran '98 sayısından alınmıştır.*

JW: Muhafazakar Parti (PC) adayı Andres Pastrana ikinci tur seçimlerde Kolombiya'nın yeni başkanı seçildi. Seçimleri kazanmasını nasıl açıklıyorsunuz?

- Biz Kolombiya'yı "Noemi-kız fenomeni" olarak adlandırıyoruz. Kolombiya halkının büyük kesiminin unutkan olduğu görülüyor. Noemi Sanin hükümet üyesi olmasına rağmen kendisini "alternatif" bir başkan adayı olarak lanse etti. Dışişleri bakanı olarak ülkedeki durumun gülbahçesi olduğunu söylüyor ve sol gerillanın Kolombiya'daki terörün sorumlusu olduğunu savunuyordu. O şimdiye kadar iyi bir strateji izledi. Seçimlerden kısa bir süre önce PC'nin büyük politik tiyatrosundan ayrılarak aniden "partilerden bağımsız" bir aday olarak gözükmeye başladı. Bu tutuma özellikle gençler inandılar. Kadın seçmenler arasında "kadın öldürmez", "kadın yalan söylemez" sloganlarıyla büyük bir oy potansiyeli buldu. İkinci tur seçimlerinden bir gün önce muhafazakarların tarafına geçerek ve böylece Pastrana'nın liberal Oracio Serpa üzerinde zaferini sağladı.

JW: Seçim çalışmalarında ülkede barış yolunun açılacağı vaadinde bulundu. Bu verilen sözden ne beklenilebilir?

- Hiçbir şey. Son geçen 50 yıl içinde bütün başkan adayları 50 kez yapılan seçim çalışmalarında Kolombiya'ya barış vaadinde bulundular. İş, sağlık sorununun çözümü, küçük köylülere toprak, daha iyi eğitim olanakları vb. şeylerde seçim vadelerinin içeriğini oluşturuyordu. Ama biz gerçeği biliyoruz. Bir başkandan diğerine durum daha da kötüleşti. Daha fazla özelleştirme, az işyeri ve sosyal güvenliğin izine raslanmaması... Eğer hükümetler en küçük sorunlara dahi çözüm bulamıyorlarsa, barış görüşmelerine hiç mi hiç gitme gücü gösteremezler. Gerçekten şimdiye kadar ciddi bir barış adımını atmak isteyen bütün başkan adayları katledilmiş bulunuyor. Pastrana için silahlı direniş örgütleri terörist yuvalarıdır. Aklını kaçırmayı gerekiyor ki, onlarla bir masaya oturup barış görüşmeleri sürdürebilsin.

JW: Kolombiya'nın en büyük sol gerilla grubu FARC seçimleri boykot etme çağrısı yaptı. Pastrana'nın FARC'ın istediği aday olduğu söylentilerini nasıl açıklıyorsunuz?

- FARC hiçbir adaya güven duymadığı için seçimleri boykot etti. Liberal başkan

malzemesi olarak kullanmaya başlayınca, FARC ona bir mektup yazarak "barış görüşmelerini" seçim malzemesi yapmamasını talep etti. Muhafazakar Pastrana için barış sorunu bir tema dahi olmadığı için böyle bir mektubun muhatabı olmadı. Basın bu durumu kullanarak bilinçli bir şekilde FARC'ın Pastrana'yı desteklediği söylentilerini yaydı. Gerçekten ise FARC'ın istediği bir aday yoktu. Yapılan seçimler ise bir oyundan başka birşeyi ifade etmedi. Nitekim Kolombiyalıların çoğunluğu bu seçime katılmadı.

JW: Pastrana altında muhafazakar bir hükümet ne ifade edecek?

- 1994 seçimlerinde de olduğu gibi Pastrana ABD hükümetinin desteklediği aday oldu. O ABD'ye askeri bir müdahaleye gerek duymayacak biçimde bütün kapıları açmaya hazır. Bir yıldan az bir zaman dilimi içinde özelleştirmeler tamamlanacak. Pastrana doğal zenginliklerin ve işletmelerin ABD'ye peşkeş çekilmesinin kararlı savunucusu. Ayrıca büyük petrol rezervleri, bulunmaz ağaç türleri, henüz dokunulmamış yağmur ormanlarının varlığı bilinmektedir. Bunun için yüzbinlerce insan yerleşim yerlerinden kovulmaktadır. Bunun arkasında küçük bir elit grubun ekonomik çıkarları bulunmaktadır. Bu küçük elit kast, devletin de desteğiyle paramilitarist grupları kullanarak ülkeyi "temizlemektedirler". Muhalefet üzerindeki baskılar gelecekte daha da yoğunlaşacaktır. Politik katliamların sayısı hızlı bir biçimde artacaktır. Pastrana sol güçlere ve sosyal hareketlere karşı doğrudan mücadelede kararlı olduğunun altını defalarca çizdi.

JW: Kolombiya için bir umut var mı?

- Tek umut uluslararası kamuoyunun Kolombiya'da demokrasinin olmadığı gerçeğinin farkına varmasıdır. Halka karşı savaşın artacağı ve kısa vadeli önerilerin sorununa çözüm getiremeyeceği. Kolombiya'daki durum seçimlerle değişmeyecektir. Almanya'da da Kohl gider Schröder gelirse birşey değişmez. İnsan hakları ve adalet için mücadele edenler yeni bir başkanın seçiminden dolayı mücadeleye tek bir saniye dahi ara vermemelidirler. 50 yıllık muhafazakar ve liberal hükümetler izlerini bıraktılar. Kolombiya için bir çözüm ancak bütün ezilen sınıfların birleşip egemen sistemi aşmalarıyla mümkün olabilir.

Meksika: Devlet terörü yoğunlaşıyor



durumların yaşanabileceği biçiminde gerekçeler ileri sürdü.

Son saldırılara sadece EZLN değil hükümet partisi PRİ taraftarları da hedef oldular. Köylüler kendi köylerini kontra güçlere karşı birlikte savundular.

Devletin yoğunlaştırdığı bu zorbalık ve katliamlar Meksika toplumunun bütün kesimlerinde büyük tepkilere yol açtı. Aydınlar, akademisyenler, sendikacılar ve diğer toplumsal örgütlenmeler ortak çağrı yaparak hükümetin

Chiapas'ta uyguladığı şiddeti protesto ettiler. Burjuva muhalefet partisi PRD başkanı Lopez Obrador bile bir açıklama yaparak, hükümetin Chiapas'ta gerçek yüzünü gösterdiğini, amacının hiçbir zaman barış olmadığını, tersine Zapataları ezmek olduğunu ortaya çıktığını belirtti.

Chiapas bölgesinde bulunan 32 özerk belde devlet başkanı Ernesto Zedillo'ya içeriği sadece "Siz bir katilsiniz! Hepsi bu kadar" sözleri yazılı ortak bir mektup gönderdiler. Bu ortak mektup, kısa bir süre önce, 13 Ekim 1994 yılında EZLN ile hükümet arasındaki barış görüşmelerinin ortamını hazırlamak için Chiapas kilise temsilcilerinden oluşan Ulusal Aracı Komisyonunun kendisini dağıttığı açıklamasının ardından devlet başkanına yazıldı. Devlet güçleri değişik yöntemlere başvurarak EZLN'den yana tutum takınan herkesi korkutmaya, sindirmeye çalışıyor. Bu süreçte birçok kilise görevlisi dahi kontra güçlerin saldırısına maruz kaldı. Yabancı kökenli

oldukları gerekçesiyle bazı dini görevliler Chiapas bölgesinde alınarak sınır dışı edildi.

Ulusal Aracı Komisyonu'nun görevine son vermesi üzerine bir açıklama yapan EZLN, hükümetin Chiapas'taki eşitsizliği korumak için her türlü provokasyona başvurduğunu belirterek, bundan böyle mücadeleyi değişik yöntemlerle yoğunlaştıracaklarını vurguladı. Aynı açıklamada dünya kamuoyuna ve Meksika toplumsal muhalefetine çağrıda bulunularak Zedillo hükümetine savaş stratejisinin durdurulması için baskı yapılması istendi.

Gelinen yerde egemen sınıf EZLN'yi askeri yöntemlerle ezmek, kitle tabanını paralize ederek marjinalleştirmek ve kendi çıkarları doğrultusunda Chiapas'ı yeniden yapılandırmak istemektedir. Oyalama taktiğiyle EZLN'nin askeri potansiyeli, ardından da kitlesel dayanağı etkisizleştirilmeye çalışıldı. Hükümet resmi devlet güçlerinin operasyonlara katılmadığı yerlerde kontra güçlerini kullanarak durumu denetlemeye çalıştı.

Kızılderili yoksul köylülerin meşru demokratik taleplerinin ifadesi olan Zapatista hareketi şimdiye kadar güçlü bir enerjiyi açığa çıkarmayı ve Chiapas kırsalında ezilenleri etrafında toplamayı başardı. Artan saldırılar bu durumun bir tescilidir. Bu taleplerin karşısındaki güç emperyalizmin işbirlikçisi Meksika tekelci burjuvazisidir. Onu tarihe gömecek enerji ise Meksika işçi sınıfında saklıdır. Meksika işçi sınıfının önünde Zapatista hareketini sermaye iktidarına karşı desteklemek, taleplerine sahip çıkmak görevi durmaktadır.



Son aylarda Meksika'da kitlesel köylü katliamları gündemde. Kızılderili emekçilerin taleplerine dikkat çekmek için Meksika'ya giden yabancı delegasyon üyeleri sınır dışı edildikten sonra devlet güçleri öç alırcasına Zapata Ulusal Kurtuluş ordusu EZLN'ye destek veren bölgelerdeki köylülere karşı kelimenin tam anlamıyla katliamlara başladılar. EZLN'yi yoğun ve sistematik bir devlet terörüyle ezmek bugün egemen sınıfın izlediği esas stratejidir.

Acteal'da Aralık '97 yılında paramilitarist güçlerin gerçekleştirdikleri bir saldırı sonucu 45 kızılderili köylü katledilmişti. Son olaylar özellikle devlet denetiminden çıkarak geleneksel otonomi sistemi uygulamasına başlayan köylerin yaygınlaşması üzerine başladı. Köylüler egemen sınıfın kurumları dışında yerel öz yönetimlerle yeni bir toplumsal düzenlenmenin temellerini attıklarını yoğun bir şekilde propaganda etmektedirler. Zira 1994 yılı ayaklanmasının en önemli taleplerinden biri kızılderililerin otonomi sisteminin tanınması olmuştu. EZLN bu talebi etkisi alanında bulunduğu bölgelerde hayata geçirmeye başlamıştı. Merkezi devletin askeri, politik ve ekonomik müdahalelerine rağmen kızılderili köylüler geleneksel ortak yönetim ve paylaşım sistemine bağlı kaldılar.

Üç hafta önce üç ayrı beldenin devlet kurumlarından özerkliğini ilan etmesinden sonra devletin saldırıları tırmandı. 7 Haziran günü Guerrero eyaletinde El Charco kızılderili köyünü ablukaya alan ordu güçleri bir binayı bombardımana tutarak yerle bir ettiler. Okul binasında barınan Devrimci Halk Ordusu (ERP) gerilla güçlerinden 11 kişi hunharca katledildi. Gerilla güçlerini barındırdıkları için köylülerin büyük

kesimi ordu güçleri tarafından dayaktan geçirilerek tutuklandı.

Son olarak 10 Haziran günü San Juan de La Libertad bölgesi köylülere ordu, polis, kontra güçler tarafından zorla yerlerinden kovuldular. Chiapas bölgesinde yaşayan Zotsil-kızılderililere yönelik olarak da bir operasyon düzenledi. Bu operasyona bölgede görev yapan devlet memurlarının katılması toplum genelinde büyük tepkilere yol açtı. Bu operasyonda köylülere rastgele ateş edilerek 9 kişi öldürüldü, 9 kişi yaralandı. Bu katliama doymayan devlet güçleri 57 köylüyü tutukladılar. Artan tepkiler karşısında devlet, önce köylülerin ateş ettiği ve kendilerini sadece korumaya çalıştıkları biçiminde gülünç bir açıklama yaptı. Fakat sağ kurtulanlar olayları ayrıntılarına kadar anlatarak uluslararası kamuoyunun dikkatini çektiler. Askerlerin köye girdikten sonra göz yaşartıcı gaz kullanarak birçok kişiyi arkadan bağladığı ve ardından kurşuna dizdikleri ortaya çıktı. Birçok köylünün de helikopterlere bindirilerek götürüldüğü ve bu köylülerden haber alınmadığı biliniyor.

Kontra ve ordu güçlerinin kızılderili köylülerine yaptıkları saldırının ardından köylülerin bütün mallarına da el konuldu. Son iki hafta içinde yoğunlaşan bu saldırılar sonucunda çevre köylerde evlerini terkedip dağlara sığınanların sayısı 3 bini aşmıştır.

Bu gelişmeler üzerine içişleri bakanı Francisco Labastida Ochoa bir açıklama yaparak Zapatalara karşı bir saldırının sözkonusu olamayacağını altını çizerek, gerçek durumu gizlemeye çalıştı. Boşaltılan köylerin gelecekteki çatışmaları engellemeye yönelik bir önlem olduğunu belirterek, aksi durumda Acteal'da olduğu gibi

General Motors grevi ve sistemin derinleşen çelişkileri



ABD'de General Motors emekçilerinin Haziran ayının başlarında başlattıkları grev eylemi devam etmektedir. Gözlemciler, dünyanın bir numaralı otomobil tekelinin yönetimi ile United Auto Workers (UAW) sendikası temsilcileri arasında süren görüşmelerin kısa bir süre içinde sonuç vermeyeceğini ve grevin devam edeceğini iddia etmektedirler. 29 Haziran'dan itibaren 15 günlük yaz tatilinin başlamış olması eylemin uzamasının diğer bir nedenini oluşturmaktadır.

General Motors eylemi sınıf mücadelesinin gelecekteki temel karakteristiklerinden, avantajlarından birisini çarpıcı bir biçimde ortaya koymaktadır. Kapitalist üretim sürecinin son yıllardaki en belirgin özelliklerinden birisi sıfır stok bulundurma ve üretim sürecini mümkün olduğu kadar bölme, dağıtma, ayırtırmadır. Bu pratiğin sermaye açısından sınırları ve hatta tehlikeleri, ters tepki yaratma olanakları, somut bir biçimde geçen yılki UPS grevinde görülmüştü. Kamyon sürücülerinin eylemi ABD ekonomisinin tamamını, gerek ulusal gerekse de uluslararası planda, herhangi bir grev sonucu kolaylıkla sıkıştırılabileceğini kanıtlamıştı.

Bu yılki General Motors grevi bu gerçeği çok daha net bir biçimde doğrulamaktadır. Flint'de (Michigan) 9.200 işçinin çalıştığı fabrikada başlayan grev General Motors'un tüm üretimini etkilemiş ve kısa sürede 29 fabrikasının 26'sında üretim tamamen durmasına, toplam 144 bin işçinin fiilen çalışamaz durumda kalmasına neden olmuştur. Dev bir tekelin üretiminin bu şekilde felce uğramış olmasının esas nedeni 9.200 işçinin yiğit direnişi değil, kapitalist sistemin kendi iç çelişkileri ve çıkmazlarının sonucudur. Yani Flint'de işçiler kendi uzmanlık alanlarına giren bir parçayı, bir civatayı imal etmediklerinde sıfır stoktan dolayı anında yedek parça kıtlığı doğmakta, 144 bin işçi çalışamaz duruma düşmekte, tekelin genel üretimi tamamen durmaktadır. Sonuçta, sermayenin dağıtarak incelttiği üretimin süreci ve daralttığı uzmanlık alanı emekçi direnişlerine ek olanaklar sunmakta, korkunç bir güç vermektedir. Değişik üretim birimleri arasında bu şekilde doğan bağımlılık ilişkisi en mütevazı işçi hareketinin ölçeğini artırmakta, etki alanını genişletmektedir.

Buna karşılık sermaye sınıfı, kapitalist sistemin artan çelişkileri ve dünya ölçeğinde büyüyen çıkmazı karşısında çözümünü işçi sınıfına saldırmakta, saldırılarının yoğunluğunu artırmakta aramaktadır. Dahası, günümüzde güçler dengesi bakımından elverişli bir konumda bulunan egemen güçler, işçi sınıfının her direnişini kendileri için bir yedek silah olarak kullanmaya, saldırılarına için bir sıçrama tahtasına dönüştürmeye çalışmaktadırlar.

25 Haziran tarihli *Wall Street Journal* gazetesinde General Motors yönetimine atfedilen tavır bu alanda dikkate değer bir örnektir. Gazetenin iddialarına göre General Motors yönetimi grev eylemine misilleme olarak ABD'deki birkaç fabrika dışındaki tüm üretim birimlerini toptan kapatmayı ve Meksika, Brezilya ve Çin gibi emeğin değerinin düşük olduğu ülkelere taşınmayı düşünmektedir. General Motors'un bu hesapları özünde bir yenilik ifade etmese de biçimi itibarıyla sermayenin saldırıların kazanabileceği boyutu göstermektedir.

Doğu Timor halkı "bağımsızlık" şiarıyla sokaklarda



Cakarta ordusu tarafından 7 Aralık 1975'te işgal edilen, daha sonra 7 Temmuz 1976 günü Endonezya'nın 27. eyaleti sıfatıyla ilhakı ilan edilen Doğu Timor adasında mücadele yükseldikçe ve mevzi kazandıkça Cakarta rejimi hırçınlaşmakta ve aynı zamanda da emperyalist güçlerin ikiye bölünmesi ve suç ortaklığı ortaya çıkmaktadır. Eski bir Portekiz sömürgesi olan Doğu Timor adasında işgalden sonra 20. yüzyılın en büyük katliamlarından birisi yapıldı. Cakarta rejimi toplam nüfusu 900 bin civarında olan Doğu Timor halkının, kilisenin verilerine göre 200 bini aşkın bir bölümünü işgalden bu yana geçen zaman içinde katletti. Bu soykırımı, insan haklarını savunmada arasıra havari kesilen emperyalist güçler görmezlikten geldiler, Suharto rejiminin bir iç sorunu olarak nitelediler.

Suharto'nun devrilmesi Endonezya'da olduğu gibi Doğu Timor'da da mücadele dinamiğine ivme kattı, yeni perspektifler kazandırdı. Endonezya'da kitle hareketinin yükselmesi ve rejimin sarsılması ile birlikte başta başkent Dili olmak üzere Doğu Timor'un belli başlı kentlerinde bağımsızlık talep eden günübirlik dev kitle gösterileri yapılmakta, özgürce referanduma gidilmesi istenmekte, değişik eylemler örgütlenmektedir.

İşte böyle bir ortamda Avrupalı emperyalist güçler "Amerika'yı yeniden keşfetmiş" oldular ve Doğu Timor halkının on yıllardır yaşadığı trajediyi yakından görmek için adaya bir delegasyon gönderdiler. Suharto işbaşında iken ve Cakarta rejimi zinde görünürken, bu güçlerin temsilcileri Doğu Timor'un adını dahi anmayan diktatörlüğe ve işgal

güçlerine karşı direnenleri terörist olarak değerlendiriyorlardı. Devir kısa süre içinde değişti, güçler dengesi hassaslaştı, bozulmaya yüz tuttu. ABD'nin ve Japonya'nın bir arpalığı olan bölgede Avrupa tekelleri için köşe kapma fırsatı doğdu. Onun için insan hakları nakaratı Avrupalı emperyalistlerin ağzınca güncellik kazandı, Doğu Timor halkı için de munasip görüldü. Ancak, İngiltere, Avusturya ve Hollanda büyükelçilerinden oluşan ve AET Brüksel Komisyonu'ndan üst düzeyde iki yetkilinin de refakat ettiği heyet 27 Haziran günü Dili'ye timsah gözyaşları dökmeye geldiğinde tam tersi bir manzara ile karşılaştı.

Emperyalist güçlerin heyeti Cakarta rejiminin estirdiği terör karşısında içine kapanmış, Kosova Arnavutları gibi emperyalist müdahaleden medet uman bir kitle değil, "Yaşasın bağımsızlık!", "Kahrolsun diktatörlük!", "Xanana Gusmao'ya özgürlük!" şiarlarıyla sokaklara dökülen, mücadele alanına taşan onbinler, yüzbinlerle karşılaştı. Xanana Gusmao, 1992 yılından bu yana Cakarta'da tutuklu bulunan bağımsızlık hareketi FRETİLİN'in (Doğu Timor'un Bağımsızlığı için Devrimci Cephe) önderidir.

Emperyalist heyet kitleden alkış, sevgi gösterileri, tezahürat bekliyordu. Tartaklandı! Bunun üzerine, insan haklarını bahane ederek pazar araştırması yapmaya gitmiş olan heyet paniğe kapılıp gezisine son verdi ve nefesi Cakarta'da aldı. İşgal güçleri ise en doğal hakları için yiğitçe direnen Doğu Timorlu emekçilerin üzerine yayılım ateşi açarak, gelenekselleştirilmiş katliamlarına bir yenisini daha ekledi.

Etiyopya-Eritre:

Eski kavga arkadaşlarının çıkmazı

İki ülke arasında başlayan savaş karşılıklı kışkırtmalarla sertleşerek sürüyor. Etiyopya hükümeti bu hafta içinde yaptığı resmi açıklamada, Eritre askerlerinin işgal ettikleri bölgeyi hemen terketmemesi durumunda ara verilen bombardımanlara yeniden başlanacağını ve barış umudunun tamamen ortadan kalkacağını belirtti. İki ülke arasında 11 Haziran'dan itibaren karşılıklı askeri saldırılara ara verilmiş ve bir diyalog olanağı ortaya çıkmıştı. Fakat bu tarihten sonra da ilişkiler gerginleşmeye devam etti. Afrika Birliği Örgütlerinin (OAU) taraflar arasında bir uzlaşma sağlamak amacıyla giriştikleri diyalog çabası sonuç vermedi. Etiyopya hükümeti işgal edilen bölgenin boşaltılmasının görüşmelere başlamanın önkoşulu olduğunu belirterek her türlü inisiyatifi reddetti. Tutumunda kararlı olduğunu göstermesine Etiyopya'da çalışan bütün Eritreli iç güvenlik gerekçesiyle kitlesel biçimde sınır dışı edildi.

Bütün olgular savaşın önümüzdeki dönemde yeniden alevleneceğini göstermektedir. Burjuva tekeli medya özel bir propagandayla savaşı sosyalistler arasında bir savaş olarak sunarak gerçekleri çarpıtmaya çalışmaktadır.

Etiyopya ve Eritre'nin bugünkü sınırlarının İtalyan sömürgeci güçleri tarafından çizildiği bilinmektedir. Bu iki ülke İtalya ve İngiltere tarafından birbirine karşı kullanıldılar. Eritre her defasında Etiyopya'nın boyunduruğu altında varlığını sürdürmek zorunda bırakıldı. İkinci paylaşım savaşı sonrası İngiltere tarafından atanan kral Hayle Salazi Eritre'ye bir federasyon statüsü tanıyarak halkın tepkilerini gidermeye çalıştı. Bunun bir oyun olduğu bir süre sonra ortaya çıktı. Eritre 1962 yılında tamamen işgal edildi. Eritre halkı önce krallığa, daha sonra da Mengistu diktatörlüğüne karşı zorlu bir mücadeleye girişti. Bu süreçte Eritre Halk Kurtuluş Cephesi (EPLF) ile Etiyopya'da mücadele eden Tigrey Halk Kurtuluş Cephesi (TPLF) ortak mücadele temelinde Mengistu diktatörlüğünü devirmeyi başardılar. Mengistu diktatörlüğüne karşı mücadele esnasında devrimci hareketlerin haklı olarak sempatiyle söz ettiği bu hareketler, iktidarlarının ikinci gününde ABD tarafından Afrika'daki örnek demokratik rejimlerin kurucuları olarak sunuluyordu. Emperyalistlerin kendilerini marksist-leninist olarak tanımlayan bu hareketlere bu tavrı 20. yüzyıl ulusal kurtuluş savaşları deneyimlerinden besleniyordu. ABD emperyalizmi sözlerden ziyade gerçek politik konuma bakacak bir sömür-yönetim deneyimine sahiptir. Mali iktisadi gücüyle bağımsız ulusal devletlere hükmedebilen emperyalizmin diplomasisi buna uygun şekillenmektedir. Burjuva demokratik nitelikteki ulusal kurtuluş hareketlerinin, dünyada kaderlerini bağlayabilecekleri proleter sosyalist bir güç odağının olmadığı koşullarda, ufkı kapitalizmin inşasıyla sınırlıdır. Dahası, Sovyetler Birliği'nin bürokratik yozlaşmasının ürünü dış politikasıyla kral Selazi'yi ve Mengistu'yu desteklemiş olması emperyalizme ek kolaylıklar sağlamıştır. Nitekim çok geçmeden her iki ülke rejimleri Marksizm-Leninizm'den vazgeçtiklerini açıklamışlardır.

Mengistu'nun devrilmesinden sonra iki ülke ekonomik yapılarını zayıflatmamak için ilk etapta ortak para birimi Etiyopya Birr'ini kullanmaya devam ettiler. Bu tarihten itibaren iki ülke arasındaki ticaret, mal akışı hiçbir gümrük

engeline takılmadan yapıldı. Etiyopya için Eritre'nin Asep kenti üzerinden Kızıl Deniz'e açılma olanağı ekonomik açıdan önem taşıyordu. Ekonomik sorunlarla karşı karşıya bulunan ve ortak bir iktisadi yapıya sahip olan iki ülke için bu süreçte sınır sorunları önemli bir tartışma konusu oluşturmuyordu. Sınırların belirlenmesinin önümüzdeki dönemde ele alınması konusunda iki lider de aynı fikri paylaşıyordu.

Eritre yabancı tekellerin ülkeye yatırım yapması için bütün ekonomik ve politik önlemleri aldı, özelleştirmeleri hızlı bir şekilde uyguladı. Hızla yeni kapitalist işletmeler yeşerdi. Eritre Asep ve Masava liman kentleriyle Kızıl Deniz üzerinden ticaretini geliştirerek Etiyopya'ya karşı üstünlük elde etmeye başladı. Kapitalist pazar ekonomisinin mekanizmaları yerleştiği ve ülkede egemen hale geldiği ölçüde ülke yönetimi bu doğrultuda ekonomik-politik kararlar almak durumundaydı. Önce ayrı bir para birimi olarak Nafka işleme sokuldu. Ayrı bir para biriminin uygulanmaya alınması Etiyopya'nın sattığı malların bedelini dolarla talep etmesine yol açtı. Eritre başından itibaren bu teklifi reddetti. Buna paralel Adis Abeba hükümeti Eritre'den eski borçlarının dolarla ödenmesini talep etti, yanısıra Eritre mallarının ihracatına sınırlama getirdi. Bu süreçte Etiyopya Kızıl Deniz'e doğrudan açılma olanağını yitiriyordu ki, bu ciddi bir ekonomik gerileme demektir. Bağımsızlıktan sonra Asep kentindeki petrol rafinerileri ABD ve İngiltere-Hollanda Shell tekeli tarafından yeniden onarıldı. Shell, Eritre ortaklığında petrol yataklarının üretimini denetiminde bulundurmaktadır. Bu rafinerilerde Eritre yönetimi önemli bir gelir sağlamaktadır. ABD tekellerinin bugün iki ülkenin üzerinde savaş sürdürdüğü bölgede önemli oranda altın ve petrolün saklı olduğunu tespit ettiği ve bu yatakları işletmek için iki ülkenin yönetimlerine ayrı ayrı ortaklık önerilerinde bulunduğu bilinmektedir. Bu savaşın kızışmasında en önemli etken olmuştur. Altın, elmas, petrol üzerinde sürdürülen denetim savaşı Afrika kıtasının tümünü kapsayan en önemli sorundur. ABD ve batılı emperyalist tekeller kelimenin tam anlamıyla yeni bir sömürgecilik seferine girişmiş bulunmaktadır.

Etiyopya elindeki bütün olanakları devreye sokarak Kızıl Deniz'e açılığını yeniden sağlamaya çalışmaktadır. Hatta Eritre yönetimi liman kenti Asep'te bazı etnik grupların Etiyopya tarafından kışkırtıldığını, askeri destek verdiğini iddia etmektedir. Savaş biçimi olarak derinleşen çelişkilerin temelinde iki ülkenin giderek farklılaşan kapitalist ekonomilerinin çatışan çıkarları ve emperyalizmin böl-yönet politikasıyla savaş kışkırtıcılığı vardır.

Bir noktanın altını çizmekte yarar vardır. Yurtsever bir boyutta da olsa bu liderlerin marksist-leninist ideolojiyi savundukları dönemde kardeşlik ilişkisi temelinde hareket edebilmeleri dikkate değerdir. Hatta Meles'in iktidara yürüyüşü önemli oranda EPLF tarafından desteklenmiştir. İktidara geldiği ilk yıllarda zayıf temeller üzerinde olan Meles iktidarını Eritre'nin askeri güçleri korumuştur. 30 yıllık bir gerilla savaş deneyimi olan Aferovki bölgede önemli askeri bir güç oluşturmuştur. Meles uzun dönem bu güce dayanmıştır. Ama kapitalist rekabetin seline kapıldıkları, emperyalizmin güdümüne girdikleri andan itibaren karşılıklı düşmanlıklar, savaşa varan çirkinleşmeye başlamıştır. <https://rantey.org>

Cezayir: Askeri cunta rejimi kana doymuyor

Cezayir'de popüler halk sanatçısı Berberi kökenli Lunes Matub iktidarın barutunu tüketmeye yüz tuttuğu bir dönemde katledildi. Cezayir'de asker, politikacı ve aferist karışımı köhne bir oligarşinin çıkarlarına bekçilik eden askeri cunta rejiminin kan dökmekten, toplu katliam yapmaktan başka onu ayakta tutan bir toplumsal dayanağı yoktur. Rejimin akıl hocaları çok iyi biliyorlar ki islami terör hayaleti arkasına gizlenilerek bu terör politikası ilelebet yürütülemez, salt zorbalıkla toplum yönetilemez. Onun için arayış içindedirler. Sık sık düzenlenen hileli seçimlerle, uyduruk referandumlarla bu barbar rejime meşruluk kazandırılmadı ve kazandırılmayacağı da sonuçlardan anlaşılmış bunuyor.

Bu nedenle rejim Arapçaya zorunlu tek dil statüsü kazandırarak toplumun bir kesiminin ulusal duygularını okşamaya, onu diğer azınlıklara, özellikle Berberilere karşı kendi yanına çekmeye çalışmaktadır. Bu girişim yeni bir icat değildir. Geçmişte de ulusal birliği ve kimliği pekiştirme, sömürgeci gücün kültürel mirasından kurtulma gibi bahaneler altında aynı Araplaştırma deneyimleri yaşanmış ama sonuç alınamamıştı. 1991 yılında FLN (Ulusal Kurtuluş Cephesi) rejiminin can çekişmeye başladığı bir dönemde başlatılan Arapça kampanyalarının esas amacı milliyetçi duyguları kışkırtarak, körükleyerek sosyal sorunları yani sınıf mücadelesini tali plana düşürmektir. Sonucu görüldü.

Bugün aynı kampanya mevcut diktatörlüğü ayakta tutmak için başlatılmıştır. Sonucu görülecektir. İşin garip tarafı ve sahtekarlığın göstergesi bu kampanyanın başını çekenlerin sorun karşısındaki konumlarıdır. Cezayir burjuvazisi ve yöneticileri ne doğru dürüst Arapça konuşabilmekte ne de yazabilmektedirler. Bu iddia elbette bir abartmadır ama gerçeğin özünü tanımlayabilmek için söze öyle başlamak gerekiyor. Çünkü bu ülkenin iktidarda bulunan ve toplumsal zenginlikleri paylaşan elit tabakası, işadamları, politikacıları, askeri, istisnasız Fransız dili ile eğitilmiş, kültürü ile yetiştirilmiştir. Bunlar, tıpkı Osmanlılar gibi, hükmettikleri halka tamamen yabancıdır, çocuklarını Paris'te, New York'ta özel okullarda okutmaktadır.

Berberi kültürünün, geleneğinin, dilinin sözcülüğünü yapan Lunes Matub gibi kitleler tarafından sevilen bir sanatçının böyle bir dönemde katledilmesi kitlelerin korku duvarını aşarak kendiliğinden sokağa dökülmelerine neden oldu. Onbinlerce insanın "Katil iktidar!" şiarıyla sokağa dökülmesi, Kabili bölgesine bir ayaklanma atmosferinin hakim olması sadece Lunes Matub'un popülerliği ile açıklanamaz.

"Devrimci yoldaş! Toprak olsa bile vücudun, adın ebediyettir. Andımızdır ölümün." türünden toplumsal sorunlara tekabül eden besteleri olan Lunes Matub'un katledilmesi kitlelerin mevcut iktidara karşı olan nefretlerini haykırmasına vesile oldu. İktidar ile toplum arasındaki mesafe, daha doğrusu uçurum yakından görüldü. Cenazenin toprağa verildiği gün yüzbinlerce insan devlet başkanının sorumluluğuna doğrudan işaret ederek "Katil Zeroual!" şiarını haykırdılar. MCB (Berberi Kültür Hareketi) sorumluları öfkesi patlayan kitleyi sakin olmaya, sükunete davet ederlerken, kitle "sükunet değil silah istiyoruz!" yanıtını verdi. Bu arada cenaze törenini izleyen askeri helikoptere ateş açılması kitlenin çılgın tezahüratı ile karşılandı. Kabili eyaletinin başkenti Tizi Uzu'da, katliamdan bu yana ayaklanan kitlelerle güvenlik kuvvetleri arasında yoğun çatışmalar yaşanmaktadır. Kitleler başta Merkez Bankası, Valilik binası, Arapça yazılı trafik işaretleri olmak üzere iktidarın sembollerini kırıp yaktılar.

Her zaman olduğu gibi islamcı çetelere fatura edilen bu cinayetin esas sorumluluğu Cezayir iktidarının omuzlarındadır. Tetiği çekenler dinci gerici çeteler olsalar bile Cezayir halkı sorumlulukların ölçeğini görmektedir. Cenaze töreninde Lunes Matub'un kız kardeşi Malika "Uyanık olalım kavgamız uzun vadeli. Matub Lunes ölmedi, düşünceleri ile yaşıyor. Sizin herbiriniz birer Lunes Matub'sunuz" diyerek kitleyi provokasyonlara karşı uyarmaya çalışınca insanlar "Lunes Matub'u kim katletti!" diye sormaya başladı. Malika ise "Onu kimin katlettiğini siz çok iyi biliyorsunuz. Hükümette 7 tane islamcı bakan var. İktidar aynı islamcılar eşittir bir!" karşılığını verdi. Ve bunun üzerine kitle tekrar "Katil iktidar! İntikam!" diye haykırmayı sürdürdü.

1960-1980 CHP: Düzenin soldan koltuk değneği

Bugünün CHP ve DSP'sinden fersah fersah uzak olduğunda bile sosyal demokrasinin rolü açıktır ve doğrusu onun oynayacağı rolü sadece sermayenin ihtiyaçları belirler. Ne zaman, ne kadar sov-gösteri muhalefeti yapacak, ne zaman hükümet olacak, ne zaman “zafer” kazanacak, ne zaman görüntüde “baskı”ya uğrayacak ne kadar “Karaoğlan” olarak vezir ve ne kadar “CHP demek, kuyruk, yokluk, yoksulluk demektir” diye rezil edilebilecek, hep sermaye belirler. Kitleleri yanıltmak icinc “Ortanın solu Moskova yolu” da denir. MHP önerilerini vasallastırmak için hükümet de kurdurulur.

Sosyal demokrat tanımı 1848 Devrimi sırasında işçi sınıfının sosyalist mücadelesi ile küçük burjuvazinin demokratik mücadelesini devrim ekseninde birleştirme fikrinden doğdu. Ama 1848-1850 devrim yılları sadece burjuvazinin değil küçük burjuvazinin temsilcilerinin de devrim ihanetini gösterdi. Sosyal demokrat terimi 1917'ye kadar devrimciler tarafından kullanıldıysa da sonra 2. Enternasyonel'in reformizmine terkedildi.

Türkiye'de sosyal demokrasi ya da daha geniş bir ifadeyle reformizme duyulan ihtiyaç ancak son 35 yılın ürünüdür. Zira reformizm, modern sınıf ilişkileri ve hareketleri içinde işçi hareketinin devrimci kanallara akması işinin engellenmesidir. Bu yüzden 1923'te kurulan cumhuriyet yaptığı düzenleme ve reformlara rağmen kendini işçi sınıfının temsilcisi ilan etmemiştir. Sözde “devrimciler”e rağmen içinde CHP'nin ve cumhuriyetin resmi ideolojisi “sınıfsız, sömürsüz, kaynaşmış bir kütleyiz” olmuştur. Her iktidar kuşkusuz ki kendi iktidarında tüm toplum kesimlerinin çıkarı olduğunu formüle eder. Ancak TC ve CHP'nin durumu, kandırmaya ihtiyaç duyulacak kadar bir işçi hareketi ve toplumsal muhalefetin olmaması şartlarında şekillenmiş ve kendi burjuva ve faşist karakterlerinin resmi bir

ilanından vazgeçmekle yetinebilmişlerdir.

Ulusal burjuvazinin iktidarlari boyunca görülmüştür ki bunların solculuğu, devrimciliği, sosyalistliği ülke içinde ve dışında devrimci ve sosyalist güçlerin etkinliğine göre artıp, azalan bir maskedir. Bütün sorun iktidarı yitirmemektir. Burada ulusal burjuvaziye/orta burjuvaziye sol misyonlar yükleyenler bilmelidir ki, bu hiç de bu sınıfın güçler dengesinde yalpalayan kimliğinin göstergesi değildir. Orta burjuvazinin bu yalpalayan kimliği ulusal kurtuluş sınırlarında ortaya çıkar, yoksa sosyal kurtuluş sınırlarında onun safi nettir: Karşı-devrim kampı. Nitekim iktidara sahip olduğu sürece tercihini sürekli kapitalizmden yana yapar. 1960'lar boyunca Afrika-Asya'da bir dizi ulusal kurtuluş mücadelesinin önderliğinin, yalnızca hızla gidip emperyalist sisteme bağlanmış olması gerçeği değil, sözde “sosyalist” olanların kurduğu burjuva ekonomik-toplumsal ilişkiler de son derece açıktır. Bunları bir ölçüde perdeleyen sosyalist maskelerle “kapitalist olmayan yoldan kalkınma formülleri”dir. Ve bir de sosyalist maskeli SSCB ile iyi ilişkiler. Sosyalizm adıyla bile kapitalizm inşasına girilen bu 1960'lar dünyası tümüyle bir ulusal ve sosyal hareketlilikler dönemi idi ve ulusal kurtuluşa yönelmiş ve sağlamış ülkelerde emekçi katmanlar bilinç ve hareket anlamıyla aktifti. Burjuvazinin kendini maskeleyen ihtiyacının temeli olan bu tabloya rağmen yapılan uygulamalar burjuvazinin bu ulusal ve genç kategorisinde bile kendi sınıf bilincinin gücünü gösterir. Gerçekten de Asya-Afrika-Latin Amerika'da 26 Temmuz Hareketi ve Castro benzeri bir dizi önderlik iktidara geldi. Endonezya'da Sukorna, Cezayir'de Bin Bella'ya kadar geniş bir yelpazeden sadece Küba sosyalist dönüşümlere girişti. Castro'nun büyük bir iyiniyetle ve coşkuyla selamladığı Kolombiya ve benzer örneklerse kaderini hızla gerisin geri ABD'ye bağlayabildi. Sosyalizm ve sosyal kurtuluş bir kimlik değil istisnayı.

Türkiye'de reformizmin yeni dönemde laik-şeriatçı MGK ekseninde konumlanması da bu alanda yeni ideolojik-politik çıkışlar getiriyor. Kemalist iktidarın devrimciliği, SSCB ile dostluğu, şeriat karşıtlığı ve o iktidarın iki temel ayağı olarak CHP ve ordunun devrim kampına yazılması. Bu son derece zor ve abartılı bir misyondur. Sadece 1923'ler Türkiye'si değil son 35 yılda da CHP ve ordunun gericiilikleri ayan beyan ortadadır. Peki nasıl oluyor da bu açıklıklara rağmen 1923'lerin gerçeği “devrimci” etiketlerle bugüne sunulabiliyor. Olgunun ideolojik temeli devrimci demokrasi platformudur. Demokrasi temel özüne ve bunun kazanılması için küçük burjuvaziye tavizler temelinde bir ittifak stratejisinde bulunanlar bu ideolojik konumda zayıf bir karşı duruşta bulunuyorlar. Bu platformdan bakınca 1923'lerin Kemalizm'in burjuva iktidarı pekiştirmek ve kapitalist yapıyı kurmak için yapısal düzenlemeleri sosyalizmin bir alt basamağı, sanki ona evrilebilir bir olanak olarak gözüktüyor. Ensonu Kemalizm bir ulusal burjuvazi iktidarındır. Halbuki işçi sınıfı için demokrasi sorunu demokratik hakların azlığı ya da çokluğu değil, iktidar sorunu, iktidarın işçi sınıfı

iktidarı olmaksızın sosyalizmden bahsedilemez. Dolayısıyla 1923'lerin Türkiye'si ile sosyal kurtuluş arasında koca bir devrim görevi durmaktadır. Devrim cephesi açısından sorun bir tarih sorunu değil politik karşılığını CHP ve orduya karşı tutum gibi kritik alanlarda ifade eden güncel bir sorundur. CHP'nin 28. Kurultayı sonrası son durumuna bir de bu MGK solculuğunu yedeklemesi üzerinden bakmak gerekiyor. Önce kısa da olsa CHP'deki sürece de bakacağız.

1961 seçimlerinde CHP eski halkçılık düşüncesi-yorumu içinde “sınıf, din ve ırk gözetmeksizin halka hizmet edeceğini, Türk toplumu içindeki sınıfların birbirini tamamlayan gruplar olduğunu ve bütün işçi, memur, köylü ve ağaların çıkarlarını koruyacağını” ileri sürdü. Tarih olarak bakılırsa hayli modern bir Türkiye ve yakın bir tarihteki bu seçim platformu CHP'nin halen eski halkçılık yorumunun devamı “ağa çıkarlarını korumasıyla” halen eski CHP olduğu dönemdir. Zira henüz ülkede emek-sermaye çelişkisi çerçevesinde hareketlenen bir sınıf ve kitle hareketi yoktur ve bu sınırlar içinde bir durdurma ve saptırma ihtiyacı yoktur. Bu anlamıyla 1961'in Türkiye'si'nde halen modern sınıflı toplum mücadeleleri belirgin değildir. CHP'nin 1964 Ekim'de toplanan 17. Kurultay'ı “İleri Türkiye ülkümüz” başlığıyla yayınlanan bildirisinde, partinin ortanın solu çizgisini tutacağını açıklar. 1961'de yüzbin işçinin İstanbul'da yaptığı, toplu sözleşme ve grev hakkı talepli mitingte “Herkesin sahanında et, işçinin sahanında dert kaynar!”, “Patronun bizi ve devleti aldatmasına karşı grev istiyoruz!”, “Sosyal güvenlik için toplu sözleşme, adil hizmet için grev!” sloganları ile başlayan ve Kavel Direnişi (1963) ile radikalleşen işçi hareketi, Zonguldak ve Kozlu'da maden işçilerinin direnişininse toplumun değişik kesimlerince de desteklenmesi ve petrolün ulusallaştırılması istemiyle yoğunlaşan kampanya toplumda modern sınıf mücadelelerinin değişik yansımaları olmuştu. CHP böyle modern bir reformist, sosyal demokrat kimliğe doğru bir dönüşüm yaşamak zorunda kaldı. Demirel hükümetinin hazırladığı sendikalar kanunu tasarısına özellikle çalışma komisyonunda yer alan Türk-İş üyesi CHP'li milletvekillerinin isteğiyle bir hüküm eklendi. Böylece bir sendikanın etkinlik gösterebilmesi için, o işkolundaki işçilerin en az üçte birini temsil etmesi gerekiyordu. Konfederasyonlar konusunda da kısıtlamalar getiriliyordu. Böylece CHP toplumsal muhalefete gülcükler dağıtır, demokratlık oynarken onu kontrol etmenin anti-demokratik yolları da dahil her imkanı kullanan bir yönelimdeydi. CHP'nin 15-16 Haziran eylemlerinden sonraki tavrı daha da ilginçtir. Sermaye iktidarı açıktır ki İstanbul, Kocaeli, İzmir, Ankara, Adana'ya yayılan onbinlerce işçinin çatışmalı gösterisinde bir devrim provası görmüş ve korkmuştur. Buna rağmen binlerce işçi ve sendikacı tutuklanmış, işten atılmış, kara listelere alınmış ve işyerlerinde işçiler askeri kordon altında çalıştırılmış, hepsinden öte meclis yasayı onaylamıştır. Ama sermaye bu adımları atarken bile yasadan çoktan vazgeçmişti. CHP

Anayasa Mahkemesi'ne yasa ile ilgili iptal davası açtı ve yasanın iptali böyle sağlandı. İşte reformizmin kimliği budur. Onun reformculuğu ancak dizginlenecek olan kitle hareketinin sınırları tarafından belirlenir. Gerçek kimliği sermaye düzeninin bekası olan ama kitle hareketine karşı dalgakıran rolü için görüntüde solcu, emek dostu kesilen reformizmin bu ikili yanı onun kaçınılmaz özelliğidir. Düşünün ki 1970 CHP'nin reformist kimliğinin oturduğu bir evredir. 1969'da 19. Kurultay'da CHP'nin "sosyalist bir parti olmadığı ama ortanın solu görüşünün değişip gelişmeye açık bir öğreti olduğu" savunuluyordu. 1970 Temmuzunda 20. Kurultay'da İnönü "toprak işleyen, su kullananın" sloganını savunuyor: "Toprak işgalleri hem kanun dışı hareket, hem de devrimci eylemdir" diyebiliyordu. Bu ikili rolün bir diğer örneği 1971 darbesi oldu. Sermayenin karşı-devrimci terörü tamamen kukla bir sivil ekiple yürütülmesi isteği üzerine CHP'li Nihat Erim hükümeti kurdu ve başbakan oldu. Darbenin başbakanı ve sonradan adına "Erim erim eriyessin" diye türküler yakacak kadar halk arasında nefret edilecek N. Erim aynı süreçte CHP'den istifa etti. CHP'yi "temiz tutma" operasyonunun bir diğer parçası Ecevit'in "12 Mart bana karşı yapılmıştır" sözleriyle CHP Genel Sekreterliği'nden istifası oldu. Hükümete bakan verilmesine karşı çıkan Ecevit böylece "darbeye karşı" tutumun sınırlarını gösterdi. Bu olayda da olduğu gibi kitleleri izleyici kılan parlamenter bir muhalefet, Deniz'lerin idamına karşı infazları durdurma mektupları, 15-16 Haziran olaylarının nedeni yasaya karşı iptal davası... Reformizmin halktan yana mücadelesi işte buydu. Bu kadarında bile sol gösterip sağ vurmalar, çarpık burjuva demokrasisi içinde oyunlar CHP'nin olduğu gibi olabilecek en ileri reformizmin de doğal sınırlarıydı. Tıpkı 12 Mart hükümetlerine bakan vermek ya da toprak işgallerini "hem devrimci hem de kanunsuz eylem" ilan etmekte olduğu gibi. İlginçtir ama burjuvazi karşı-devrimci terör dönemlerinde reformizmi kullanır hatta yönetimi ona bırakır. CHP'nin 12 Mart'a bakan veriş ve resmi olmayan başbakanı, tıpkı 1917 Şubat sonrası reformist Kerenski hükümeti ya da Almanya'da 1918 devrim günlerine karşı reformist sosyal demokrat hükümette olduğu gibi, tercih edilmiştir. Zira sermaye sonradan teşhir olacaksak karşı-devrimi en güleryüzlü, en az teşhir olmuş sermaye politikacılarıyla yürütmeyi ister. Unutulmasın ki bir karşı-devrime ihtiyaç duyuluyorsa gerçekte sermaye iktidarı devrimle tehdit ediliyor demektir. Alman reformistleri, Schdemanlar, ordunun faşist subayı Naskelerinin, N. Erimler ordunun faşist Memduh

Tağmaçlarının kuklaları olarak bu rolü başarmışlardı ama Rus örneğinde Kerenski'nin ardında General Kabolov kitlelerin devrimci eylemi karşısında aynı başarıyı gösteremedi. Tam da boşa çıkarılan karşı-devrim sonrası kitleleri devrimden alıkoyan, saptıran son dalgakıran reformizm teşhir olmuş, aşılmış ve daha Ekim Devrimi öncesinde tüm işçi, köylü, asker sovyetlerinde (konsey) devrimciler çoğunluğu sağlamıştı.

CHP esas rolünü 1975 sonrası yeniden yükselen kitle hareketi karşısında buldu. Yükselen mücadelenin kazanımlarının CHP'ye tahvil edilmesi, karşı hareketlere ise sanki CHP'yi hedefliyor görüntüsü verilmeye çalışılması, kitle mücadelesinin ürünü kazanımların sanki CHP'ninmiş gibi sunulması ve ne olursa olsun devletin karşıya alınmaması. Bu, CHP'nin 1971'e giderken oynadığı rol oldu. Öyle ki, 1 Mayıs 1977'deki provokasyonu Ecevit "1 Mayıs olayı seçimlerde CHP'yi destekleyecek kuruluşları ve CHP'yi yalnızlaştırmak için başvurulmuş bir tertiptir" derken, 12 Mart'ı da kendisine karşı sunması gibi pervasızdı. 1976'da başta işçi sınıfı olmak üzere devrimci kitle hareketi "DGM'yi ezerken", DGM'lerin yasallaştırılmasının "resmi", aslında görüntüde nedeni CHP'nin meclis oturumlarını boşaltarak yasallaşmaya engel olmasıyla yani 1970 sendikalar kanunundaki gibi göz boyama tertipinde olduğu gibiydi. Bu siyasal gelişmeler içinde CHP 1977 seçim çizgisini yasal sınırlarda hükümeti karşısına almakla devleti karşısına almamak üzerine kurdu. 1975'ler boyunca CHP'nin kritik dönemeçlerde kimlerle yanyana düştüğünü de görmek ilginç olacaktır. 1977'de 2. Milliyetçi Cephe içinde partilerin iç huzursuzlukları üzerine dönemin Sanayi Odaları Birliği Başkanı olarak Sakıp Sabancı üzerinden sermaye "uyumsuz bir hükümetin etkin olamayacağını" vurgulayarak bir AP-CHP hükümeti önerdi. Daha önce de Ecevit ve Sabancı paralel olarak dış ödemeler dengesizliğinin tehlikeli boyutlara ulaştığını işlemeye ve hükümeti yıpratmaya başlamışlardı. Böylece 1980'e giden süreçte sermaye bir CHP hükümetine yöneldi. Öyle ki tüm diğer partilerin sert muhalefetine rağmen CHP 1977 seçimleri sonrası bir azınlık hükümeti kurdu ve cumhurbaşkanı bunu onaylayabildi. Kısa bir MC deneyimi sonrası ise on kadar AP milletvekili paranın da dahil olduğu çıkarlar gereği istifa ettirilip yeni bir CHP hükümeti deyim uygunsa zorla kurduruldu. Aynı dönemde AP-CHP meclis başkanlığında anlaşamıyorlar, CHP adayı ise MHP'nin desteği ile seçiliyordu. Böylece 1980 öncesi son CHP hükümeti, sermayenin bir

milletvekilleri ve faşizmin de dolaylı katkıları ile desteklendi. Böylece, kurulan CHP hükümeti sorunları aşmada IMF, Dünya Bankası gibi emperyalist kontrol mekanizmalarına bağlı kaldı. Böylece CHP'nin sahte ekonomik programı da kağıt üstünde kaldı ve sermayenin en has ihtiyaçları sözde "sol" bir hükümetçe karşılandı. İşçi ücret zamları dondurulur, iç tüketim kısıtlamaları içinde yoklar, yokluklar, kuyruklar oluşurken ekonomide hiçbir düzelme görülmedi. CHP hükümeti kredi alabilmek için Osmanlı döneminin Düyun-u Umumiye'sini hatırlatır biçimde ülkenin tarım ürünleri gelirlerini üç yıllığına rehin verdi. IMF isteğiyle Türk Lirası pul edilirken, yatırımlar durduruldu, kalkınma hızı sıfıra indirildi, kalkınma planı iptal edildi ve KİT etkinliklerine son verildi. CHP'nin böyle bir dönemde rolü ise hükümet ile Türk-İş arasında imzalanan Toplumsal Anlaşma'yla ortaya çıkmıştır. CHP ayrıca işçilere fedakarlık için bu satış sözleşmesinde rol almıştı. Aynı CHP sözde Kıbrıs'ta ABD'ye kafa tutan Ecevit eliyle ABD ilişkilerini düzenledi. Temmuz ve 1978 tarihli ABD raporlarına göre Türkiye ABD'nin "en güçlü irtibat" merkeziydi. Böylece ABD'nin askeri ambargosu kalkarken, yeni ABD istihbarat üsleri de devreye girdi. Son olarak CHP hükümetinin en başarılı uygulaması MHP'nin çağrısını yaptığı "sıkıyönetim" in ilanı ve onun yaygınlaştırılmasına önayak olması bunun içinse mecliste bir kez daha CHP-MHP'nin beraber hareket edip bunu yasallaştırmalarıydı. Böylece 1979'da İstanbul'da 1 Mayıs'ın kutlanmasına engel olmak gibi bir onur da CHP'ye düştü.

Bu örneklerde de görüldüğü gibi bugünün CHP ve DSP'sinden fersah fersah uzak olduğunda bile sosyal demokrasinin rolü açıktır ve doğrusu onun oynayacağı rolü sadece sermayenin ihtiyaçları belirler. Ne zaman, ne kadar şov-gösteri muhalefeti yapacak, ne zaman hükümet olacak, ne zaman "zafer" kazanacak, ne zaman görüntüde "baskı"ya uğrayacak ne kadar "Karaoğlu" olarak vezir ve ne kadar "CHP demek, kuyruk, yokluk, yoksulluk demektir" diye rezil edilebilecek, hep sermaye belirler. Kitleleri yanıltmak için "Ortanın solu Moskova yolu" da denir, MHP önerilerini yasallaştırmak için hükümet de kurdurulur.

CHP tarihi halka karşı ikiyüzlülüğün, suçların, suçluları korumanın, saklamanın, ABD'ye, IMF'ye uşaklığın, Kürt halkına karşı soykırım ve asimilasyonun tarihidir.

Sermaye iktidarında her Karaoğlu'nun bir efendisi vardır. Çünkü her orta burjuva işletmenin bağlı olduğu bir tekel ve her koltuk değneğin taşıdığı bir çürük sistem

Eksen Yayıncılık Kitapları

1. **Devrimci Demokrasi ve Sosyalizm** (TDPK Eleştirisi) 2. Baskı 300 000 TL.
2. **Modern Revizyonizmin Çöküşü** SB ve D. Avrupa Üzerine (Tükendi) 650 000 TL.
3. **Yakın Geçmiş Genel Bir Bakış ve Platform Taslağı** . 175 000 TL.
4. **Devrimci Harekette Reformist Eğilim** . . 400 000 TL.
5. **Teori ve Program Sorunları** 550 000 TL.
6. **Dünyada Yeni Düzen ve Ortadoğu (Tük.)** . . 250 000 TL.
7. **Siyasal Gelişmeler ve İşçi Hareketi** . . . 450 000 TL.
8. **Bir Gün Bile Yaşamak,(Tükendi)** (Roman: O. İyiler) . 1.400 000 TL.
9. **EKİM 1. Genel Konferansı, Değerlendirme ve Kararlar** 550 000 TL.
10. **Ekimler-1, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi (Tükendi)** 700 000 TL.
11. **Ekimler-2, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi** . 700 000 TL.
12. **Solda Tasfiyeciliğin Yeni Dönemi (Tük.)** 350 000 TL.
13. **İç Yazışmalar/İç Çatışmalar, Işık, Daha Çok Işık** 400 000 TL.
14. **EKİM Olağanüstü Konferansı (Tutanaklardan Seçmeler)** Devrimci Politika ve Örgütlenme Sorunları 550 000 TL.
15. **Kürt Ulusal Sorunu-1 Teorik-Programatik Perspektifler ve Siyasal Değerlendirmeler** . . 650 000 TL.
16. **Kürt Ulusal Sorunu-2 Teorik-Programatik Perspektifler ve Siyasal Değerlendirmeler** . . 850 000 TL.
17. **Tasfiyeciliğe Karşı Konuşma ve Yazılar, Kopanlar ve Kapılanlar** 450 000 TL.
18. **Devrimci Gençlik Hareketi Genişletilmiş 2. Bas.** 550 000 TL.
19. **Gebze Direnişinin Ardından** 175 000 TL.
20. **20 Temmuz Dersleri** 175 000 TL.
21. **Dünya'da ve Türkiye'de Özelleştirme Saldırısı** 175 000 TL.
22. **"İş-ekmek-özgürlük" sloganı üzerine, Liberal Demokratizmin Politik Platformu Genişletilmiş 2. Baskısı** 250 000 TL.
23. **EKİM 3. Genel Konferansı Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler** . . 650 000 TL.
24. **Küçük Burjuva Popülizmi ve Proleter Sosyalizmi (Z.Ekrem'e Cevap)** . 450 000 TL.
25. **EKİM 3. Genel Konferansı Örgütsel ve Siyasal Tartışmalar (Tutanaklar)** 750 000 TL.
26. **Demokratizmi Savunmanın Sınırları** 200 000 TL.
27. **EMEP Eleştirisi Bir sosyal reform partisinin ideolojik, politik ve örgütsel temelleri üzerine.** 250 000 TL.
28. **Partileşme Süreci-1 Perspektifler ve Değerlendirmeler** 650 000 TL.
29. **Partileşme Süreci-2 Polemikler: Devrimci Proletarya'ya yanıt** . . . 650 000 TL.

Zindanlar ve zindancılık-4

Düşman aldığı yenilgiyi hazmedemiyor!

H. GÜL

Sermaye devleti SAG ve ÖO yenilgisini hazmedemedi. SAG ve ÖO zaferinin hemen ardından tek tek zindanlarda yeni hak gasplarına yöneldi. Alçaklıkta ve riyakarlıkta sınır tanımayan çete devleti, tutsakların bedenlen yıpranmış olmasını fırsat bildi. Hak gasplarıyla yeni saldırı startını veren devlet ardından zindanlarda yeni katliamlara yöneldi. 24 Eylül '96 tarihinde Diyarbakır zindanında tutsaklara saldırarak 11 devrimciyi katletti, onarcasını ağır yaraladı.

1996 ve '97 yılı boyunca zindanlarda hak gaspları devam etti. Buna karşı da onlarca direniş yaşandı. '97'nin ikinci yarısından itibaren ise "hücre sistemi" güncelleştirildi. Bu çerçevede birçok cezaevinde tek ve üçer kişilik hücreler inşa edildi. 8 Aralık '97 tarihinde merkezi bir kararla üç hafta süren bir uyarı eylemi yapıldı. Eylemler sayımı teke düşürme, sayım vermeme, havalandırma işgali vs. biçiminde gerçekleşti. PKK ve öteki Kürt örgütleri ise bu eylemlere katılmadı.

'95 Buca katliamından beri direnişler tüm zindanlarda ortak gelişti. Merkezi Koordinasyonla beraber ise daha da merkezileşti. Bu yönüyle de düşmanın bir yere saldırabilmesi için tüm tutsakların tepkisini göze alması gerekiyor. Ama, adı üstünde, düşman bu. Düşman da kendi politik hedeflerinde inatçı ve ısrarlıdır. Sınıfsal çıkarlarını kolluyor. Bütün olanaklarını, deneyimini, bilgisini ve gücünü kullanıyor. Dolayısıyla teslim alma emellerinden vazgeçmiyor.

Başından itibaren tutsakların gücünü bölmek, parçalamak ve zayıf düşürmek başvurduğu en önemli taktiklerden biridir. Teslim almak ise vazgeçmediği emelidir. Bölme ve güçten düşürme taktiğini gruplar üzerinden yaşama geçirmeye çalıştığı gibi, tek tek zindanlara saldırarak da uygulamaya çalışıyor. Son olarak Buca Cezaevi'nde devrimci tutsaklara saldırarak 11 tutsağı Amasya ve Burdur'da hücrelere konulmak üzere kaçırmaya yine aynı taktiğin bir denemesiydi. Buna karşı devrimci tutsaklar ani bir refleksle 55 gardiyan ve müdürü rehin alıp barikatlar kurdular. PKK ve Kürt örgütleri bu eyleme de katılmadılar. Barikatların arkasında bedel ödemeye ve ödetmeye hazır binlerce yürek vardı. Düşman kendi ininde esir alınmıştı. Bu kararlılık kısa sürede Demokratik Kitle Örgütleri ve tutsak yakınlarından gerekli desteği bularak düşmana bir daha diz çöktürdü.

Zindan direnişi ve barikatlar

Marksizm ve Gerilla Savaşı adlı makalesinde Engels birçok somut deneyimden yola çıkarak barikatları değerlendirirken şunu söylüyor: "Demek ki, sokak çatışmalarının klasik çağında bile barikatların maddi olmaktan çok manevi bir etkisi vardı. Askerlerin sebatını sarsmak için bir araç durumundaydı. Eğer bu sonuç sağlanana kadar dayanılırsa, zafer kazanılıyordu, aksi takdirde yenilmek vardı. Bu, ilerde çıkması muhtemel sokak çatışmalarının şansını hesap ederken, göz önünde tutulması gereken başlıca husustur."

Evet barikatlar işlev olarak bir savunma aracıdır.

Devrimci tutsaklar sermaye iktidarının sistematik saldırılarına karşı ortak mücadele cephesini örmenin onurunu taşıyorlar. Devrimci yapılar dışarıya için de bundan gerekli dersleri alırlar mı bilinmez. Göstergeler bu konuda umut kırıcıdır. Fakat öğrenilecek bir ders varsa bu en başta devrimci tutsaklar arası birliğin mücadelenin gerçek ihtiyaçlarını karşılamaya dönük olduğudur. Birliği işlevsel kılan da budur. Manevi bağları kuvvetlendiren de budur. Bu birliğin grupçu kaygılarla yer yer zedelendiği oluyor. Böyle eğilimlerin mutlaka terkedilmesi, herşeyden önce düşmanın hesaplarını boşa çıkarmak için gereklidir.

Barikatların sınıf savaşımındaki genel işlevi budur. Örneğin zindanlar özgülünde barikatlar rehin eylemiyle birleştirildiğinde düşmanın saldırı olanaklarını epeyce sınırılıyor. Çünkü önce kendi insanlarını gözden çıkarması gerekir. Bir diğeri ise barikat kurulduğunda düşmanın bu alandaki (zindan) tüm işleyişini durdurup onu iki seçenekle karşı karşıya getiriyor. Ya saldıracak ya da pazarlığa oturacak.

Zindanlar yalnızca "açlık grevleri" ve "ölüm oruçları" gibi mücadele yöntemlerine değil, bundan böyle rehin alma ve barikat örmelere de tanık olacaktır. Bu düşmanın dayattığı zorunlu bir mücadele yöntemidir. Böyle bir yöntemi ustaca kullanmak, işlevsiz kılacak tutum ve davranışlardan kaçınmak elbette son derece önemlidir. Barikat ve rehin alma eylemleri bir amaç değil, düşman saldırılarını püskürtmenin, düşmanı saldırıdan alıkoymanın birer aracıdır. Bu titizlikle gözetilmesi gereken bir husustur.

Barikatlar bugüne kadar birer savunma işlevi gördü. 1998 barikat ve rehin alma eylemi de bir savunma eylemiydi. Ama gerektiğinde düşmana bedel ödetmeyi esas alan bir eylemdi. Böyle olmak zorundaydı. Çünkü hem düşman hem de biz devrimci tutsaklar "hücre sistemi" eksenli sürece hazırlık yapmıştık. Düşman Buca üzerinden bir yöntem denemişti. Sonuç alırsa bunu yaygınlaştırmayı hedefliyordu. Düşmanın bu adımı sert ve sarsıcı bir şekilde geri püskürtülmeliydi. Düşmanın bu saldırısına karşı uzun süreli bir açlık grevi gibi bir eylem işlevsiz ve dönem itibarıyla da düşmana soluk aldıracaktı. Aslında bir yönüyle süresiz açlık grevleri artık zindanlarda (en azından bu dönem) belli oranlarda etkili olmaktan çıkmıştır. Tek tek zindanlarda ise bu söylediğimiz daha da geçerlidir. Ancak genel ve merkezi olması durumunda nispeten etkili olabiliyor. Bu dönem zindanlarda fiili direnişler etkili ve sonuç alıcı olacaktır. Politikamız da bu eksenle şekillenecektir.

Yazımızı noktalamadan önce önemli gördüğümüz bir hususu bu vesileyle bir kez daha hatırlatmayı gerekli görüyoruz.

PKK ve diğer Kürt örgütlerinin zindanlar özgülünde izledikleri politikaların özü teslimiyetçi bir mahiyet taşımaktadır. Pratikte TDKP artıkları, Dev-Yol, TKEP vb. ruhsuz takımının izlediği

teslimiyetçilikten hiçbir farkı olmayan bir politikadır. PKK'nın zindandaki direniş süreçlerinin dışında kalmayı tercih etmesi zor anlaşılır bir durumdur. Oysa, zindanlardaki katmerli zulmün en fazlasına yine PKK'lı tutsaklar maruz kalmaktadır. Özellikle Kürdistan'daki zindanlar açısından bu yeterince açık bir durumdur. Fakat düşmanın Kürt illerindeki zindanlarda gösterdiği bu pervasızlığın gerisinde yine PKK'nın zindanlar politikasının sonuçları yatmaktadır. Bu aynı şey 12 Eylül dönemi için de geçerlidir.

PKK tutsaklarının "Zindan Konferansları"nın ortaya çıkardığı teslimiyetçi çizgiyi sorgulayıp mahkum etmeleri devrimci sorumluluklarının bir gereğidir. "Sıradan insanlar" ya da "cepheye hazırlık" gibi gerekçelerle bu teslimiyetçilik rasyonalize edilemez. Aksine, pratikte görüldüğü üzere bu politika beklenenin tam tersi sonuçlara yolaçmaktadır. PKK'lı tutsaklar zindanlarda kaderlerini devrimci tutsaklarla birleştirmek durumundadır.

Yine açlık grevleri eylemlerinin yaptırım gücünün zayıflamasında PKK'lı tutsakların rolü çok büyüktür. Yalnızca ortak eylemliliklere girmemesi nedeniyle söylemiyoruz bunu. Fakat daha da önemlisi, özellikle Kürdistan cezaevlerinde PKK davası tutsaklarının sık sık başvurulana, 40'lı günlere gelindiğinde ise hiçbir kazanımı olmadığı halde "eylem hedefine ulaşmıştır" denilerek bitirilen süresiz açlık grevleri nedeniyle hatırlatıyoruz. İşin şaşırtıcı tarafı da, PKK'lı tutsakların bu eylemliliği diğer devrimci örgütlerle ortaklaşa merkezileştirmek için bir çaba ortaya koymamasıdır. Adeta, ben başlatıyorum, siz ister katılın ister katılmayın havasında olmasıdır.

Son söz yerine

Devrimci tutsaklar sermaye iktidarının sistematik saldırılarına karşı ortak mücadele cephesini örmenin onurunu taşıyorlar. Devrimci yapılar dışarıya için de bundan gerekli dersleri alırlar mı bilinmez. Göstergeler bu konuda umut kırıcıdır. Fakat öğrenilecek bir ders varsa bu en başta devrimci tutsaklar arası birliğin mücadelenin gerçek ihtiyaçlarını karşılamaya dönük olduğudur. Birliği işlevsel kılan da budur. Manevi bağları kuvvetlendiren de budur. Bu birliğin grupçu kaygılarla yer yer zedelendiği oluyor. Böyle eğilimlerin mutlaka terkedilmesi, herşeyden önce düşmanın hesaplarını boşa çıkarmak için gereklidir. Merkezi Koordinasyon'un oluşumunda yeralan devrimci yapılara mensup tutsakların, düşman saldırıları karşısında bir tek irade olmayı önemli oranda başarmış olmaları büyük bir kazanımdır. Bunu daha da sağlamlaştırmak zorunlu bir görev olduğu gibi, şehitlerimizin anısına saygının, onların daha da kızıştırtarak bize emanet ettiği direniş ve zafer bayrağını onurla taşıyabilmenin de bir gereğidir.

Düşmanın zindanlara dönük kapsamlı saldırıları günceldir. Bu saldırıların başında ise birçok cezaevinde hazır hale getirdiği hücre sistemini dayatma saldırısı var. Bu saldırıların püskürtülmesi için yapılan hazırlıkları (zindanda ve dışarda) hızlandırmak ertelenemez bir görevdir.

Zindanlarda direniş geleneğinin doruk noktası:

'96 Süresiz Açlık Grevi ve Ölüm Orucu

Tarih boyunca ezilenlerin mücadelesinin bastırılması için her türlü yöntem kullanıldı. Bu yöntemlerin hiçbir zaman ağırlığını yitirmeyeni ise zindanlar ve zindanlarda işkence oldu.

Tarih, zindanlarda sermayenin her türlü katliamcılığına, işkenceciliğine ve hilelerine tanık oldu. Ama aynı zamanda ve daha güçlü biçimde zindan direnişlerine ve zaferlerine de tanık oldu. Faşist sermaye devleti devrimcileri tek tipleştirip, asker disiplinine sokma ve tek tek hücrelere koyma uygulamasını en yoğun biçimde 12 Eylül sonrası dönemde uygulamaya çalıştı. Bugün devrimci tutsaklara dayatılan hücre tipi uygulamasının kökeni geçmiştir. Sömürgeci sermaye devleti 12 Eylül faşizminin zindan anlayışını tüm cezaevlerinde uygulamaya koydu. Cezaevlerinde o güne kadar görülmemiş bir baskı uygulanıyordu. Bu baskıların başoyuncusu generallere ilk tokat Diyarbakır zindanından geldi. PKK'lı tutsaklar bu baskılara boyun eğmeyeceklerini ve asla teslim olmayacaklarını haykırarak bedenlerini önce tutuşturdular sonra da ölüme yatırdılar.

1982'de iyice yoğunlaşan itirafçılaştırma ve kimliksizleştirme saldırısı ölüm orucu direnişiyle karşılandı. 12 Eylül faşizminin zindanlar ayağına örülen bu barikatta yurtsever tutsaklar mücadele bayrağını diğer devrimcilere teslim ederek ölümsüzleştiler. Arkasından gelen '84 Ölüm Orucu Direnişi ise faşist baskılara karşı örülen ikinci barikat oldu. Devrimci Sol ve TİKB tutsakları '82'den aldıkları bayrağı daha yukarılara taşıdılar. Gösterdikleri dirençle her biri sermayenin karanlık yüreğinde birer korkuya dönüştüler.

Daha sonraki yıllarda ise sermayenin sayısız katliamları ve devrimcilerin de sayısız direnişleri ve eylemleri yaşandı. Faşist devlet, kafasında sürekli canlı tuttuğu saldırı politikalarını ne zaman uygulamaya kalksa bir dirençle karşılaştı ve ısrardan vazgeçti. Devlet ve onun en temel kurumu olan MGK, devrimcilerin zindanları bir okul gibi kullandığını çok iyi biliyor ve bu bilginin verdiği rahatsızlıkla kıvranıyordu. Devlet her seferinde karşılaştığı irade ve kararlılık karşısında giderek çaresizleşiyor fakat çaresizliğini kabul etmek istemiyordu. Devrimciler ise zindanları birer okul olarak kullanmaya devam ediyor ve 4 duvar arasına dahi yaşam veriyorlardı. Buralara verilen yaşam sermaye için ölüm demekti. Bu yaşam alanlarına son vermenin tek çözüm yolu ise hücre tipi cezaevi uygulamasına geçmekti.

Mayıs genelgeleri ve tabutluk dayatması

12 Mart '95 Gazi halk direnişi ve arkasından gelen görkemli '96 1 Mayıs'ı sermaye devletinin gözünü iyice korkutmuştu. Çok yönlü ve kapsamlı bir saldırı başlatılmıyordu. Acilen karar çıkartan MGK, toplumsal muhalefetin bastırılmasında ve işçi-emekçilere gözdağı verilmesinde dönemin en önemli saldırı hedefini cezaevleri olarak belirledi. Bunun için kontr-gerilla şefi Mehmet Ağar daha öncesinden devrimci tutsaklara saldırıları başlatmıştı zaten. Öncesinde yaşanan Buca ve Ümraniye katliamlarına karşı oluşturulan direnişten de katiller ders çıkarmıştı. Hazırlıklar bunun üzerinden yapıldı. Bu sefer kitleleri sokağa dökmeden bu işi yapmak istiyorlardı. Bunun için dayanacakları bir meşruluk temeli bulmak zorundaydılar.

Kendileri açısından bu meşruluğu oluşturabilmek için planlar yapıldı. Sermayenin borazanı medya MGK emriyle zindanları konu ediyordu. Çeşitli kelimelerle süslenmiş 6 Mayıs Genelgesi ise saldırının en somut

biçimi oldu. Adalet Bakanlığı imzalı genelgede 1'er ya da 4'er kişilik hücrelerle "Avrupa'daki gibi modern" cezaevi uygulamasına geçileceği belirtiliyordu. 6 Mayıs genelgesinde bu çerçevede yapımı tamamlanan 7 tabutluğun hemen uygulamaya sokulacağına ve bundan sonra tutsakların Buca ve Bayrampaşa cezaevlerine değil Eskişehir cezaevine gönderileceğine yer veriliyordu. Zaten genelgenin yayınlandığı gün Eskişehir tabutluğu açıldı. Ve yeni tutsak olan devrimciler buraya konmaya başlandı.

Saldırıya devrimci tutsaklar ortak bir iradeyle karşı koydu

Sermaye iktidarı tüm güçlerini cezaevlerine saldırıya yöneltirken devrimci tutsaklar da kendi güçlerini birleştirerek Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu'nu kurdu. Başlangıçta MLKP, TKP(ML), TİKB, TKP/ ML, TKEP-Leninist, HKG, Direniş Hareketi, EKİM ve DHKP-C tarafından kurulup saldırıları ve mücadele perspektifini belirleyen Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu 14 Mayıs '96'da bunu kamuoyuna açıkladı. Koordinasyon TDP ve HDÖ'nün de katılımıyla genişledi. Her türlü saldırı karşısında devrimci tutsaklar artık daha güçlüydü. Merkezi Koordinasyon devrimci hareketin tarihine en önemli güç birliği deneyimlerinden birisi olarak geçti. 32 cezaevinde 1500 devrimci tutsak 20 Mayıs'ta direniş ateşinin ilk kıvılcımını çakarak Süresiz Açlık Grevine başladı. Artık siper yoldaşlığının sıcaklığıyla ölümüne direnmek vardı.

Sağmalcılar, Ankara, Buca, Konya, Malatya ve Çankırı zindanlarında bulunan 20 EKİM tutsağı Süresiz Açlık Grevine katılarak sorunu doğru bir biçimde ortaya koydular. Saldırı devrimci tutsaklar şahsında tüm toplumsal muhalefete yapılıyordu. İşçi sınıfına yöneltilen özelleştirme, tensikat, sendikasılaştırma ve sefalet ücreti gibi saldırılar devrimci tutsaklara yöneltilen bu kapsamlı saldırıyla atbaşı gidiyordu. Devrimci toplumsal muhalefetin öncülerine geri adım atılabilirse, aslında toplumsal mücadeleye de geri adım atılmış olunacaktı. Sermaye devleti zindan politikasını belirlerken bunu temel alıyordu. Baltayı bu denli taşa vuracağını hiç hesap etmemişti. Binlerce tutsakla başlayan direnişin dışarıda güçlü bir destek bulması korkusu sarmaya başlamıştı sermaye devletini. Fakat içeride güçlü bir biçimde devam eden zindan direnişi dışarıda gerekli etkiyi yaratamadı. Bu, direniş boyunca en önemli eksiklik olarak yaşandı. Bu eksikliğin ortaya çıkmasının bir sebebi sınıf hareketinin durgunluğu iken bir sebebi de devrimci hareketlerin bakış açısındaki darlık olmuştur. Komünistlerin çağrısıyla kitleleşen 27 Temmuz Galatasaray eylemine katılımı örgütlemeye dahi devrimci demokrasi ayak diremiştir.

Süresiz Açlık Grevi, ilk zamanlardaki dışarıdan desteğin zayıflığına rağmen kararlı ve yüksek bir katılımla devam etmiştir. Kontrgerilla şefi Mehmet Ağar'dan sonra Adalet Bakanı olan Sivas katillerinin avukatı Şevket Kazan'ın hazırladığı genelge ise birkaç cılamamanın haricinde öncekinden hiç farklı değildi. Bakanlığından sonra SAG'ı sürekli karalama kampanyası başlatan katil Kazan sermaye medyasını da yanına almıştı. Medya tüm imkanlarını bu kampanya için seferber ediyordu. Kitlelere devrimci tutsakları yok edilmesi gereken hedef olarak aktarıyordu. "örgütler cezaevinden yönetiliyor" "İçeriye kimse karışmıyor" "Cezaevini terör kampı gibi ve okul olarak kullanıyor" bna dâim bu yalan medyanın en sık kullandığı argümanlar oldu. Arkasından Kazan'ın

"içeride faxları var" "Aslında stok yapıp yiyorlar" gibi aptalca yalanları geldi. Fakat bu yalan salt burjuva medyayı takip edenler için bile kısa sürede açığa çıktı. Çünkü direniş 40'lı günlere yaklaştığında tutsaklarda ciddi sağlık problemleri açığa çıkmıştı.

Bu arada da dışarıda mücadele kendi mevzilerini yaratıyordu. Sayı az da olsa her akşam Ankara Yüksel Caddesi'nde toplanılıyordu. Polis copu, su sıkın panzerler ve anaların üzerine gönderilen köpekler hiç fayda etmiyordu. Başka yerlerde de çeşitli eylemler gerçekleşiyor, radyolardan programlarla "kör gözlerle" ve "sağır kulaklara" çağrı yapılıyordu. Düzen partilerinin binaları işgal ediliyordu. Komünistler zindan direnişini işçi sınıfının gündemine taşımaya özel bir önem verdi. Bu önem hem toplumsal muhalefetin önünün açılması hem de sınıfın alması gereken tavırdan kaynaklanıyordu.

Direnin 45.gününde DHKP-C, TKP(ML), MLKP, TKP/ ML, TKEP-L, TDP ve Direniş Hareketi SAG'ı gönüllü militanlarla ölüm orucuna çevirme kararı aldılar. EKİM bir süre daha tüm tutsaklarıyla açlık grevine devam edeceğini açıklarken, TİKB ise sonuna kadar SAG'a devam edeceğini ilan etmişti. HKG ve HDÖ ise 45. günde Süresiz Açlık Grevini bırakarak eylemi destek açlık grevi şeklinde sürdürdü. SAG ve Ölüm Orucu aslında fiili olarak aynı biçimde yürüyordu. EKİM tutsakları SAG'a dışarıdaki eylemlerin kitleliliğini düşündüğü için bir süre daha devam etti. 61. günde ise çeşitli cezaevlerinden 6 tutsak yoldaşımızla Ölüm Orucuna geçildi. Direnişin 60'lı günlere gelmesine rağmen daha da kararlı bir biçimde devam etmesi sermayenin uykularını kaçıırıyordu. Uydurdukları yalanlar ise bir bir deliniyordu. Katil Kazan'ın ve sermaye devletinin son yalanlarından birisi ise "Örgütlerin zorla militanlarını ölüm orucuna gönderdiği, bunları da poliste ifade verenlerden seçtiği" şeklinde oldu. Devrimci tutsaklar bunun üzerine medyayı cezaevine çağırıp Ölüm Oruççularıyla istediği gibi konuşabileceğini söyleyince bu yalan da hemencek delindi.

Faşist sermaye devleti son kozunu da, "cezaevlerine saldırıp Ölüm Oruççularını zorla alırım" şeklinde bir tehditle oynadı. Başta Ankara Merkez Kapalı cezaevi olmak üzere tüm cezaevlerine müdahale edileceği propagandası yapıldı medyadan günlerce. Bu tehdide Ankara Merkez Kapalı'dan gelen cevap ise tüm cezaevleri için verilen bir cevaptı aslında. Burada devrimci tutsaklar adına idareyle konuşan temsilciler şöyle söylüyordu: "Bizde ölmeye hazır 170 devrimci var. Sizin de ölmeye hazır bu kadar adamınız varsa gelin. Yani cesaretiniz varsa saldırın hiç beklemeyin."

Direnin 60'lı günlerinde ölümler başladığında dışarıda da eylemler kitleleşiyor ve militanlaşıyordu. Direnişin gücü sınırları aşıp Dünya'nın gündemine giriyordu. Zindanlardan ve dışarıdan gelen basınçla sermaye devleti başta yaptığı keskin açıklamalara pişman oluyor ve terörist dediği insanlarla anlaşmak zorunda olduğunu görüyordu. Katillerin artık yapabileceği hiçbir manevra yoktu. Diz çökmek zorundaydılar.

Baş ağmezs direnişin 69.gününe gelindiğinde sermaye devleti diz çökerken, 12 şehit vermiştik. Tarih bir kez daha insanlık onurunun korunduğuna ve devrimcilerin zaferine tanık olmuştu. Aygün Uğur, A.Berdan Kerimgiller, İlginç Özkeskin, Ali Ayata, Hüseyin Demircioğlu, Müjdat Yanat, Tahsin Yılmaz, Ayçe İdil Erkmen, Osman Akgün, Hicabi Küçük Yemliha Kaya ve Hayati Can zaferin kızıl karanfilleri olarak kucakladılar toprağı. Onlar direncin sembolleri olarak kazındılar belleklerimize hiç silinmemecesine...

Hepimiz kayıp anası, tutsak yakınınıyız!



Dün karşılarında diz çöken devlet, bugün devrimci tutsakları teslim alamayacaktır.

Bizi işçi emekçiler bugüne kadar onlara yeterince sahip çıkmasak da onlar hep bizim yanımızda oldular. Kalpleri, yürekleri hep bizimle oldu. Dört duvar arasında bile biz “özgür” bireylere mücadele dersleri verdiler. Sermaye devleti bu gerçekleri bizden hep sakladı. Onları karaladı. Halk düşmanı, vatan haini ilan etti.

O halk düşmanı dedikleri insanlar, son nefeslerini verirken bile yanımızdalar. Aynı tarihlerde devam eden Gaziantep Ünalı Dokuma işçilerinin akıbetini öğrenmek için harcadılar son nefeslerini. Onlara halk düşmanı diyenler de o tarihlerde binlerce işçiye cop ve dipçikle saldırı emirleri veriyorlardı. Dokuma işçilerinin üzerine jandarma yolluyorlardı. Tabii ya bunlar da halk düşmanıydı herhalde. Zaten bu ülkede bir avuç sömürücü asalak ve onların uşaklığını yapanlar dışında herkes halk düşmanıdır.

Oysa onlar ne terörist ne halk düşmanı. Onlar tüm yaşamlarını emekçilerin kurtuluşuna adanmış işçi-emekçi önderleridir. Onlara sahip çıkmak kendi onurumuza sahip çıkmak demektir.

bedenlerini ölüme yatırdılar. Devletin “stok yapmışlar gizli gizli yiyorlar” dediği bu onurlu insanlar 60’ıncı günlerde birer birer ölüme gülerek koştu. Teslim olmadılar. Tüm karalamaları boşa çıkardılar ve sonunda kazandılar. Bu direnç efsanesinde tam 12 şehit verildi. Tedavileri engellendiği için Erkut Direkçi, Polat Yiğit ve M.Salih Çelikpençe yaşamlarını yitirdi.

Dün böylesi bedeller ödenerek kazanılan haklar bugün tekrar gaspedilmek isteniyor. Dahası tutsakların birlikte direnme ve kendilerini koruma olanaklarını ortadan kaldırmak için yeni oyunlar tezgahlanıyor. Tek kişilik hücreler bunun için hızla devreye konulmaya çalışılıyor. Hastane yapmaya, maaşlara zam yapmaya para bulamayanlar, ülkenin 4 bir yanına cezaevi diyor.

Saldırılarındaki pervasızlığını biraz da bizim sessizliğimizden alıyor. Bugün cezaevlerindeki geçen her an bir işkenceye dönüşüyor. Sevler engelleniyor, dahası sevkler artık birer sürgün halini alıyor. Devlet, tutsakları kimliksizleştireceği, katledeceği yerlere zorla gönderiyor. Mahkemeye geliş-gidişler, koğu aramaları, sayımlar, ziyaret günleri hepsi birer işkence haline getiriliyor. Tedavileri engelleniyor. Dahası genel olarak cezevleri salgın hastalıkların kolayca başveriyor. Bursa Cezaevi’nde onlarca tutsakta Hepatit-B hastalığına rastlanıyor. Aydın Cezaevinde tutsakların büyük çoğunluğunda “aşırı kilo kaybı, çabuk yorulma ve halsizlik” gibi ortak belirtiler görülüyor. Ancak cezaevi idaresi genel sağlık taramalarına izin vermiyor, önlem alınamıyor. Diğer cezaevlerinin de durumunu yansıtabilecek bu tablo son derece ciddi sağlık sorunlarının gizlenmeye çalışıldığını gösteriyor. Cezaevlerinde bugün bir imha politikası uygulanıyor. İnsanca yaşama dair ne

varsa ellerinden alınmak istenen devrimci tutsaklar bugün bu saldırılara karşı yine direnişler. Urfa ve Şırnak cezaevlerinden Elazığ Cezaevi’ne sürgün edilerek hücrelere konulan tutsakların başlattıkları süresiz açlık grevi 40. gününü aştı. Ölüm sınırına yaklaşıyor. Sivas Cezaevi’nde 120 tutsağın 27 Mayıs’ta gaspedilen hakların geri verilmesi için başlattığı süresiz dönüşümsüz açlık grevi devam ediyor.

Sermaye devletinin saldırıları tırmanıyor. Ama unuttukları birşey var: “Alın kızıl yıldızlı baş secdeye varmaz.”

Engellenen tedaviler yapılsın

Devrimci tutsakları yoketme politikasına son!

Türk Tabibler Birliği’ne;

Rejimin cezaevlerine yönelik bir politikası vardır ki dönemsel değil, sürekli bir biçimde uygulanmaktadır. Bu da tedavi etmeyerek ya da sağlıksız koşullar yaratarak, tutsakları yoketme politikasıdır. Sadece son iki yılda tedavisi engellendiği için öldürülen 20’ye yakın devrimci tutsak vardır. Nedenleri, künyeleri...vs. sizde mevcuttur.

Herhangi bir konuda bile yapılacak sağlık taraması, mevcut durumu gözler önüne serecektir. Örneğin Bursa cezaevinde, 2 arkadaşımızın Hepatit-B olması sonucu ve aylarca uğraşmamızla bir sağlık taraması yapıldı. İşte sonuç: 24 kişi Hepatit-B virüsü taşıyor. 119 kişi hastalığı farkında olmadan geçirmiş ve vücutları antikor üretmiş. 165 kişiye ise bir tesadüf eseri hastalık bulaşmamış ve yine bizim basıncımızla aşı yapılıyor.

Bu sadece herhangi bir hastalık konusunda, herhangi bir cezaevinden yapılan örneklemidir. Diğer cezaevlerinin farklı olmadığı düşünüldüğünde, daha bulaşıcı, hemen öldürücü rahatsızlıklar-hastalıklar (mesela; ÖO-SAG direnişi sonrası, ya da idarenin saldırıları sonucu veyahut da işkence sonrası sakatlıklar-rahatsızlıklar) bulunduğu herkesçe bilinmektedir.

Rejim ise Hücre Tipi Cezaevi politikasını yeniden devreye sokmaya çalışmaktadır. Sizlerin de bu tip uygulamalara sessiz kalmamanız, Hücre Tipi Cezaevi politikalarına karşı tepki göstermeniz gerekmiyor mu? Yaşanan durumu ve gerçekliği kamuoyuna açıklamak sizin de bir göreviniz değil midir? Göreviniz olduğunu düşünüyorum. İnsanım diyen herkesin!

Bu yazının kişisel bir başvuru dilekçesi olarak kabul edilmesini ve yanıtlanmasını istiyorum. Çalışmalarınızda başarılar dilerim.

Bursa Özel Tip Cezaevi
Bekir Balyemez
24.6.1998

Gula Sor'a

"Eğer herhangi bir şekilde ölürsem, bir devrim şehidi gibi gömülmek isterim." demiştin. İstedğin oldu Gula Sor. Bir devrim şehidi gibi uğurladık seni sonsuzluğa... Öldü dediler senin için, inanmadım. Sevgiyle, coşkuyla çarpan koskoca bir yürek susar mı? Susmaz elbet. Aydınlık yüzün, şen gülüşün, sevgi dolu yüreğinle hala bizimlesin.

Seni ilk gördüğüm günü düşünüyorum. Evinize ilk geldiğim, ailenle birlikte yemek yediğimiz günü anımsıyorum. İkinci karşılaşmamız olmasına karşın sıcak ve içten davranmış, beni yemeğe davet etmiştin. Biraz şaşırmıştım. Seni tanıdıkça bu şaşkınlığının yersiz olduğunu anladım. Sen bütün insanlara karşı içten, sıcak ve sevecendin. İnsanlarla çabucak kaynaşmasını biliyordun. Her zaman neşeli, coşku dolu ve cıvıl cıvıldın. Zaman zaman üzüntü ya da sıkıntı, yüzünden bir gölge gibi geçer giderdi.

İlerleyen süreçte birlikte kitap okuduk, tartıştık. İdeolojimizi ve hareketimizi anlamaya, kavramaya çalıştın. Gazetemizi sahiplendin, benim gazetem dedin. Okudun, okutmak için çaba sarfettin. Yanımızda yer aldın. Arkadaşlığımız, dostluğumuz yoldaşığa dönüştü.

Zorlu dönemler de yaşadın. Ancak bu zorlukları aşmak için

her zaman bir yol bulurdun kendine. Herkes gibi senin de korkuların, kaygıların vardı. Bunları aştığında daha çok şey yapabileceğini söyledin. Aşmak için çaba gösterdin. Bütün bunlara rağmen hiçbirşeyden geri durmadın.

Vakitsiz geldi ölüm. Kısacık bir yaşama onurlu bir yaşamı sığdıranlardansın sen.

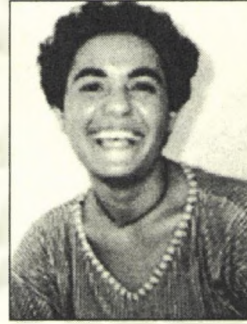
Kavgamız sürüyor Gula Sor! Amansız ölüm ayırsa da seni bizden kavgamızda yaşayacaksın. O büyük gün geldiğinde güzel yoldaşım, sermayenin kalelerine Kızıl Bayrağımızı diktiğimizde yüreğinle, soluğunla, sıcacık gülüşünle yanbaşımızda olacaksın.

İstanbul'dan SYKB okurları

Bilgi Yılmaz

Komünistlerin samimi dostu, yüreği insan sevgisiyle dolu biriydi. Geçtiğimiz haftalarda O'nu talihsiz bir kazada yitirdik. Seni hiç unutmayacağız. Mücadelemizde hep yaşayacaksın.

Adana'dan SYKB okurları



Devrimci patron olur mu?

Devrimci patron oluyor(?) ama proletaryayı koruyorum diyerek diğer patronların yaptığı sömürüyü gerçekleştireyor ve bizim üzerimizden para kazanıyor. Kendine devrimciymiş diyen patron çalışmaya başlamadan önce binbir türlü vaat verir, çalışmaya başladıktan sonra verdiği sözleri unuttur. Biz yıllarca devrimci(!) bir patronun yanında çalıştık. Bir süre sonra bu insanın yanından ayrılıp başka bir işyerinde çalışmaya başladık. 2 yıl aradan sonra bizim devrimci patron gelip bizim sigortamızı yapacağını, haftalığımızı yüksek tutacağını söyledi. Biz de devrimci bir patron, faşist birine göre işçi ve emekçi hakkını korur diye çalışmaya başladık.

Biz iki işçi çalıştığımız işyerinden en son olarak bir direnişle ayrıldık. Yani direnişle ayrıldık derken, yaptığımız grevin ilk 6 saatinden sonra işyerimizden ayrıldık. Grev kararını devrimci patronla 29 Haziran Pazartesi günü saat 11:30'da taleplerimizin kabul edilmesi yüzünden aldık. Grev kararımızı telefonla Kızıl Bayrak'taki dostlarımıza bildirdik. Onlar da bize destek için 10 kişi ile atölyeye geldiler. Devrimci patronla görüşmemiz başladı; bizim taleplerimiz;

- 1- Sigorta
- 2- Haftalıklarımızın 5 milyon TL'den 10 Milyon TL'ye yükseltilmesi
- 3- Haftalıklarımızın zamanında ödenmesi
- 4- 8 saatlik çalışma süresi
- 5- 8 saatlik çalışma süresinin dışında çalıştığımız saatler için mesai ücretinin verilmesiydi.

Bu sorunlarımızı 11 yıl süreyle yanında çalıştığımız "devrimci" patronumuza kabul ettirmek için greve başladık. Bizim grevden önceki düşüncemiz belki patronumuz sigortamızı yaptırır, ücretlerimizi yükseltir ve diğer sorunlarımızı da halleder yönündeydi. Ama bunu düşünsük de bizim işverenimizin devrimciyi, emekçileri savunuyor, bu yüzden çok berbat bir düzen, hakkınızı arayın; kendinizi ezdirmeyin dedi. Ama bizi ezen, hakkımızı vermeyen o devrimci(!) insan oldu. Biz de bu böyle olacak gibi, değil hakkımızı arayalım dedik ve önüne taleplerimizi söyledik ve dedik ki: Biz sigortamızı, işgüvencemizi, düzenli çalışmayı, düzenli haftalık almayı

istedik ve greve gittik. Ama ben devrimciyim diye geçinen bu adam bize ne söylese iyi? "İster çalışın, ister çalışmayın!.. Siz greve giderseniz ben de atölyeyi kapatırım, ben de aç kalırım, siz de aç kalırsınız."

Biz direndik hakkımızı almak için ama patronun "devrimci" eşi bize "Siz ancak devrimcilere karşı devrimcilik yaparsınız, başka bir patrona karşı bunu yapamazsınız, gerekirse polis ve asker çağırır sizi dışarı attırırım" gibi hakaretler ederek bizim ve bize destek için gelen arkadaşlarımızın (devrimci) kişiliğine leke sürmeye kalktı. Biz de patrona gidip siz ve sizin gibiler bize ve bizim dostlarımıza hakaret edemezsiniz, siz bize devrimci kişiliğimize hakaret ettiğiniz için grevi sona erdirdik. Devrimci patronumuzun eşi sizin bu taleplerinizin kabul edilmesinden sonra bile siz bize bunu yaptığınız için bu işyerini kapatırım dedi.

İşte böyle işçi arkadaşlar. Demek ki, işverenin devrimcisi, refahlısı, faşisti, ülkücüsi olmazmış. Bizim ve tüm işçi arkadaşlarımızın birçok sorunu var. Biz patronlara direnmezsek sabah saat 6:00'da işbaşı yaparız, gece saat 2-3 arası işi bırakırız. Bizim birçok sorunumuz var ama bu sorunlarımızın çoğunu halledemiyoruz. Biz bu sorunlarımızı dile getirdiğimiz zaman ise bizim devrimci patronumuzun yaptığı gibi işten atıyor ya da işten atmayla tehdit ediyor. Biz patrona çalışıyoruz, patron da sermayeye. Ama hafta sonu gelince, haftalık vermeye gelince ya para yok diyor ya da yaratayım mı diyerek küfür ve hakaret yağdırıyor. Biz bu küfürleri hak etmiyoruz, niye mi? Çünkü çalıştığımız yerde, motorun üstünde, suntanın üstünde ve tüm malzemenin üstünde alınterimiz, emeğimiz var.

Sonuç olarak işveren kendine refahlıyım, faşistim veya devrimciyim dese bile sermayeye çalışıyor. İşçi ve emekçi arkadaşlar; bizim sorunumuz sermayeyi mezara gömmek. Sermayeyi mezara gömdüğümüz takdirde bizim sorunlarımızın tamamı çözülür.

**İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!
Sermaye mezara işçiler iktidara!**

Ücretsizden iki işçi

Amsterdam'da Endonezya halkıyla dayanışma yürüyüşü

Kızıl Bayrak okurları olarak Hollanda'nın Amsterdam şehrinde yapılan Endonezya halkıyla dayanışma yürüyüşünün, düzenlenmesine ve eylemine bizzat katıldık. Yürüyüşe 250'ye yakın insan katılmıştır. Ve katil diktatör Suharto'dan sonra sıranın diktatörlüğe geldiği ortaya konmuştur. Aşağıda bu yürüyüşe çağrı olarak ve eylemde dağıtılan bildirinin çevirisini yolluyoruz.

**Endonezya halkına demokrasi!
Kahrolsun 'Yeni düzen' rejimi!
Tüm politik tutsaklara özgürlük!**

Endonezya halkları 21 Mayıs'ta, 32 yıl baskı sonrasında Suharto diktatörünü kovmuşlardır. Yalnızca Cakarta'daki öğrenciler değil, halkın tümü ayaklanmıştı. Endonezya'nın her yerinde eylemler vardı, Moluk, Sumatra ve diğer başka adalarda olduğu gibi. Yalnızca Jogjakarta'da yarım milyon insan gösterilere katılmıştır. IMF'nin yakıtta sübvansiyonların kaldırılması şeklindeki talebinin uygulanması gösterilerin doğrudan nedeni olmuştur. Fiyatlar yukarlara fırlamış ve kazanlar boş kalmıştı.

Suharto, 'Yeni düzen'in ayakta kalması için en yakın arkadaşı Habibi'yi devlet başkanlığına atayarak, istifa etmek zorundaydı. Yeni ekonomi bakanı hemen IMF ile olan anlaşmaların geçerliliğini koruyacağına yönelik bir açıklamada bulunmuştur! Her şeye rağmen yine de değişim ve ilerlemenin olduğuna ilişkin bir izlenim burakmak için arada bir kaç politik tutsak salıverilmektedir.

Suharto 1965 darbesinden sonra bir milyondan fazla muhalifini katletmiştir. Ülkesinin zenginliklerini uluslararası tekelere peşkeş çekmiştir. Bunlar aşırı sömürden dolayı milyarlarca florin kâr elde etmişlerdir, zira asgari ücret günlük 4 florindi. Devlet petrol şirketi Pertamina'nın %40'ı Shell'in elindedir. Bunun yanında Unilever, Philips, ABN-AMRO, Akzo-Nobel, Heineken, Stork ve Nutricia fakirler sayesinde zenginleşmişlerdir. Aşırı sömürüye karşı direniş son yıllarda artmıştır. Erkek ve özellikle kadın işçiler askerlere rağmen grev ve gösteri yapmaya cesaret edebilmişlerdir.

Suharto rejimi halkın demokratik haklarını ve halkların kendi kaderlerini tayin haklarını ortadan kaldırmışlardı. Parlamento Suharto rejimi yanlıları tarafından doldurulmuştu ve yeni Habibi hükümeti içinde Suharto'ya sadık olarak çalışmış bir çok bakan vardır. Bunun yanında eski kanunların hepsi, bunların içinde düşünceye özgürlüğü ve politik parti kurmayı yasaklayan beş kanun geçerliliğini korumaktadırlar. Üstelik subaylar sendikalarına varıncaya kadar birçok kadroları doldurmaya devam etmektedirler.

Bundan dolayı talebimiz: Halka demokrasidir.

Endonezya halkı harekete geçince Hollandalı bakan Van Mierlo rejimin imdadına koşmuştur: iki milyar gulden vaatmiştir. Fakirlere yardım etmek için değil; Hollanda bankalarının, yatırımcıların ve ihracatçıların çıkarlarını garantiye almak için. Bakan, Pronk 23 Mayıs'ta ki Nova adlı televizyon programında sinsî gülererek: 'Batı bankacılık sektörü paçayı iyi kurtardı' şeklinde bir açıklamada bulunmuştur.

Ali Ayata, Altan Berdan, Ayçe İdil Erkmen, Aygün Uğur, Hayati Can, Hicabi Küçük, Müdat Yanat
Hüseyin Demircioğlu, İlginç Özkeskin, Osman Akgün, Tahsin Yılmaz, Yemilha Kaya...

Polat Yiğit, Erkut Direkçi, M. Salih Çeliklepençe...

Hasan Aydoğan, Neslihan Uslu, M. Ali Mandal, Metin Andas...

**Katlederek, kaybederek
tüketenmezsiniz!**

**HEPİMİZ Kayıp Anası,
Tutsak Yakımıyız.**



Bedel ödedik, bedel ödeceğiz!